

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்

கே.ரவி

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்

சொற்களுக்குள் ஏறி

கே. ரவி

சொற்களுக்குள்
ஏறிக்கொள்

title: chorkaLukuL yerikkoL

author: © k ravi

திரிசக்தி பிரசுர எண் : 041

நூலின் தலைப்பு : சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்

நூலாசிரியர் : கே. ரவி

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2009

மொத்த பக்கங்கள் : 232

விலை : ரூ. 80

பதிப்பாளர் : டாக்டர் திரிசக்தி சுந்தர்ராமன்

முதன்மை ஆசிரியர் : ரமணன்

ஆசிரியர் : பி. சுவாமிநாதன்

வடிவமைப்பு : எம். ராஜேஷ், ம. மோகன்ராஜ்

அச்சிட்டோர் : ஜெம் கிராபிக்ஸ், சென்னை - 14

இந்த நூலில் பிரசுரமாகி உள்ள எந்த ஒரு பகுதியையும், பதிப்பாளரின் எழுத்துபூர்வமான முன் அனுமதி பெறாமல் எடுத்தாள்வதோ, மறுபிரசுரம் செய்வதோ, மொழியாக்கம் செய்வதோ, அச்ச மற்றும் மின்னணு ஊடகங்களில் மறுபதிப்பு செய்வதோ, காப்புரிமைச் சட்டப்படி தடை செய்யப்பட்ட ஒன்றாகும். அதே நேரத்தில், இந்த நூலில் இருந்து குறிப்பிட்ட பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி 'புத்தக விமரிசனம்' செய்ய ஊடகங்களுக்கு அனுமதி உண்டு.

.....
அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்:

Trisakthi Publications

A unit of Trisakti Group

Giriguja Enclave

56/21, First Avenue, Sastri Nagar,

Adyar, Chennai - 600 020.

தொலைபேசி: 044 - 4297 0800

email: trisakthipublications@trisakthi.com

**‘எனக்குக் கவிதை எழுத வராது
ஏக்கயில்லாமல் இலக்கியம் ஏது?’**

இந்த அற்புத வரிகளைப் புரிந்துகொண்டவர்கள் திரு கே ரவி அவர்களை அறிந்தவர்களாகிறார்கள்! மலரின் மென்மை, மடுவின் ஆழம், மனித நேயம், ரசனையில் தோய்ந்த இதயம், இசையில் நெய்த நரம்புகள், தான் கவிஞன் என்ற நினைப்பே இல்லாமல் கவிஞர்களின் கவிஞனாகத் திகழும் அதிசயம், இதுதான் ரவி.

பல்லாண்டுகளாக கவியரங்கங்களும், இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளும் நடத்தி, நூற்றுக்கணக்கான கவிஞர்களுக்கு விளைநிலமாகவும், மேடையாகவும் விளங்கிவரும் ஒப்பற்ற அமைப்பான ‘பாரதி கலைக்கழகம்’ ரவிக்குக் ‘கவிமாமணி’ விருது வழங்கிச் சிறப்பித்தது. அதன் தலைவரும், பாரதியே மூச்சாக வாழ்ந்துவரும் பெருமதிப்புக்குரிய திரு இரா சுராஜ் அவர்கள்பால் ரவி கொண்டுள்ள மரியாதையும், நேசமும் போற்றத் தக்கன.

ரவியின் எழுத்து, நண்பர்களோடு பேசும் பேச்சு, மேடைச் சொற்பொழிவு இவற்றிடையே பெரும் வேறுபாடுகள் இல்லை. அவரது எந்த வெளிப்பாடும் அவரது இதயத்திலிருந்து திரைபோடாமல் வருவதே! சொல்ல நினைத்ததை யாரையும் காயப்படுத்தாமல் சொல்கின்ற மாண்பு, சொல்லியே தீர்கின்ற நேர்மை இவருக்கு இயல்பு. அதேசமயம்,

தர்க்கத்திற்கு உட்படாதவற்றை விவாதிக்காமல் தவிர்ப்பதும், எதையும் தர்க்க ரீதியாக அணுகுவதும், இந்த வழக்கறிஞரின் தவிர்க்க முடியாத தன்மைகள். நேரே நிரூபிக்க இயலாத ஆன்மிக அனுபவங்கள், கண்ணுக்குப் புலப்படாத இலக்கிய நுண்மைகள் இவற்றில் எப்போதும் திளைத்துக் கொண்டிருக்கும் ரவி, தர்க்கம் என்ற கடலிலும் பதறாமல் படகுவிட்டுக் கொண்டிருப்பது, பாராட்ட வேண்டிய விந்தையே!

பல்வேறிடங்களில் அவர் நிகழ்த்திய இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளின் தொகுப்பே இந்நூல். வலுவான ஆதாரக் குறிப்புகளோடு, மிகவும் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கட்டுரைகள் இலக்கிய ரசனையை, மென்மையான உணர்வுகளை, மனித நேயத்தை, வெகுவாகத் தூண்டும் என்பது திண்ணம்.

ரவியின் நெடுநாள் நண்பரும், கலைமாமாணியும், சொல்வேந்தரும், எங்கள்பால் அன்பு கொண்டவருமான திரு சுகி. சிவம் அவர்கள், ஆழ்ந்து படித்து அணிந்துரை வழங்கியிருப்பது இந்த நூலுக்கு மேலும் சிறப்புச் சேர்க்கிறது.

- பதிப்பகத்தார்

சீந்தனை என்ற வறண்ட பாலைவனத்தில் சிக்குண்டு, வழிதவறித் திண்டாடும்போது ஆங்காங்கே தென்படும் சோலை வனங்களாகவும், நீரூற்றுகளாகவும், கடந்து செல்ல உதவும் ஓட்டகங்களாகவும் கவிதையே பல வடிவில் வந்து என்னை ஆட்கொண்டு, வழிநடத்திச் செல்கிறது. எனக்குக் கவிதையே பராசக்தி; பராசக்தியே கவிதை. அவளை வணங்குகிறேன்.

பல சிற்றரங்கங்களில் நான் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளின் விரிவும், தொகுப்புமே இந்த நூல். அந்த நல்வாய்ப்பை வழங்கிய பாரதி கலைக் கழகம், சென்னை பாரதியார் சங்கம், சென்னை மஹாஜன சபை ஆகிய அமைப்புகளுக்கு நான் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

எழுத்து வழக்கில் இன்றும் பயன்படும் சொற்களையே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தி இந்தக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும், சில இடங்களில் ஊன்றிப் படித்துப் புரிந்து கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்படலாம்.

பாரதி பாடல்கள், கம்பராமாயணச் செய்யுள்கள், திருக்குறட்பாக்கள் ஆகியவை இந்த நூலில் அதிகம் விரவி வந்துள்ளன. திருக்குறட்பாக்களுக்கு நூல்குறிப்புத் தேவையில்லை. பாரதி பாடல்கள், தஞ்சைப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆய்வுப் பதிப்பில் உள்ளவாறும், கம்பன் கவிகள், திருமகள் நிலையம்

பதிப்பில் உள்ளவாறும் இந்த நூலில் தரப்பட்டுள்ளன. இந்த மூல நூல்களின் பதிப்பு விவரங்கள் இந்த முன்னுரையின் அடிக்குறிப்பில் தரப்பட்டுள்ளன. இந்த மூல நூல்களில் செய்யுள் முதற்சொல் அகராதி தரப்பட்டுள்ளதால், வாசகர்கள் அந்தந்த மூல நூல்களில் இந்தப் பாடல்கள் உள்ள பக்கங்களை எளிதில் கண்டுபிடித்து விடலாம். எனவே அவற்றுக்கும் அடிக்குறிப்புகள் இந்த நூலில் தரப்படவில்லை.

சிலப்பதிகாரம் என் நெஞ்சக்கினிய நூலானாலும், அது பற்றி உரையாற்றும் வாய்ப்புக் கிட்டாததால் அந்தக் காவியம் பற்றித் தனிக் கட்டுரை எதுவும் இந்த நூலில் இடம்பெறவில்லை. விரைவில் அதற்கும் ஒரு வாய்ப்புக் கிட்டும் என்று நம்புகிறேன்.

இலக்கியக் கடலில் நான் ரசித்த ஒரு சில பகுதிகளை மட்டும் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் முயற்சியே இந்த நூல். நான் ரசித்தவற்றை நீங்களும் ரசிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் இந்த நூலைப் படைத்துள்ளேன். கனிகளைக் கடித்துச் சோதித்த பிறகுதானே சபரி ராமபிரானுக்குப் படைத்தாள்!

என் ரசனையில், சுவையுணர்வில் பங்கேற்க வாரீர் என்று வாசகர்களை அழைக்கிறேன். கனிகள் சுமந்து வரும் தட்டில், என் விருந்தோம்பலில் குறையிருக்கலாம்; கனிகளின் சுவையை அக்குறைகள் எந்த விதத்திலும் குறைத்துவிடவில்லை என்று நம்புகிறேன். இந்த நூலுக்கு நல்லதோர் அணிந்துரை வழங்கியுள்ள நண்பர் சுகி. சிவம் அவர்களுக்கும், இதை வெளியிட முன்வந்த திரிசக்தி குழுமத்திற்கும் நன்றி.

நான் தனிமையில் அமர்ந்து எழுதும் பொழுதும், என் மனத்துக்குள் இருந்து கொண்டு என்னைத் திருத்தியும், ஊக்கப்படுத்தியும் குரல்கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும் என் நண்பர்கள் வ.வே.சு., சு.ரவி, ரமணன், சுப்பு, ஷோபனா ஆகியோரைநான்எப்பொழுதும்நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், இந்தக் கணத்தில் அதிகம் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

என்

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்

சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன் - என்

கற்பனைப் புரவியையுன்

கண்களில் பூட்டுகிறேன்

-கே. ரவி

குறிப்புகள்

கம்பராமாயணம்: திருமகள் நிலையம், சென்னை, 10 தொகுதிகள், ஜூலை 1998 ஜூலை 2001, உரையாசிரியர்கள்: முனைவர் எம்.நாராயண வேலுப்பிள்ளை, வ.த.இராமசுப்பிரமணியம், முனைவர் துரை இராசாராம்.

பாரதி பாடல்கள்: ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989, (இனி இந்த நூல் 'பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு' என்றே குறிக்கப்படும்).

சொல்லின் செல்வர்
சுகி.சிவம்

உலகம் இரண்டு எதிர் எதிர் துருவங்களால் ஆக்கப்பட்டது. ஆனால் துருவங்கள் ஒன்றை ஒன்று ஈர்க்கும் தன்மை உடையவை. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஓர் உலகம்தான். எதிர் எதிரான இருவிசைகள் அவனை இயக்குகின்றன. மனம் ஒருவிசை. புத்தி மறுவிசை. இவை ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்துக் கொண்டே ஈர்க்கும். ஈர்த்துக் கொண்டே எதிர்க்கும்.

புத்தியில் எத்தனை மேன்மை இருந்தாலும் ஒரு வறட்சி உண்டு. மனத்தில் எத்தனை குறை இருந்தாலும் ஓர் ஈரம் உண்டு. மூளையோடும் இதயத்தோடும் உடல் இணைந்து இயங்குவது போல, மனத்துடனும் புத்தியுடனும் இணைந்து செயல்படுவது மிக உன்னத நிலை.

மனத்துக்கு மட்டுமே தீனி போடும் எழுத்து, கலை, படைப்புகள் யாவும், பலகோடி மக்களால் கொண்டாடப்படும். ஆனால் அது தற்காலிகக் கொண்டாட்டம். எதிர்காலம் அவற்றை எட்டி உதைக்கும். புத்திக்கு மட்டுமே விருந்துவைக்கும் கலை இலக்கிய படைப்புகள் நிகழ்கால அங்கீகாரம்

பெறமுடியாது. மேலும் பலகோடி மக்களைச் சென்றடைய வாய்ப்பே இல்லை.

புத்தி பூர்வமான செய்திகளை மனத்துக்கேற்ற வகையில் கொடுக்கிறவனே கவியிலிருந்து மகாகவியாகிறான். சில உயரங்களை நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத மனிதர்களையும் கூட மகாகவி தன் கவிதைச் சிறகுகளால் சுமந்து வானத்தை வசப்படுத்தும் வசதி தருகிறான். புத்தி பூர்வமானவற்றை, புத்தி பூர்வமாகவே சொல்லும் மனிதன் சிந்தனையாளனாகிறான். ஆனால் புத்திக்குரிய செய்திகளை மனப்பூர்வமாகத் தருகிறவனே சிறகு முளைத்த சிந்தனையாளனாகிக் காலம் கடந்தும் நிலைபெறுகிறான். பாரதி அத்தகு மகாகவி. சிறகு முளைத்த சிந்தனையாளன். புத்தியின் பாஷையை மனத்தின் உதடுகளால் உச்சரித்து அமரத்துவம் பெற்றவன்.

அந்த பாரதி மதித்த மகாகவிகள் கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ. அந்த பாரதியின் நலில் விளக்கேற்றி, பாரதித்தென்றலில் மடலவிழ்ந்த தாழம்பூ, கவிஞர் ரவி. குருவைக் கொண்டாடும் சீடன் பரமகுருவையும் பரமேஷ்டி குருவையும் கொண்டாடுவதுபோல் பாரதியைக் கொண்டாடிக் கம்பனையும் வள்ளுவனையும் கொண்டாடுகிறார் ரவி. இந்தப் புத்தகத்தின் மூலம் பாரதி பரம்பரை பாற்கடலாய்ப் பரவிக்கிடப்பதைப் படம் பிடித்து பாரதி கலைக்கழகக் கவிதா மண்டலத்தின் கவிக் கனலை மொழிவிளக்கேற்றி மகிழ்ந்து போகிறார் ரவி.

வெகு சிரமப்பட்டுப் பலர் நினைவில் சேகரிக்கும் செய்தி களை, சுலபமாக, வரிபிழையாமல் இயல்பாக உள்வாங்கும் திறன் ரவியின் பிறவிக்குணம். முழு வளர்ச்சி அடைந்த செல்களால் முகிழ்த்தது அவரது மூளை என்று நான் நினைப்பதுண்டு. அதை அவரது எழுத்து நிரூபிக்கிறது.

பொதுவாக ஆட்சியாளர்களைக்கையில் வைத்துக்கொண்டு மக்களை மட்டம் தட்டுவார்கள் சிலர். அல்லது மக்களைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஆட்சியாளர்களை எதிர்ப்பார்கள் சிலர். ஒரே சமயத்தில் ஆட்சியாளர்களைக் கண்டித்து மக்களையும் குட்டித் திருத்தும் தைரியமிக்க தனி மனித ராணுவமாக விளங்கிய மாவீரன், வேதாந்தியாக விளங்கிய மகரிஷி பாரதி மட்டுமே. அந்த உணர்வை தரிசனம் செய்ய பாரதியின் மனோதர்மம் என்கிற கட்டுரை துணை செய்கிறது.

ஒருபுறம் பார்த்தால் அவனொரு மாக்கவி
மறுபுறம் பார்த்தால் அவனொரு மகரிஷி
கவிதையில் பார்த்தால் அவனொரு தீப்பொறி
முழுவதும் பார்த்தால் அவனே பாரதி
என்பது உண்மையிலும் உண்மை.

ஓர் இனத்தை வீழ்த்த வேண்டுமென்றால் அவர்களது கலாச்சாரம் பண்பாடு குறித்துத் தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படுத்தினால் போதுமானது. அந்த வலையில் சிக்குண்ட தமிழர்கள் பான்மைகெட்டுத் தடுமாறியதை 'யாமறிந்த மொழிகளிலே' என்ற கட்டுரை படம் பிடிக்கிறது. வீட்டு விலங்குகள், காட்டு விலங்குகள் என்று தோலுரிக்கிறார் ரவி.

'கம்பனின் கடவுள்' என்ற கட்டுரை அழகும் ஆழமும் உடையதெனினும் இதைவிட நுட்பமான ஆய்வுகள் இதே பொருளில் வந்துவிட்டன. அதற்குப் பேராசிரியர் அமுதன் (பொள்ளாச்சி) Ph.D ஆய்வுக்கட்டுரை ஓர் உதாரணம். என் சொற்பொழிவுகளில் இராமன் கடவுளாக முடியுமா? என்று கேட்பவருக்குக் கடவுள் இராமனாக முடியும் என்றால் இராமன் கடவுளாக முடியும் என்று பதில் சொல்வது வழக்கம்.

'மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு' என்கிற கட்டுரையில் 'மெய்ப்பொருள்' என்பது பற்றிய அவரது ஆய்வு நுட்பமானது. வெகுதிட்பமானது. சொற்களைக் கொண்டே சொற்களைக் கடந்தால் மட்டுமே மெய்ப்பொருள் புலப்படும். அந்தக் கட்டுரையில் அவரது பட்டறிவு, படிப்பறிவு, இவை கடந்த நுண்ணறிவு வெளிப்படுகிறது. மெய்ப்பொருள் காண்பது என்பதை இந்தியத் தத்துவ இயலின் தரிசனங்கள் என்ற சிந்தனையுடன் பொருத்தித் தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறையைக் கொண்டாடுகிறார்.

அடுத்து 'கண்ணன் என் சற்குரு' என்கிற கட்டுரை. குரு, சர்க்குரு, ஜகத்குரு என்று குருநாதர்களை மூன்று வகையாகப் பலர் சொல்லி வரும்போது, ஒரே குரு மூன்று நிலையிலும் இயங்க முடியும் என்பதை முழுப்பக்குவம் அடைந்த சீடனே சொல்லமுடியும், மேலும் "இலக்கு எது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுபவர் ஜகத்குரு. இலக்கை அடைய என்ன வழி என்று

சொல்லித் தருபவர் ஞானகுரு. அந்த வழியில் கூடவே வந்து கைப்பிடித்து நடத்திச் செல்பவர் சத்குரு” என்று தெளிவு படுத்துகிறார். அதுமட்டுமல்ல. “அறிவு, சங்கல்பம், உணர்ச்சி என மூன்று நிலைகளில் மனமாகிய சாதனம் இயங்குகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஜகத்குரு அறிவு நிலையிலும், ஞானகுரு சங்கல்ப நிலையிலும், சத்குரு உணர்ச்சி நிலையிலும் இயங்குவதாகவும் எண்ணிப் பார்க்கலாமே” என்கிறார். அருமையான விளக்கம் இது.

ஜகத்குரு சூரியன். ஞானகுரு சந்திரன். சத்குரு அக்கினி என்று நான் சொல்வதுண்டு. ரவியின் அணுகுமுறை இன்னொரு கோணம். ஆனால் சீடனது தகுதிக்கேற்ப குரு மூன்றில் ஏதாவது ஒன்றாகவோ அல்லது மூன்றுமாகவோ தம்மை ஆக்கிக் கொள்கிறார்.

செஞ்சொற் கவியின்பம் என்ற கட்டுரையில் ‘செம்மை’ என்பதற்கான வரையறை மிகமிகச் செம்மையாக அமைந்துள்ளது. ‘செம்மைமாதர்’ ‘செந்நாப்போதார்,’ ‘செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல்’ என்று ஆதாரங்களை அடுக்கி நம்மை ஏற்க வைக்கிறார்.

சொற்களின் தவம்தான் கவிதை. எனவே கவிஞனுக்குச் சொல்மீது அதிக ஈடுபாடு அவசியம். இராமபாணத்தை “நல்லோர் சொன்ன சொல் எனப்போயிற்று” என்பார் கம்பர். கல்லுக்குள் சிறை இருக்கும் கடவுள் வடிவைச் சிற்பி விடுவிப்பது போல் சொல்லுக்குள் சிறை இருக்கும் தெய்வத்தை வாரி வழங்கும் வள்ளலே கவிஞன் ஆகிறான். பாரதியின் சொல் மந்திரச் சொல் என்பதற்கு அடையாளமாக பாலசுப்ரமண்ய பக்தஜன சபை நிகழ்வை ஆதாரம் காட்டுகிறார் ரவி. பாரதி பாட்டுக்கு அசையவில்லை என்றால் முருகன் தமிழ்க் கடவுள் என்ற தகுதி இழக்க நேரிடுமே!

‘மாறாத, மாற்றப்படமுடியாத முழுமையே செம்மை. அத்தகவு வாய்ந்த சொற்களால் மந்திரக் கோப்புடன் அமைந்து மனத்தை முழுமையாக ஆட்கொள்வதே செஞ் சொற்கவியின்பம்’ என்று கவிதைக்கு வழங்கியுள்ள வரையறை ஒரு தங்கத் தராசு. அந்தக் கட்டுரையில் என்னை உலுக்கிய ஒருவரி, ‘இலக்கியம் என்பது மனஉலகின் மகோன்னதமான குமின்சிரிப்பு’ என்பது. கவிஞர் திருலோக சீதாராம் தமிழின் தாம்பூலம். அவரை எல்லாம் நினைவூட்டி.

அடுத்த தலைமுறைக்கு அறிமுகம் செய்தமைக்கு ஒரு கூடுதல் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

‘பிறப்பொக்கும்’ என்ற கட்டுரையில் ரவி சொல்லவும் முடியாமல் சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியாமல் தவிப்பது போலத் தெரிகிறது. பிறவியில் அனைவரும் சமம் என்பதும் உண்மையில் சிலசில ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கின்றன என்பதும் உண்மை. பிறவியாலேயே ஒருவரை இழிவுபடுத்துவது மடமை என்பதே பகுத்தறிவாளர்களின்(!) கோபம். அது உண்மைதான்.

சமத்துவம் கடவுள் போலவே மிகத் தவறாக விளங்கிக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு வார்த்தை. தாழ்வற்ற சமத்துவம்தான் சாத்தியமே ஒழிய உயர்வற்ற சமத்துவம் சாத்தியம் இல்லை. பிறரைத் தாழ்வாக நினைக்காதவனே உயர்ந்தவனாகி விடுகிறான். தாழ்வு கூடாது. ஆனால் உயர்வு தவிர்க்க முடியாதது... இந்தச் செய்தி கட்டுரையைப் பற்றிய என்பார்வை இல்லை, தனியான என் சிந்தனை.

அந்தக் கட்டுரையில் திருவள்ளுவரைப் புரிந்துகொள்ள ரவி காட்டும் அக்கறை தூய்மையானது. தொழில், செயல் பற்றிய சிந்தனை அருமையானது. ஆனால் அந்தக் குறளில் சிந்தனைக்குரிய இடம் ‘பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்’ என்பதில் இல்லை. அதைவிடச் ‘சிறப்பொவ்வா’ என்பது உடன் பாடா, எதிர் மறையா என்பதுதான் முக்கியக் கேள்வி. தொழில் வேறுபாட்டால் சிறப்புண்டு என்கிற வர்ணாச்சரம கோட்பாட்டுக்குக் குறள் உடன்படுகிறதா முரண்படுகிறதா என்பதே தலையாய சிக்கல்.

நடைமுறை வர்ணாச்சரமக் கோட்பாட்டுக்கு உடன்படாததே திருக்குறள் சிந்தனை, இது என் கருத்து. ஆனால் நடைமுறை வர்ணாச்சரமே மூடவளர்ச்சி. காரணம் வர்ணாச்சரம சிந்தனை உருவானபோது தொழிலில் வேறுபாடு சொல்லப்பட்டதே ஒழிய உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கப்படவில்லை என்பதே ஆழமான உண்மை. எல்லாத்தொழிலும் சமூகத்திற்கு அவசியமாக இருக்கிறபோது இதில் உயர்வு தாழ்வு எங்கிருந்து வரமுடியும். பண்பு நலன்களில் உயர்வு தாழ்வு வேண்டுமானால் சாத்தியமே ஒழிய தொழில்களில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. இதனை ‘சிறப்பீனும்’ என்ற குறளின் துணைகொண்டு ரவி விளக்கிவிடுகிறார்.

‘பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்’ என்கிற தத்துவ நிலை வேறு. நடைமுறை நிலை வேறு. நடைமுறைச் சிக்கலை நீக்கி, தத்துவநிலையை எட்டவே இடஒதுக்கீடு அவசியமாகிறது. இந்த இயல்பான உண்மையைக்கூடப் பளிச்சென்று சொல்ல முடியாதபடி சமூகம் சுதந்திரம் அற்றதாக இருக்கிறதோ?

‘எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே’ என்ற கட்டுரை நுட்பமானது. படைப்பாளிகள் ஒரு கால எல்லை வரை நான் படைத்தேன் என்பதாக கர்வம் கொள்வதும் பிறகு படைப்புக்குள் குறுக்கே நான் நிற்கிறேன், இடைஞ்சலான ‘நான்’ மறைந்ததும் படைப்பு இன்னும் பூரணமாக வெளிப்படுகிறது என்றும் புரிந்து கொள்வார்கள். புல்லாங்குழலின் சிறப்பே அதுகாலியாக இருப்பதுதான். கண்ணனின் தேவகானம் புகுந்து புறப்பட வசதியாக அது காலியாக இருப்பதாலேயே அது கண்ணனிடம் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டது. இதையே ‘ஒரு மூங்கில் துண்டு திடுமெனப் புல்லாங்குழலாகிவிட்டது’ என்கிறார் கபீர். இந்தக் கட்டுரையின் சாரம் கபீரின் வரிகள்தான். ரவி, ரஹ்மாணை மேற்கோள் காட்டும்போது நான் கபீரை மேற்கோள் சொல்வதுதானே சரி!

‘என்ன தவம் செய்தேன்’ என்கிற கட்டுரை ரவியின் இதயம். அவரது சமகாலக் கவிஞர்களுடனான சம்பந்தி விருந்து. எங்கோ இருக்கிற எவரோ ஒருவரைப் பாராட்ட மனம் வரும் பலருக்குப் பக்கத்திலேயே இருக்கிறவரின் மின்னல்கூடக் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் தன் கவிதைத் தோழர்களின் காலத்தை வென்ற கவிதை உணர்வை பட்டாம்பூச்சியின் பின்னால் விழிகள் நிறைய வியப்புடன் திரியும் குழந்தை மனத்துடன் ரவி சேகரித்து வைத்திருக்கும் நேர்த்தி அபூர்வமானது. கடந்த கால பாரதியைப் பாராட்டும் பரபரப்பில் பலர் நிகழ்கால பாரதிகளை நிராகரித்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் ரவி நிகழ்கால பாரதிகளுக்கு நியாயம் வழங்கி இருக்கிறார்.

திருவள்ளூர் ஆன்மிக உணர்வுடைய ஞானி என்பதை நிறுவுகிறது ‘திருக்குறளில் வீடுபேறு’ என்கிற கட்டுரை. பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்த நினைப்பவர் வீடுபெறுவது சுலபம்தானே! ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கான களம் அந்தக் கட்டுரை.

பாரதி கவிதைகள் பிரபலமடைந்த அளவு அவருடைய

வசனங்களைச் சமூகம் கொண்டாடத் தவறிவிட்டது. பாரதியின் இதயத்தை ஊடுருவி பாரதியை முழுமையாய் தரிசிக்கும் ரவியின் வல்லமை 'முரண்பாடுகளும் முண்டாசக் கவிஞனும்' என்கிற அந்தக் கட்டுரையில் வெளிப்படுகிறது. பாரதியின் புரட்சிச் சிந்தனைகளை அதில் உணர முடிகிறது.

முன்னுரை வேட்டியை அழகுபடுத்தும் மெல்லிய கரை போட்டதாக இருக்க வேண்டுமே ஒழிய அதுவே ஒரு வேட்டி யளவு இருக்கக் கூடாது என்று இப்போது நினைப்பு வருகிறது.

“நான் கவிதையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. கவிதைதான் என்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது” என்று ‘புதிதினும் புதிதுகேள்’ என்கிற கட்டுரையில் ரவி சொல்கிறார். வாசகன் இதைப் புரிந்து கொள்வது கஷ்டம். படைப்பாளி அல்லது கலைஞனே இதை உணர முடியும். ஒருமுறை பாலமுரளி கிருஷ்ணா அவர்களும் நானும் விமானத்தில் ஒருசேரப் பயணித்தோம். அவர் குளிர் பானத்தை ரசித்துக் குடித்தார். “சங்கீத வித்வான்கள் குளிர்ச்சியாகக் குடித்தால் பாட முடியாது என்பார்களே” என்று இழுத்தேன். “எனக்கு சங்கீதம் வேணுமோ இல்லியோ... சங்கீதத்துக்கு நான் வேணும். அதனால் அது என்னைப் பாத்துக்கும்” என்றார். சரிதானே!

நண்பர் ரமணன் பாடலில் ‘நீதான் வேண்டும்’ என்ற இடத்தில் ‘தான்’ என்பது தன்னை என்னபாடுபடுத்தியது என்று கவிதையின் ஜீவனைப் படம்பிடிக்கிறார். அதைப் படித்ததும் “ஒரு மா மகளை உடையேன்” என்று பாடத் தொடங்கிய பெரியாழ்வார் அவளைச் செங்கண் மால் கொண்டு போனான் என்று பாடாது செங்கண்மால்தான் கொண்டு போனான் என்று பாடுவது நினைவில் நிழலாடியது.

ரவியை நான் பாராட்டுவது என்னை நானே பாராட்டிக் கொள்வது போல. அதனால் ஒரு குறை சொல்லி முடித்து விடலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு வழக்கறிஞருக்குரிய எச்சரிக்கை உணர்வுடன் எந்தக் கருத்துக்கும் எந்தச் செய்திக்கும் மேற்கோள் அல்லது பிரமாணம் தந்தே அவர் எழுதி இருக்கிறார். உள்ளொளி இருந்து உள் நோக்கம் இல்லாதவர்கள் மேற்கோள்

பிரமாணங்கள் ஏதுமின்றியே சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிவிடலாம் என்பது என் கட்சி. ரவி எனக்கு எதிர்க்கட்சி என்றாலும் என் கட்சிக்காரராகிய ரவி என்கிற பிறவிக் கவிஞருக்காக இறைவனுடைய நீதி மன்றத்தில் எப்போதும் வாதாட நான் தயாராகவே இருக்கிறேன். அவர் உள்நோக்கம் இல்லாதவர். உள்ளொளி மிக்கவர். இந்தப் புத்தகம் அதற்கொரு சாட்சி. சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்வதன் மூலம் நெஞ்சுக்குள் அல்லவா ஏறிக்கொண்டார்!

- சொல்லின் செல்வர் சுகி.சிவம்

உ ள் ளே ...

பாரதியின் மனோதர்மம்	18
யாமறிந்த மொழிகளிலே	29
கம்பனின் கடவுள்	43
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு	58
கண்ணன் என் சற்குரு	72
செஞ்சொற் கவியின்பம்	81
பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்?	94
எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே	109
என்ன தவம் செய்தேன் !	118
திருக்குறளில் வீடுபேறு	155
முரண்பாடுகளும் முண்டாகக் கவிஞனும்	172
புதிதிலும் புதிது கேள்	201

பாரதியின் மனோதர்மம்

(2007 ஆம் ஆண்டு, சென்னை மஹாஜன சபையிலும், பாரதி கலைக் கழகத்திலும் ஆற்றிய இருவேறு சொற்பொழிவுகளின் இணைப்பும், விரிவுமே இந்தக் கட்டுரை)

பாரதி ஒரு மஹாகவி. இதை எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். உலக மஹாகவிகளின் வரிசையில் நிச்சயம் அவனுக்கு இடம் உண்டு. வால்மீகி, ஹோமர், திருவள்ளுவர், இளங்கோ அடிகள், காளிதாசன், கம்பன், ஷேக்ஸ்பியர், வேர்ட்ஸ்வொர்த், ஷெல்லி, கீட்ஸ், பைரன், வால்ட் விட்மன், கலீல் கிப்ரான், மாயாகொளஸ்கி போன்ற மிகச்சிறந்த கவிஞர்கள் அணியில் பாரதியும் உண்டு. ஆனால்.....!

மற்ற மஹாகவிகளில் இருந்து பாரதி ஏதோ ஒரு விதத்தில் வேறுபட்டு நிற்கிறான். எப்படி? நாட்டுக்காக, மக்களுக்காக, விலங்குகள், பூச்சிகள், புல், பூண்டு, மரங்கள் என எல்லா உயிரினங்களுக்காகவும் குரல்கொடுத்து, உலகில் எல்லா உயிர்களும், பொருள்களும் இணங்கி, மகிழ்ச்சியுடன் வாழத் தன் பாடல்கள் வகை செய்ய

வேண்டும் என்று விரும்பினான்; அப்படி வகை செய்யும் என்று நம்பினான்; அந்த ஆற்றல் தன் பாடல்களுக்கு வேண்டும் என்று பராசக்தியிடம் வேண்டினான்; அந்த ஆற்றலைத் தந்தே ஆக வேண்டும் என்பதைக் கோரிக்கையாகவே வைத்து அடம்பிடித்தான். தன் பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும் என்ற பேராவலோடு பாடிய ஒரே மஹாகவி பாரதி என்று துணிந்து சொல்லலாம்.

அங்கீகரிக்கப் படாமலேயே சட்டம் செய்பவர்கள் கவிஞர்கள்' என்று ஷெல்லி சொன்னதற்கு பாரதியே எடுத்துக்காட்டு. கவி, மஹாகவி என்ற நிலைகளையெல்லாம் கடந்து, உலக விதிகளையே தன் பாட்டதிர்வுகளால் திருத்தி அமைக்கும் புரட்சியில் அவன் ஈடுபட்டான். காக்கை, குருவி என்று படிப்படியாக விரிந்து, உயிரற்றவையென்று பொதுவாகக் கருதப்படும் கடல், மலை போன்ற பொருள்களில் கூட ஆன்ம ஒளியை தரிசித்த ப்ரும்ம ஞானியாகவும் அவன் இருந்தான். பாதகம் செய்பவரை மோதி மிதித்துவிடு என்று பாப்பாவுக்குப் பாடிய அதே ஆவேசக் குரலில், தின்ன வரும் புலி தன்னையும் அன்பொடு சிந்தையில் போற்றிடுவாய் நன்னெஞ்சே அன்னை பராசக்தி அவ்வுருவாயினள் அவளைக் கும்பிடுவாய் என்றும் பாடி அருள்வெள்ளத்தின் ஊற்றுக்கண்ணைத் திறந்து காட்டிய மஹாகவி பாரதி மட்டுமே.

மஹாகவிகள் வரிசையில் பாரதிக்குத் தனியிடம் உண்டு என்பதற்கு மேற்சொன்ன காரணங்களே போதும். இன்னொரு காரணமும் உள்ளது. அந்தக் காரணத்தாலேயே மஹாகவிகளுக்கு நடுவில் மாணிக்கச் சுடராகவும் பாரதி விளங்குகிறான் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. அது என்ன? ஒரே சொல்லில் விடைதரலாம்: மனோதர்மம். மனோதர்மம் என்று ஒரு சொல்லில் நாம் குறிப்பிட்டதை இரண்டு சொற்றொடர்களில் பாரதியே இணைத்துக் குறிப்பிடுகிறான்: நெஞ்சில் உரம்; நேர்மைத் திறம்.

நெஞ்சில் உரமுயின்றி நேர்மைத் திறமுயின்றி

வஞ்சனை சொல்லாரை கிளியே

வாய்ச்சொல்லில் வீரரை

நெஞ்சில் உரமும் நேர்மைத் திறமும் இணைந்ததுதான் மனோதர்மம். இவ்விரண்டில் ஒன்றின்றி மற்றொன்று மட்டும் இருப்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை. நேர்மைத் திறமுள்ள ஒருவன் நெஞ்சில் உரமற்றவனாக இருந்தால் என்ன பயன்?

தப்பித்துக் கொள்ள முடியாமல் தீயவர்களிடம் சிக்கிக் கொண்டு அவன் சித்திரவதைக்கு உள்ளாகும் போது அவனுடைய நேர்மைத் திறம் ஆட்டம் கண்டு விடக் கூடும். நச்சை வாயிலே கொணர்ந்து நண்பர் ஊட்டு போதினும், “அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே” என்று நச்சுக் கோப்பையை நயத்தக்க நாகரிகத்தோடு வாங்கி உயிர்விட்ட சாக்ரடஸின் மன உறுதி இல்லாமல் வெறும் நேர்மைத் திறம் மட்டும் உள்ளவனால் தன் நேர்மையைக் கூடக் காப்பாற்றித் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியாது.

**குத்தீட்டி ஒருபுறத்தில் குத்த வேண்டும்
கோடரியால் மறுபுறத்தைப் பிளக்க வேண்டும்
ரத்தம்வரத் தடியாலே ரணமுண் டாக்கி
நாற்புறமும் பலருதைத்து நலியத் திட்ட
அத்தனையும் நான் பொறுத்து அகீம்சை காத்து..²**

என்று அண்ணல் காந்தியடிகளின் மனவுறுதியை நாமக்கல் கவிஞர் ராமலிங்கம் பிள்ளை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறாரே, அப்படியொரு மனவுறுதிதான் நேர்மைத் திறத்தைக் காக்கும் சாதனம். அதைத்தான் நெஞ்சில் உரம் என்கிறான் பாரதி. எனவே, நெஞ்சில் உரமின்றி, நேர்மைத் திறம் மட்டும் இருப்பதால் பயனில்லை. அதுபோல், நேர்மைத் திறம் இன்றி வெறும் நெஞ்சில் உரம் உள்ள ஒருவன் முரடனாகவோ, பயங்கரவாதியாகவோ மாறிவிடுவான். அவனுடைய துணிவும், மனவுறுதியும் வன்கொடுமைக்குத்தான் வழிவகுக்கும். ஹிரண்யகசிபுவும் ஹிட்லருமே எடுத்துக்காட்டுகள். தூண்பிளந்து, நரசிம்மமாக இறைவன் வெளிப்பட்ட பின்பும் தனக்கு மேற்பட்ட ஒரு கடவுள் இல்லை என்று சாதித்த ஹிரண்யகசிபுவின் நெஞ்சரம் போற்றத் தக்கதில்லை. ஐரோப்பா முழுவதையும் தன் ஆட்சியின் கீழே கொண்டு வருவதற்காகப் பல்லாயிரம் உயிர்களை பலிவாங்கிய ஹிட்லரின் நெஞ்சரமும் போற்றத் தக்கதில்லை. தந்தை சொல்மிக்க மந்திரம் இல்லை என்ற கூற்றுக்கு மாறாகத் தந்தையின் அச்சுறுத்தல்களுக்கு அஞ்சாமல், தான் உயிரிழக்கக் கூடிய நிலையிலும் தன் தாரக மந்திரமான ஓம் நமோ நாராயணாய என்பதைப் பிடிவாதமாக முழக்கிய பிரகலாதனின் நெஞ்சரம்தான் போற்றத் தக்கது. நாமார்க்கும் குடியல்லோம் என்ற நெஞ்சரத்தோடு, ஈசனாகிய கோமாற்கே என்றும் மீளா ஆளாய்க் கொய்மலர் சேவடியே தொழும் நேர்மைத் திறமுள்ள பணிவுதான் திருநாவுக்கரசரின் மனோதர்மம்.

அதுபோலவே, பாரில் எவர்க்குமினி அடிமை செய்யோம் என்ற துணிவும், பரிபூரணனுகே அடிமை செய்து வாழ்வோம் என்ற பணிவும் பாரதியின் மனோதர்மம்.

பாரதியின் மனோதர்மம் எத்தகையது என்பதை அவனுடைய கட்டுரைகளில் இருந்து மேலும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். பாரதியின் கவிதைத் தேனில் திளைத்துப்போய் மெய்மறந்த நிலையில் அவனுடைய கட்டுரைகளில் போதுமான கவனம் செலுத்தத் தமிழுலகம் தவறிவிட்டது என்றே கூறலாம். அந்தக் குறையைப் போக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, அவனுடைய கட்டுரைச் செல்வம் ஓரளவேனும் நமக்குக் கிடைக்க அரும்பணியாற்றிய பெ.தூரன், ரா.அ.பத்மனாபன், இளசை மணியன், சீனி.விசுவநாதன், பெ.சு.மணி, ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி போன்ற சான்றோர் பெருமக்களுக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

பாரதியின் கட்டுரைகளிலிருந்து அவனுடைய மனோதர்மத்துக்கான சான்றுகள் சிலவற்றை இப்பொழுது காண்போம்.

புறப்பகையைக் காட்டிலும் உட்பகையே மிகவும் ஆபத்தானது. எந்தப் போரிலுமே, கூட இருந்து குழிபறிக்கும் எத்தர்களை அடையாளம் கண்டு களையெடுப்பதுதான் தளபதியின் முதல் வேலை. தன் கூடாரத்துக்குள்ளேயே பகைவனின் ஒற்றர்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எவனும் போரில் வெற்றிபெற முடியாது. அன்னியர் ஆட்சியில் அடிமைப் பட்டுக் கிடந்த இந்தியாவின் விடுதலைப் போரிலும் இந்தப் பிரச்சினை எழுந்தது. விடுதலை விரும்பிகளைப் போல் நடத்துக் கொண்டு, ஆங்கில அரசுக்கு விசுவாசமாயிருந்த சில அறிவு ஜீவிகளை சமாளிப்பதிலேயே இந்திய விடுதலைப் போரின் முதற்பகுதி கழிந்தது. அப்படிப்பட்ட அறிவு ஜீவிகளை நடடிப்புச் சுதேசிகள் என்றே பாரதி நையாண்டி செய்தான்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் 1885ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட செய்தியும், அப்படி நிறுவப்பட்ட இருபது ஆண்டுகளுக்குள் மிதவாதக் கட்சியென்றும், புதுக்கட்சியென்றும் அது பிளவுபட்ட செய்தியும் வரலாற்றில் பதிவாகியுள்ளன. மிதவாதக் கட்சியை நிதானக் கட்சியென்றும், புதுக்கட்சியைத் தீவிரவாதக் கட்சியென்றும் குறிக்கும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. 1905இல் காசியில் கூடிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் இந்தப் பிளவு வெளிப்படையாயிற்று. புதுக்கட்சித் தலைவர்களாக பால

கங்காதர திலகர், விபினசந்திர பாலர், லாலா லஜ்பத்ராய் போன்றோர் அணிவகுத்தனர். சுயராஜ்யமே குறிக்கோள் என்று இவர்கள் அறிவித்தனர். அதற்கு முக்கியமான வழி அன்னிய நாட்டுச் சரக்குகளைப் புறக்கணித்தலே என்று இவர்கள் கருதினர். பழைய கட்சிக்காரர்களோ அன்னியச் சரக்குகளை பசிஷ்காரம் செய்யும் முறையை ஆதரிக்கவில்லை. விண்ணப்பம் செய்து படிப்படியாக சுயராஜ்யம் அடைந்துவிடலாமென்று அவர்கள் ஆகாசக் கோட்டை கட்டினர். இந்த இக்கட்டான நிலையிலேதான் பாரதி புதிய கட்சியின் கொள்கைகளை ஆதரித்துக் குரல்கொடுத்தான். காங்கிரஸ் கட்சியில் இந்தப் பிளவு தேவையற்றது என்றும், விரைவில் சமரசம் ஏற்பட்டு எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்றும் அவன் நம்பினான். ஆனால் பிளவு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அவன் புதிய கட்சியை ஆதரிப்பதுடன் நிறுத்திக் கொள்ளாமல், நிதானக் கட்சியினரின் மெத்தனத்தையும், அதில் சிலர் இரட்டை வேடம் போட்டு நடிக்கும் சுயமையையும் வன்மையாகக் கண்டித்து எழுதத் தொடங்கினான். இந்தச் சூழலில், 07.11.1908 நாளிட்ட இந்தியா பத்திரிகையில் 'கொள்கைக்கும் செய்கைக்கும் உள்ள தூரம்' என்ற தலைப்பில் அவன் ஒரு கட்டுரை எழுதினான். அதன் சாரம் பிறழாதவாறு அதிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில பகுதிகளை இப்பொழுது பார்க்கலாம்:

ஒரு கொள்கையாவது பகுத்தறிவின் துணையால் செய்யத் தக்கது இது, செய்யத் தகாதது இது என்று ஒருவன் அறிந்து முன் பின் யோசித்து தன் வாழ்நாளில் கடைப்பிடித்துச் செய்ய மனத்தால் ஒப்புக்கொள்ளும் கர்மத்தொடரின் அஸ்திவாரமாகிய கருத்தாம். நம் நாட்டில் இவ்வாறு கொள்கைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் சக்தி வாய்ந்த மனிதர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால், கொள்கைகளை அவாவோடு மனத்தால் கிரஹித்தல் வேறு. அவற்றின்படி நடத்தல் வேறு. யாதேனும் ஒரு கொள்கையை ஒருவன் அங்கீகரித்துக் கொண்டும், அதன்படி நடக்க முடியாதவனாய் இருந்தால் அவனும் ஜீவப்பிரேதம்தான்.

இதிலிருந்து கொள்கையற்ற மானிடப் பதர்கள், கொள்கையிருந்தும் அதன்படி நடக்கவியலாத மானிடப் பதர்கள் என்ற இரண்டு ஜாதிகள் உண்டென்று ஏற்படுகிறது. இவ்விரண்டு வகுப்பாரால் ஜன சமூகத்திற்கு அவ்வளவு கெடுதல் நேரிடாது. அவர்கள் இருக்கும்வரை சோற்றிற்குக் கேடாகவும், நிலத்திற்குப் பாரமாகவும் இருந்து போவார்கள்.

ஆனால் தாங்கள் வசிக்கும் நாட்டிற்குக் குடலைத் தின்னும் அரிப்பூச்சிகள்போல ஒரு வகுப்பார் தலையெடுத்திருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் தலைநிறைய திவ்வியமான கொள்கைகளை அடைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அக்கொள்கைகளை விற்றும் ஜீவிக்கிறார்கள். பொதுப்பீடங்களில் நின்றும் உலகறிய அவற்றை சாங்கோபாங்கமாகப் போதிக்கிறார்கள். பொது ஜனங்கள் அக்கொள்கைகளைக் கேட்டு பிரமித்து இவ்வரிய கருத்துகளுக்கு ஆலையமாகவிருக்கும் இவர்கள் மனமே மனம் இம்மகான்கள் அவதாரப் புருஷர்களேயென்று தம்மைப் போற்றும்பொழுது அப்பூஜிதையையும் ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்ந்து வெறியடைகிறார்கள். ஆனால், அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து அவர்களின் வீட்டிற்குச் செல்வோமானால், அங்கே எலும்பும், தோலும், குப்பையும், சகலவிதமான அழுக்குகளும் நிறைந்து கிடக்கின்றன...

ஒருவன் தான் பறையறையும் நல்லதோர் கொள்கையை விட்டுவிட்டு விலகி நடப்பானானால், அப்பொழுதும் நாம் அவனைக் கொண்டாடுவது மதியீனம். அவனை எவ்வகையாலும் நாம் இகழ்ச்சி செய்தே நடத்த வேண்டும். தான் குடிக்கும் காபிக்காகவும், தான் தின்னும் சோற்றிற்காகவும், தான் உடுத்தும் ஆடைக்காகவும் ஒருவன் தன்னுடைய அருமையான கொள்கைகளைக் கைவிடுவானானால் அவனை மானிடரில் எந்த வகுப்பில் நாம் சேர்க்கலாம்? அவனிலும் பதரான மனிதன் ஒருவனிருக்க முடியாது...

நம்மில் ஒவ்வொரு புருஷனும் ஒவ்வொரு ஸ்த்ரீயும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய கொள்கை ஒன்றேதான் உண்டு. அதாவது நம்முடைய அருமை நாட்டில் சுயாதீனத்தை நாட்டி பிறர் அஞ்சி மதிக்கும்படியாக நாம் ஜீவிக்க வேண்டியது. இந்தக் கொள்கைப்படி நடக்க என்ன இடையூறுகள் வந்தாலும் அவற்றை நாம் விலக்கிக் கொண்டு போக வேண்டும். .... வீடு வாசல் மனைவி மக்கள் எல்லோரையும் இழக்கும்படி நேர்ந்தாலும் இழந்தே தீர வேண்டும்.

இவ்வாறு நடக்க முடியாதவன் தான் பேடியென்று ஒப்புக்கொண்டு பின்னடைய வேண்டும். ....³

என்ன ஆவேசமான கண்டனம்! குடலைத் தின்னும் அரிப்பூச்சிகள் என்று யாரையவன் குறிப்பிட்டிருக்க முடியும்? தாங்கள் நிதானக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு, தங்களுக்கும் நாட்டுப்பற்று உண்டு என்பதுபோல் நடித்துக் கொண்டு, தங்கள் வசதிகளையும் பதவிகளையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு சுதேசிய இயக்கத்தையும், அதில் ஈடுபட்ட தலைவர்களையும் ஏசிவந்த போலி தேச பக்தர்களைத்தான் பாரதி அவ்வாறு குறிப்பிட்டான். பல இடங்களில் வெளிப்படையாகவே சில போலிகளின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுக் கண்டனம் செய்து எழுதியுள்ளான். சரி, இதற்கும் மனோதர்மத்துக்கும் என்ன தொடர்பு? பாரதியின் வாழ்க்கை

வரலாற்றைச் சற்றுப் புரட்டிப் பார்த்தால் இந்தக் கேள்விக்கு விடை கிடைக்கும்.

1907ஆம் ஆண்டிலேதான் பாரதி எழுதிய பாடல்கள் முதன் முறையாக ஒரு சிறிய நூல்வடிவில் வெளிப்பட்டன. அதற்கு உதவி செய்தவர் வி.கிருஷ்ணசாமி அய்யர் என்ற வழக்கறிஞர். பிறகு சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் நீதியரசராகவும் அவர் நியமிக்கப்பட்டார். அவரிடம் ஜி.ஏ.நடேச அய்யர் என்பவர் பாரதியை அறிமுகம் செய்து வைத்தபோது பாரதி சில பாடல்கள் பாடிக்காட்ட, அவற்றில் மனம் பறிகொடுத்த அவர் பாரதி அன்று பாடிய பாடல்களை அச்சிட்டு இலவசமாக விநியோகிக்கத் தேவையான முழுச்செலவையும் தாமே ஏற்றுக்கொண்டார். பாரதியின் பாடல்களை முதலில் பதிப்பித்த பெருமைக்கு அவர் உரியவரானார். தன் பாடல்களை முதன்முதலில் பதிப்பித்து வெளியிட்ட அவரிடம் நன்றி பாராட்ட வேண்டிய பாரதி, அவர் தம் சொந்த நலனுக்காகத் திலகரின் புதுக்கட்சியை எதிர்க்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதும், அவரைக் கடுமையாக விமர்சித்து எழுதத் தயங்கவில்லை. நன்றியுணர்வைக் காட்டிலும், நன்று எனத் தனக்குப் பட்ட கொள்கையிடம் அதிக விசுவாசம் வைத்திருந்தான் பாரதி.

23.10.1909 நாளிட்ட இந்தியா இதழில் அவன் எழுதியிருந்த கட்டுரையே இதற்குச் சான்று:

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் சென்னை வக்கீலும், மிதவாதத் தலைவரும், தேசபக்த தூஷகருமான வி.கிருஷ்ணசாமி அய்யர், ஜஸ்டிஸ் வி.கிருஷ்ணசாமி அய்யராகச் சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜு பதவிக்கு உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறார்.

சென்ற வருஷத்தில் இங்கிலீஷ் பாதிடிகள் கொடைக்கானலில் கூடிய போது இப்போதைய கனம் ஜஸ்டிஸ் அப்போதைய வெறும் மிஸ்டர் வி.கிருஷ்ணசாமி அய்யர் ஒரு விசாரமான வேளிற்கால வெறி ( ) என்று பிரஸித்தி பெற்ற பிரஸங்கமொன்று செய்தார். அதில் இந்தியர்களுக்கு ராஜ்ய தந்திரம் அனாவசியம், வேதாந்த ஸித்தி பெறுவதுதான் புருஷார்த்தம். அமிதவாதிகள் அயோக்கியத் தனமாய் ராஜ்ய தந்திரங்களில் நுழைகிறார்கள் என்றிப்படிப் பேசினார்.

இப்போது இவருடைய வேதாந்த ஸித்தியின் பரம புருஷார்த்த பதவியான ஹைகோர்ட் ஜட்ஜு ஸ்தானம் ஸித்தியாய் விட்டது. ஆனபடியால்தான் வியாவஹாரிக நிலைமையில் மிதவாதிகளின் அக்ரண்யராய் இருந்து தேசபக்தர்களை வாயால் மாத்திரம் துச்சமாய் வைது வந்த இவர் இப்போது தேசபக்தர்களை தமது

இஷ்டப்படியெல்லாம் ராஜ நிந்தனைகளுக்காகத் தூக்கு ஆயுள் பரியந்தம் சிறை, தீபாந்திர சிசை முதலான தண்டனைகள் தந்து தண்டிக்கும் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜு பதவி என்னும் தமது பிரம் லாக்ஷாத்கார ஜீவன் முக்தியான பாரமார்த்திக நிலையில் பிரிட்டிஷ் அதிகார பரப்ரம்ஹத்துடன் ஐக்கியமாகி தமது கொடைக்கானல் சொல்படி வேதாந்த பரம புருஷார்த்த ஸித்தியையடைந்து விட்டார். இதற்காக இவருக்கு ஓம்.⁴

என்ன கேலி, என்ன கண்டனம், என்ன துணிச்சல்! அடடா. இந்த மனோதர்ம வலிமையால்தான் மஹாகவிகளுக்கு நடுவில் பாரதி மாணிக்கச் சுடராய் ஒளிவீசுகிறான்.

பாரதியின் மனோதர்மத்துக்கு அவனுடைய படைப்புகளில் இருந்து பல சான்றுகள் காட்டலாம். விதவைகள் மறுமணம் பற்றிய சர்ச்சையில் அண்ணல் காந்தியடிகளையும், விவேகானந்தரையும் கூட அவன் கண்டிக்கத் தயங்கவில்லை. இதுகுறித்து அவன் எழுதிய கட்டுரைகள் அப்படியே படிக்கத் தக்கவை.⁵

நன்றி என்ற போர்வையில் மறைந்து கொண்டு, அநீதியைக் கண்டும் காணாமல் மெத்தனமாக இருந்துவிடும் கர்ண, கும்பகர்ணர்களைப் போலில்லாமல், நன்றல்ல செய்வது யாரேயாயினும் கண்டிக்கத் தயங்காத நெஞ்சரம் பாரதியிடம் இருந்தது. அதே போல், தான் எதிர்த்துப் போராடும் எதிரியிடம் உள்ள நல்ல பண்புகளைப் பாராட்டும் நேர்மைத் திறமும் அவனுக்கு இருந்தது.

இந்தியர்களை அடிமைப்படுத்தி இந்தியாவை ஆண்டுவந்த பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தை பாரதி தீவிரமாக எதிர்த்த போதிலும், நம் நாட்டு மகளிர் முன்னேற்றத்திற்காக அவன் 1905ஆம் ஆண்டு ஒரு பத்திரிகை நிறுவிய போது அதற்கு என்ன பெயர் சூட்டினான், ஏன் அப்பெயரைச் சூட்டினான் என்பவை குறித்து அவனே எழுதியதை இப்பொழுது நோக்குவோம்:

பெண்மைக்கே ஓர் அலங்காரமாயிருந்த விக்டோரியா மகாராணியின் பெருந்தகைமையும் உயர்குணங்களும் நமது நாட்டு மாதர்களுக்கு என்றும் முன்மாதிரியாக மனத்தே பதிந்திருக்க வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பித்தற் பொருட்டு இப்பத்திரிகைக்குச் சக்ரவர்த்தினி என்று பெயர் சூட்டப் பட்டிருக்கின்றது.⁶

எதிரியிடம் உள்ள நல்ல குணங்களைப் பாராட்டுவது மட்டுமன்றி, எதிரிக்கு ஓர் இயற்கைத் துன்பம் ஏற்படும்போது அதற்கு வருந்தும் நாகரிகமும் அவனுக்கு இருந்தது. லார்ட்

கர்ஸன் என்ற ப்ரிட்டிஷ் அதிகாரி இந்தியாவின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து கொண்டு அடக்குமுறை ஆட்சி புரிந்து வந்ததையும், இந்தியர்களை மிகவும் கேவலமாக நடத்தி வந்ததையும் வன்மையாகக் கண்டித்து எழுதியவன் பாரதி. லார்ட் கர்ஸனின் மனைவி இறந்தபோது அமிர்த பஜார் என்ற பத்திரிகை அதை லார்ட் கர்ஸனுக்கு இறைவன் தந்த தண்டனை என்று எழுதியதை ஒப்புக் கொள்ள மறுத்த பாரதி அமிர்த பஜார் பத்திரிகையைக் கண்டித்து எழுதத் தயங்கவில்லை.

தேசாபிமானத்திற்கும் நல்லறிவுக்கும் பெயர் படைத்ததாகிய கல்கத்தா அமிருத பஜார் பத்திரிகையைப் பற்றிக் கண்டனை வார்த்தை எழுதும்படி நேர்ந்து விட்டதேயென்று வருத்தமடைகிறோம்.

ஆனால், கூடப்பிறந்த சகோதரனாயிருந்த போதிலும், அவனுடைய குணங்களை மறைத்து வைப்பது, அழகாக மாட்டாதல்லவா?

லேடி கர்ஸன் சென்ற வாரம் இறந்து போய்விட்டதைப் பற்றி இப்பத்திரிகை எழுதி வரும்போது இந்தியர்களை லார்டு கர்ஸன் கஷ்டப்படுத்தியதன் பொருட்டாக அவருக்கு இவ்வளவு பாலியத்தில் இவ்வளவு சிறந்த மனைவி இறந்து போய்விட்டது சரியான தெய்வ தண்டனையென்று கூறுகிறது.

இது சிறிதேனும், கவுரவமற்ற மனிதர்கள் பேசும் மாதிரியாக இருக்கின்றதல்லவா? நமது பரம சத்துருவாக இருந்த போதிலும் அவனுக்கு மனைவி இறத்தல் போன்ற கஷ்டம் நேரிடும்போது நாம் அவன் செய்த தீமைகளை எடுத்துக்காட்டிச் சந்தோஷமடைவது பேடித்தனமான செய்கை.

உண்மையான ஆரியன் தனது விரோதிகளுக்குக் கூட துக்கமேற்பட்ட சமயத்தில் இரக்கமடைவானேயன்றிச் சந்தோஷமடைய மாட்டான்.⁷

இதுதான் பாரதியின் மனோதர்மம்; நெஞ்சில் உரமும், நேர்மைத்திறமும் கலந்து திகழும் மனோதர்மம்; மஹாகவிகளுக்கு நடுவில் அவன் மாணிக்கச் சுடராய் ஒளிவீசக் காரணமான மனோதர்மம்.

வில்லியம் பாக்கன் என்ற இலக்கிய மேதை நோபெல் பரிசு பெற்ற போது ஆற்றிய உரையில் உண்மையான இலக்கியப்படைப்பாளியை அடையாளம் காட்டக்கூடிய உரைகல்லைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்:

இந்த விருது மனிதனாகிய எனக்கு வழங்கப் பட்டதாக நான் கருதவில்லை. இது என் பணிக்கு வழங்கப் பட்டதாகவே

நினைக்கிறேன். அது மானிட ஆன்மாவின் துயரத்திலும் வியர்வையிலும் கருக்கொண்ட பணி. புகழ் அல்லது பொருள் ஈட்டும் நோக்கமின்றி மானிட ஆன்மாவின் மூலப்பொருள் களிலிருந்து இதுவரை இல்லாத ஒன்றை உருவாக்கும் நோக்கத்தோடு ஆற்றிய பணி அது. .. கருணை, தியாகம், பொறுமை என்ற பண்புகள் சாத்தியப்பட்ட ஆன்மா இருப்பதால், ஒரு கவிஞன் அல்லது எழுத்தாளனின் கடமை இவற்றைப் பற்றி எழுதுவதே.8

பா க் ன ர் சு ட் டி க் க ர ட் டி ய இ ல க் க ண த் தை ப் ப்ரதிபலிப்பனவாகவே பாரதியின் படைப்புகள் உள்ளன.

அபூர்வ ராகங்கள் என்ற தமிழ்த் திரைப்படத்தில் வரும் ஒருபுறம் பார்த்தால் மிதிலையின் மைதிலி என்ற பாடலைப் போலவே நாமும் பாரதியை வியந்து பாடலாம்:

ஒருபுறம் பார்த்தால் அவ்நொரு மாக்கவி
மறுபுறம் பார்த்தால் அவ்நொரு மஹரீஷி
கவிதையில் பார்த்தால் அவ்நொரு தீப்பொறி
முழுவதும் பார்த்தால் அவனே பாரதி.

குறிப்புகள்

1. அங்கீகரிக்கப்படாமலே உலகத்திற்காகச் சட்டங்கள் செய்பவர்கள் கவிஞர்கள்: ஷெல்லி, "In Defence Of Poetry", Gateway To The Great Books, Volume V, 'Critical Essays', Encyclopaedia Britannica, Inc., 1963, page 242.
2. குத்தீட்டி ஒருபுறத்தில் குத்த வேண்டும்: நாமக்கல் கவிஞர் வெ.ராமலிங்கம் பிள்ளை.
3. கொள்கைக்கும் செய்கைக்கும் உள்ள தூரம்: 07.11.1908 நாளிட்ட இந்தியா பத்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரை, பாரதி, காலவரிசைப் படுத்தப்பட்ட பாரதி படைப்புகள், சீனி.விசுவநாதன், சீனி. விசுவநாதன் வெளியீடு, 2004, மூன்றாம் தொகுதி, பக்கம் 482-489; (இனி இந்த நூல் சீனி. காலவரிசை என்றே கீழே குறிக்கப்படும்).
4. வி.கிருஷ்ணசாமி அய்யர் பற்றி: 23.10.1909 நாளிட்ட இந்தியா, சீனி. காலவரிசை, ஆறாம் தொகுதி, பக்கம் 106-107.
5. இந்தியாவில் விதவைகளின் பரிதாபகரமான நிலைமை, அண்ணல் காந்தியடிகளாரின் கவலை: தமிழ்நாட்டு மாதருக்கு,

தொகுப்பாசிரியர், டாக்டர் நல்லி குப்புசாமி செட்டியார், ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி பதிப்பகம், 1997, பக்கம் 206-211; மாதர்நிலை பற்றி ஸ்வாமி விவேகாநந்தரின் அபிப்பிராயம், தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு, தொகுப்பாசிரியர், டாக்டர் நல்லி குப்புசாமி செட்டியார், ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி பதிப்பகம், 1997, பக்கம் 145-147.

6. சக்ரவர்த்தினி பெயர் காரணம், சக்ரவர்த்தினி, ஆகஸ்ட் 1905, சீனி. காலவரிசை, முதல் தொகுதி, பக்கம் 40-41..
7. அமிர்த பஜாருக்குக் கண்டனை: பாரதி, இந்தியா, 28.09.1906, பக்கம் 5, சீனி. காலவரிசை, முதல் தொகுதி, பக்கம் 342-343.
8. “இந்த விருது மனிதனாகிய எனக்கு .. ..” : William Faulkner, 'Nobel Lectures, Literature 1901-1967', Editor, Horst Frenz, Elsevier Publishing Company, Amsterdam, 1969.

யாமறிந்த மொழிகளிலே

(12.09.2005, சென்னை பாரதியார் சங்கத்தின் ஆண்டு விழாவில் ஆற்றிய உரையின் விரிவு)

உலகிலேயே தன் மகனைவிடச் சிறந்த ஒருவனோ அழகான ஒருவனோ இல்லை என்று ஒரு தாய் பெருமைப்படுவதும், தன் நாடே உலகில் மிகச் சிறந்த நாடு என்று ஒரு குடிமகன் பெருமிதம் கொள்வதும் இயல்பே. காக்கைக்குத் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு. இந்தப் பழமொழி எல்லார்க்கும் தெரிந்ததே. இப்படிப் பெருமிதங்களை வெளிப்படுத்தும் வாக்கியங்கள் உண்மையாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உண்மை இல்லாத போது இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் தற்புகழ்ச்சிகளாகவும், தம்பட்டங்களாகவும் கருதப்படும்.

பேச்சு வழக்கில் நாம் பயன்படுத்தும் வாக்கியங்கள் எல்லாமே ஏதேனும் ஒரு செய்தியை அறிவிக்கும் வாக்கியமாக இருப்பதில்லை; அப்படி இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. சில வாக்கியங்களே செய்தி சொல்லும் வாக்கியங்களாக இருக்கும்.

நேற்று இரவு சென்னையில் கனமழை பெய்தது; என் உயரம் 6 அடி 2 அங்குலம்; இவை போன்ற வாக்கியங்கள் அப்படிப்பட்டவை. இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் உண்மையாக இருக்கலாம், அல்லது, பொய் என்று நிறுவப் படலாம். மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி செப்டம்பர் 11 ஆம் நாளன்று மரணம் எய்தினான் என்று ஒருவர் சொன்னால், இன்னொருவர் அதை மறுத்து, செப்டம்பர் 11 ஆம் தேதி நள்ளிரவுக்குப் பிறகே பாரதி இறந்ததால் அவன் மறைந்த நாள் செப்டம்பர் 12 தான் என்று வாதிட்டு, அதற்கான சான்றுகளை முன்வைக்கலாம். செய்தி சொல்லும் வாக்கியம் இப்படிப்பட்ட வாதங்களுக்கு வழிகோலும்; தக்க சான்றுகளின் அடிப்படையில் அதன் உண்மை அல்லது பொய்மை நிறுவப்பட வாய்ப்பளிக்கும்.

எனக்குக் கத்திரிக்காய் பிடிக்காது; அல்லது, நான் மிகவும் ரசித்துப் படிக்கும் படைப்புகள் பாலோ கொஹெலோவின் கட்டுரைகளே என்று ஒருவர் சொன்னால், அதை மறுத்து வாதிட வாய்ப்பில்லை. எவ்வளவு எதிர்வாதங்கள் எழுப்பினாலும் பயன்படாது. காரணம், அப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் சொல்பவருடைய தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளால் ஆன அகச்சலனங்களைப் பற்றியவை; புற உலகில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றியவை அல்ல.

நீ மீண்டும் இப்படிச் செய்தால் நான் உன் முகத்தை ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டேன்.; என் நண்பனை இழந்த பிறகு நான் இனி உயிர்வாழவே முடியாது; இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களும் செய்தி சொல்லும் வாக்கியங்கள் இல்லை. இவை உணர்ச்சி வாக்கியங்கள்.

பறையருக்கும் இங்குத் தீயர் புலையருக்கும் விடுதலை என்று பாரதி பாடிய வரி செய்தி சொல்லும் வாக்கியம் இல்லை. அவன் பாடிய போது நாடு விடுதலை பெற்றுவிடவில்லை. ஆனால், அது அவன் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தும் வரி; கேட்போர் மனத்தில் ஓர் எழுச்சியையும், கிளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தவல்ல பாடல்வரி.

கவிதைகளிலும், பாடல்களிலும் செய்தி வாக்கியங்களைவிட, உணர்ச்சி வரிகளே அதிகம் இருக்கும். அப்படி இருப்பதே ஒரு கவிதைக்குச் சிறப்பு. செய்தி வாக்கியங்களுக்கு உரைநடையில் எழுதப்படும் கட்டுரைகளே தக்க சாதனம்.

மேற்சொன்ன வாக்கிய வகைகளை மனத்திற் கொண்டு,

பாரதியின் “யாமறிந்த மொழிகளிலே” என்ற பாடலில் வரும் வரிகளை அணுகி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல் இனிதாவது எங்குங் காணோம்” என்று பாரதி பாடிய வரி எத்தகையது? அது ஓர் அறிவிப்பா? இல்லை, ரசனை, வியப்பு என்பன போன்ற உணர்ச்சி வெளிப்பாடா? அல்லது, சமூகச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு மக்களைத் தூண்டும் ஒரு நெம்புகோலா? இந்த வரி வரும் பாடலை எந்தச் சூழலில் பாரதி பாடினான் என்பதை முதலில் விளங்கிக் கொண்டால் இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்கலாம்.

தமிழ் நீச்ச பாஷை என்றும், அதைப் படிப்பவரும், பேசுவவரும் கீழ்மக்களே என்றும், தெய்வ பூஜை செய்யும் வேளையில் தமிழில் பேச நேர்ந்தாலோ, தமிழ் கேட்க நேர்ந்தாலோ தீட்டாகிவிடும், உடனேயே பூஜை செய்பவர் நீராடிவிட்டு வந்துதான் பூஜையைத் தொடர வேண்டும் என்றும் தமிழ்நாட்டிலேயே, அதுவும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட சிலரே சொல்லி வந்த காலம் அது. அந்தச் சிலரோ, சமுதாயத்தில் பெரிய பதவியில் இருந்தனர். அதுவும், மக்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்களாகவும், நீதிமன்றங்களில் வாதாடும் வழக்குரைஞர்களாகவும் அவர்களில் பலர் இருந்தனர். அவர்களுடைய செல்வாக்கினால் அவர்கள் சொல்வதைப் பாமர மக்கள் அப்படியே நம்பிவிட்டனர். வடமொழி எனப்படும் சம்ஸ்கிருத பாஷை தெரிந்திருந்தால்தான் தெய்வங்களோடு பேச முடியும்; ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தால்தான் இங்லீஷ் துரைகளோடு பேச முடியும். எனவே இந்த இரண்டு பாஷைகளும் தெரியாதவர்கள் பாமரர்கள் இப்படி ஒரு விஷமத்தனமான விஷக்கருத்துப் பரவியிருந்த காலம் அது. இந்த இரண்டு பாஷைகளும் தெரிந்தவர்களே, அரைகுறையாகவாவது தெரிந்து வைத்திருந்தவர்களே, சமுதாயத்தில் செல்வாக்கோடு வாழ முடிந்தது. அந்தக் காலக் கட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களில் 90 சதவிகிதம் பேருக்கு இந்த இரண்டு மொழிகளும் தெரியாது. அப்போதுதான் பாரதி பாடினான்:

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவது)
எங்கும் காணோம்
பாமரராய் விலங்குகளாய் உலகனைத்தும் இகழ்ச்சிசொலப்
பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழ்ரெனக் கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ
சொல்லீர்
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும்வகை செய்தல்
வேண்டும்

தமிழர்கள் பான்மை கெட்டு இருந்தனர் என்று அவன் வருத்தப் படுகிறானே! பான்மை என்ற சொல்லை எங்கோ கேள்விப் பட்டுள்ளோமே! ஆமாம். பேச்சு வழக்கில் 'மனப்பான்மை' என்ற சொல்லை நாம் பயன்படுத்துகிறோமே. அப்படியானால், தமிழர்களின் மனப்பான்மை கெட்டுப்போய் இருந்ததாகத்தான் பாரதி சொல்கிறானோ? ஆம்! மேலே சொன்னவாறு இங்லீஷ் துரைகளுக்கும், வடமொழி வைதிகர்களுக்கும் நடுவில் சிக்குண்டு, தலைகவிழ்ந்து நடந்து கொண்டிருந்த தமிழ் மக்கள் தங்கள் தாய்மொழியாகிய தமிழைப் பற்றி ஒருவிதமான தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்டிருந்தார்கள். வைதிகத் தமிழர்களோ தாங்கள் முணுமுணுக்கும் மந்திர உச்சாடனங்களால் பாமர மக்களை மலைப்பிலும், அச்சத்திலும் ஆழ்த்திச் செயலிழக்க வைத்திருந்ததோடு, தங்களுக்குத் தெரிந்த வடமொழிதான் தேவபாஷை என்ற ஒருவிதமான உயர்வு மனப்பான்மை கொண்டிருந்தார்கள். இறைவனோடு பேச வடமொழியும், துரைகளோடு பேச ஆங்கிலமும் இருக்கும் போது தமிழ் எதற்கு என்று அந்த வைதிகர்கள் ஒரு மதர்ப்பில் இருந்தார்கள். பரிதிமாற் கலைஞர் என்று தம் பெயரையே மாற்றிக் கொண்ட சூரியநாராயண சாஸ்திரி, தமிழ்த் தாத்தா உ.வே.சாமிநாத அய்யர் போன்ற தமிழ்ப்பற்றுடைய சிலர் வைதிகக் குடும்பத்தில் தோன்றியிருந்தும் தமிழ்நாட்டின் நிலைமை அப்பொழுது மேற்சொன்னவாறுதான் இருந்தது. இவ்வாறாகப் பெரும்பான்மைத் தமிழர்கள் தாழ்வு மனப்பான்மையால் கூனிக் குறுகிச் சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் உயர்வு மனப்பான்மைக்குமுன் கைகட்டி நின்ற சூழலில்தான், தமிழர்கள் பான்மை கெட்டு இருந்தனர் என்று பாரதி பாடினான்.

பாரதி வாழ்ந்த காலத்தில், தமிழ்மொழியைத் தாழ்வாகக் கருதிய சிறுபான்மைத் தமிழர்களில் பலர் சமுதாயத்தின் மேல்தட்டுகளில் ஆசிரியர்களாகவும், வழக்குரைஞர்களாகவும் இருந்தனர் என்று மேலே நாம் சொன்னதற்கு என்ன ஆதாரம்? பாரதியின் படைப்புகளிலேயே அகச்சான்று உள்ளது. ஒரு கட்டுரையில் அவனே எழுதினான்:

நமது தேசத்திலே விசாலமான லௌகீக ஞானமும் அதனைப் பிறருக்கு உபயோகப்படும்படி செய்வதற்கு வேண்டிய அவகாசம் பதவி முதலிய லௌகரியங்களும் படைத்திருப்பவராகிய இங்கிலீஷ் படித்த வக்கீல்களும், இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியார்களும், தமது நீதி ஸ்தலங்களையும், பள்ளிக்கூடங்களையும் விட்டு வெளியேறியவுடனே இங்கிலீஷ் பேச்சை விட்டுத் தாம்

தமிழ் ரென்பதை அறிந்து நடக்க வேண்டும்... .. இங்கிலீஷ் படித்த தமிழ்மக்கள் முக்கியமாக, வக்கீல்களும் பள்ளிக்கூட வாத்தியார்களும் தமது வாக்கிலும் மனத்திலும் தமிழரசியைக் கொலுவிருக்கும்படி செய்து வணங்க வேண்டுமென்றும், அதுவே இப்போதுள்ள ஸ்திதியில் தமிழ்வளர்ப்புக்கு மூலதனமாகுமென்றும் அறிக்கையிட்டுக் கொள்கிறேன்.¹

வைதிகமும், மேல்நாட்டு நாகரிக மோகத்திற்கு அடிமையாகிவிட்ட மௌடிகமும் தமிழ்நாட்டைச் சீர்குலைத்துக் கொண்டிருந்த காட்சியை 'எனப்பலபேசி' என்று தொடங்கும் ஒரு பாட்டில் பாரதி மிகத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறாள்:

**நால்வகைக் குலத்தார் நண்ணுமோர் சாதியில்
அறிவுத் தலைமை ஆற்றிடும் தலைவர்
மற்றிவர் வகுப்பதே சாத்திரம் ஆகும்**

அறிவுத் தலைமை கொண்ட வகுப்பினர் இரண்டு வகைகளாய்ப் பிரிந்திருந்ததை அவன் அதே பாடலில் சுட்டிக் காட்டுகிறான். ஒருசாரார், மேலைநாட்டு மோகம் கொண்டு இருந்தனர் என்று குறிப்பிடுகிறான். அந்தச் சாராரின் பிரகடனம் என்ன தெரியுமா?

**மேற்றிசை வாழும் வெண்ணிற மாக்களின்
செய்கையும் நடையும் தீனியும் உடையும்
கொள்கையும் மதமும் குறிகளும் நம்முடைய
யவற்றினும் சிறந்தன ஆதலின் அவற்றை
முழுதுமே தழுவி மூழ்கிடின அல்லால்
தமிழ்ச் சாதி தரணியீ திராது**

மேற்சொன்ன சாராரைச் சீமை மருந்துகள் கற்ற மருத்துவர் என்று பாரதி கேலியாகக் குறிப்பிடுகிறாள்.

மற்றொரு சாராரோ பழமையில் மூழ்கி, எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்க மறுப்பவராம். அந்தச் சாரார் கருத்து என்ன தெரியுமா?

**பின்னொரு சார்பினர் வைதிகப் பெயரொடு
நமது முதாதையர் (நாற்பதீற் றாண்டின்
முன்னிருந் தவரோ முன்னூற் றாண்டிற்
கப்பால் வாழ்ந்தவர் கொல்லோ ஆயிரம்
ஆண்டின் முன்னவரோ ஐயா யிரமோ**

பவுத்தரே நாடுடலாம் பல்சீய காலத்
 தவரோ புராணம் ஆக்கிய காலமோ
 சைவரோ வைணவ சமயத் தாரோ
 இந்திரன் தானே தனிமுதற் கடவுள்
 என்றுநம் முன்னோர் ஏத்திய வைதிகக்
 காலத் தவரோ கருத்திலா[து] அவர்தாம்
 எமதுமு தாதையர் என்பதிங் ெகவர்கொல்)
 நமதுமு தாதையர் நயமுறக் காட்டிய
 ஓழுக்கமும் நடையும் கிரீயையும் ெகாள்கையும்
 ஆங்கவர் காட்டிய அவ்வப் படயே
 தழுவிடின் வாழ்வு தமிழர்க் குண்டு

இந்த இரண்டாவது சாராரை 'நாசம் கூறும் நாட்டு வைத்தியர்' என்று நையாண்டி செய்கிறான் பாரதி.

வைதிகக் கூட்டத்தில் இரண்டு சாரார் இருந்ததைப் போலவே, மற்ற தமிழர்களும் இரண்டு வகைகளாய்ப் பிரிந்திருந்தனர் போலும். பாமரராய், விலங்குகளாய் என்று அவன் குறிப்பிடுகிறானே! யாரவர்கள்?

வடமொழியும், ஆங்கிலமும் அறிந்த மேல்தட்டு மக்களுக்குத் தாம் சீழ்ப்பட்டவர்களே என்று கற்பித்துக் கொண்டு, மேல்தட்டு மக்களின் அடக்குமுறைகளுக்கு அடிபணிந்து, வயலில் உழுதுகொண்டும், செருப்புத் தைத்துக் கொண்டும், கழிவறைகள் சுத்தம் செய்துகொண்டும், கஞ்சிக்கும், கள்ளுக்கும் அன்றாடக் கூலி கிடைத்தால் போதும், தம் பிள்ளைகள் கல்வி கற்கத் தேவையில்லை என்று அறியாமைத் துயிலில் ஆழ்ந்திருந்த பெரும்பான்மைத் தமிழர்களையே பாமரர்கள் என்று பாரதி குறிப்பிட்டானோ?

விலங்குகள் யார்? அதிலும் வீட்டு விலங்குகள், காட்டு விலங்குகள் என்று இரண்டு வகைகள் உண்டோ? உண்டு என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. அன்னியத் துரைமார்களின் விசுவாசிகளாக இருந்துகொண்டு, அற்பப் பட்டங்களும், பதவிகளும் அனுபவிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டு, பணத்தால் வைதிகக் கூட்டத்தையும் மடக்கிப்போட்டுக்கொண்டு, தங்களில் ஒருவரையொருவர் அந்தவாள், இந்தவாள் என்று ஜாதிப்பெயர் சொல்லியே அழைத்துக்கொண்டு சிலர் டம்பமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

வாள், வாள் என்று குலைத்துக் கொண்டு, எஜமானர்முன் வாலைக் குழைத்து மண்டியிட்டுக் கொண்டு வாழ்ந்த வீட்டு விலங்குகள் இவர்கள் என்று பாரதி கணித்தானோ?

வைதிக மகுடங்களுக்கும், மடங்களுக்கும், மடமைகளுக்கும் தாங்களே பாதுகாவலர்கள் என்று கற்பித்துக் கொண்டு, தாங்கள் வீர மரபில் வந்தவர்கள் என்று மார்தட்டிக் கொண்டு, பாமர மக்களை அதட்டி, அடக்கி வைப்பதிலும், வீச்சரிவாள் ஏந்தித் தலைகளை வெட்டுவதிலும், வீர விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவதிலும் தங்கள் வாழ்நாளைக் கழித்து வந்த கூட்டத்தினர் காட்டு விலங்குகளோ?

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா என்று பாடிய பாரதி சாதிவாரியாகத் தமிழர்கள் பிரிந்திருந்த அவலத்தை எவ்வளவு நிதர்சனமாகச் சித்தரித்துள்ளான்! பாரதி வாழ்ந்த காலக் கட்டத்தில் பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் மேற்சொன்னவாறு பாமரர்களாகவோ, வீட்டு அல்லது காட்டு விலங்குகளாகவோ இருந்த வரலாற்றுச் செய்தியை முற்றிலும் மறுப்பதற்கில்லை. பாமரர்களாகவும், விலங்குகளாகவும் இருந்த தமிழர்கள் நடுவில் தமிழ்ப் பற்றுடன் சமுதாயம் உயரப் பணியாற்றிய செம்மல்கள் அயோத்திதாசப் பண்டிதர், வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை, மறைமலை அடிகள், பாண்டித்துறைத் தேவர், போன்றவர்கள் தோன்றாமல் இல்லை. ஆனாலும், தமிழர்களில் பலர் பாமரர்களாகவும், விலங்குகளாகவும் இருந்தனர் என்ற வரலாற்று உண்மையை மறுப்பதற்கில்லை.

இப்படிப் பாமரர்களாகவும், விலங்குகளாகவும் இருப்பது நன்றோ? பெயரளவில் தமிழர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் போதுமோ? தேன்போல் இனிமை தரக் கூடிய தமிழோசை உலகமெல்லாம் பரவச் செய்ய வேண்டாமா? இப்படிக் கேள்விகளை அடுக்குகிறான் பாரதி.

இனிமை ஆகக்கூடிய தன்மையில் முதலிடம் தமிழுக்கே என்பதை மறந்துவிட்டு, இனிமையற்ற கடுந்தொழில்களுக்கே தமிழைப் பயன்படுத்தி வந்த பாமரர்களையும், விலங்குகளையும் பார்த்துத்தானே பாரதி இக்கேள்விகளைக் கேட்கிறான்? கனியிருப்பக் காய்கவரும் மூடர்களுக்குக் கனியிருப்பது எங்கே என்று சுட்டிக் காட்டும் பணியையும் அவன் செய்கிறான். அதுவும், செவிநுகர் கனிகள்!

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் வள்ளுவர்போல்

இளங்கோ வைப்போல்

பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததிலை உண்மைவெறும் புகழ்ச்சி

இல்லை

தமிழில் செவிநுகர் கனிகளுக்குப் பஞ்சமா? கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், நான்மறையினும் சிறந்த வான்மறை அருளிய வள்ளுவன், நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம் செய்த இளங்கோவடிகள் ஆகிய முப்பெரும் புலவர்களைப்போல் உலகில் வேறெங்கும் ஒரு புலவர் பிறந்ததில்லை, இது வெறும் புகழ்ச்சியில்லை, முற்றிலும் உண்மை என்று பாரதி பாடுகிறாள். இருந்ததில்லை என்று சொல்லாமல் பிறந்ததில்லை என்கிறாள். புலவர்கள் பிறவியிலேயே புலமை வித்துடன் பிறக்கிறார்கள் என்று குறிப்பால் உணர்த்துகிறானோ?

வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பன் என்று இருக்க வேண்டிய காலவரிசையை மாற்றி முதலில் கம்பனைக் குறிப்பிட்டது ஏன் என்று இலக்கிய வட்டத்தில் ஒரு சர்ச்சையே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சர்ச்சை என்றாலே நமக்குச் சர்க்கரை ஆயிற்றே! நம் பங்குக்கு நாமும் இது பற்றி ஏதாவது சொல்லி வைப்போம்.

தமிழ் ஒரு சாதாரண மொழியில்லை. அது தெய்வத் தன்மையுடையது. இவ்வாறு கருதித் தமிழ்மொழியைத் தெய்வ நிலைக்கு ஏற்றிய முதற் கவிஞன் கம்பனே. அகத்தியன் வந்து தமிழ்மொழியை ஆக்கிக் கொடுத்தான் என்ற பொதுக்கருத்துக்கு மாறாக ஒரு கருத்தை அவன் மொழிந்தான். தமிழ் என்றும் உள்ளது, அதை இயம்பியதால் அகத்தியன் இசை கொண்டான் என்பது கம்பன் கருத்து:

என்றுமுள தென்றமிழ் இயம்பியிசை கொண்டான்

தமிழைத் தந்தவன் கடவுளே என்கிறான் கம்பன்.

தழல்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்ததமிழ் தந்தான்

‘யாமறிந்த மொழிகளிலே’ என்ற பாடல் பிறந்த கருத்துச் சூழலில், தமிழின் தெய்வத் தன்மையை முதன்முதலாக நிறுவத் தலைப்பட்ட கம்பனை முதலில் குறிப்பிட்டது சரிதானே! அந்தக் கருத்துச் சூழலுக்கு அது பொருத்தம்தானே!

கம்பன், வள்ளுவர், இளங்கோ போன்ற பெரும்புலவர்களின் படைப்புகள் தமிழில் உள்ளன. ஆனால் அப்படிப்பட்ட படைப்புகளைப் படிக்காமல், அவை பற்றிய அறிவும், தெளிவும் இல்லாமல் தமிழர்கள்

இருந்தனர். அந்தக் கவலையைத்தான் தொடர்ந்து வரும் வரிகளில் பாரதி வெளிப்படுத்துகிறாள்:

ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்

வாழ்கின்றோம் ஒருசொற் கேளீர்

சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம் தழீழமுழக்கம்

செழிக்கச் செய்வீர்

கம்பன், வள்ளுவர், இளங்கோ போன்ற புலமை மிக்க தமிழ்க் கவிஞர்களின் கவிதைகளைச் சொல்லாமல், வீணே கூட்டத்தில் கூடி நின்று கூவிப் பிதற்றுவார் வாயிருந்தும் ஊமைகளே. நெஞ்சில் உரமும் இன்றி நேர்மைத் திறமும் இன்றி வஞ்சனை சொல்லும் வாய்ச்சொல் வீரர்கள், கூட்டத்தில் கூடி நின்று கூவிப் பிதற்றினாலும் ஊமைச் சனங்களடி என்றுதானே பாரதி வெளிப்படையாகவே குமுறுகிறாள்.

நல்ல அறிவார்ந்த செய்திகளையும், இனிய பாடல்களையும் கேட்காத செவி, திருவள்ளுவர் வாக்கின்படி தோட்கப் படாத செவி. அப்படிப்பட்ட செவியுடையோர், காதிருந்தும் செவிடர்களே.

கல்வியறிவற்றோர் முகத்தில் உள்ளவை கண்களல்ல, புண்கள். இதுதானே வள்ளுவர் கருத்து!

கண்ணுடையர் என்போர் கற்றோர் முகத்திரண்டு

புண்ணுடையர் கல்லா தவர்

மேற்சொன்னவாறு, வாயிருந்தும் ஊமையராய்ச் செவியிருந்தும் செவிடர்களாய்க் கண்ணிருந்தும் குருடர்களாய்ப் பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததை எண்ணித்தான் பாரதி மனக்குமுறலோடு பாடுகிறாள். இந்த நிலை மாறித் தமிழர்கள் நன்னிலை அடைய என்ன வழி? தெருவெங்கும் தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச் செய்தலே வழி என்று பாரதி சொல்கிறாள். அத்தகைய முழக்கங்கள், வாழ்க, ஒழிக, போன்ற கோஷங்களாக இல்லாமல், கம்பன், வள்ளுவர், இளங்கோ போன்ற புலவர்களின் கவிதைகளைப் பரப்பும் பொழிவுகளாக அமைய வேண்டும் என்பதே பாரதியின் விருப்பம். அதனால்தான் 'யாமறிந்த புலவரிலே' என்று தொடங்கித் 'தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்' என்று பாடலை முடிக்கிறாள்.

தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மையைப் போக்க என்ன வழி

என்று சிந்தித்த பாரதி, தமிழின் தொன்மைச் சிறப்பை அவனுக்கு நினைவுபடுத்துவதே முதற்படி என்று கருதினாள். தமிழைப் போல் இனிதாகக் கூடிய மொழியைத் தான் எங்கும் காணவில்லை என்கிறாள். தமிழின் முப்பெரும் புலவர்களைப் போன்ற புலவர்கள் வேறெங்கும் பிறந்ததில்லை என்கிறாள். இவை வெறும் தம்பட்ட வரிகள் இல்லை; தலைகவிழ்ந்திருந்த தமிழர்களைத் தட்டியெழுப்பும் வரிகள்.

தமிழின் இனிமை, இளமை, சிறப்பு ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கட்டுரைகளிலும் பாரதி எழுதியுள்ளாள். 'தென்றலுடன் பிறந்த பாளை' என்று அவன் ஒரு கட்டுரை எழுதினாள். ஆங்கிலப் பெண்களின் இதழ்நயத்துக்கும், செவிநுட்பத்திற்கும், அபிருசிக்கும் பொருத்தமான மொழி தமிழ்போல் வேறெதுவுமில்லை என்று ஜி.யூ.போப் லன்டன் மாநகரில் தமிழ்மொழி பற்றி ஆற்றிய உரையில் வெளியிட்டிருந்த கருத்தை அந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டு அவன் பெருமிதம் அடைகிறாள். தமிழ்மொழியில் சிறப்பான விஷயங்கள் இல்லை என்று சொல்லும் போலிப் பண்டிதர்களைக் குறித்து உ.வே.சாமிநாதய்யர் கண்டனம் தெரிவித்திருந்த செய்தியையும் அந்தக் கட்டுரையில் அவன் குறிப்பிடுகிறாள். எக்காலமும் வனப்பும், இளமையும் மாறாத தன்மையால் தமிழ்மொழி கன்னித் தமிழ் என்றே வழங்கப் படுவது பற்றி உ.வே.சா எழுதியிருந்ததைத் தன் கட்டுரையில் பாரதி பாராட்டுகிறாள்.

கடவுளைத் தொழத் தமிழைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்ற வாதத்தை மறுப்பதோடு நின்றுவிடாமல், இன்னுமொரு படி மேலே சென்று, தொழப்படும் தகுதியே தமிழுக்கு உண்டு என்று முழங்கினாள் பாரதி:

சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே அதைத்

தொழுது படித்திடடி பாப்பா

சரி, இவ்வாறு பழம்பெருமை பேசிக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதுமா? தமிழர்களின் தாழ்வு மனப்பான்மையைப் போக்குவதற்காகத்தான் சொல்லிய வரிகளை மேற்கோள் காட்டியே தற்புகழ்ச்சியில் மூழ்கிச் செயலற்றுப் போய்த் தமிழர்கள் காலத்தை வீணடித்துவிடக் கூடும் என்று பாரதி அறிந்திருந்தாள். தமிழின் தொன்மைச் சிறப்பை வெளிப்படுத்திய உடனேயே, அடுத்த பாடலில் அவன் எச்சரிக்கை செய்கிறாள்:

மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் சொல்வதிலேவர்

மகிமை இல்லை

திரிமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர் அதைவணக்கம்

செய்தல் வேண்டும்

வெளிநாட்டு மக்கள் நம் புலமையை மதித்து வணங்க வேண்டும் என்றால் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? பாரதியே விடை சொல்கிறான்:

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில்

பெயர்த்தல் வேண்டும்

இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள் தமிழ்மொழியில் இயற்றல்

வேண்டும்

இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள் இயற்றுவது எப்படி? கம்பனைப் போல், வள்ளுவர் போல், இளங்கோவைப் போல் எப்படி எழுதுவது? பாரதியே அடுத்த பாடலில் விடைசொல்கிறான்:

உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே

ஒளியுண் டாகும்

இந்த வரி ஒரு மஹாவாக்கியம்; பாரதி வேதத்தின் சாரம் என்று கூடச் சொல்லலாம். இப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணம் உண்டு. 'வேத ரிஷிகளின் கவிதை' என்ற படைப்பில், வேதப் பகுதிகள் சிலவற்றைத் தமிழாக்கம் செய்து தந்துள்ளான் பாரதி. அந்த நூலில், அக்னி தேவனாகிய தீயைப் பற்றிய வேதமொழிகள் கொண்ட பிரிவுக்கு அவன் ஒரு சிறிய முன்னுரை தருகிறான். அந்த முன்னுரையில், ஒளிக்கும், கவிதைக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றி அரவிந்தர் சொன்ன ஒரு கருத்தைக் குறிப்பிட்டுவிட்டுக் கவிஞனுடைய உள்ளொளி பற்றிக் கீழ்வருமாறு அவன் எழுதுகிறான்:

கவியின் இஷ்ட தேவதை அல்லது இஷ்ட சித்தி, இஷ்ட தர்மம், இஷ்ட சுகம் இதனுடைய காந்தி அவனுடைய உள்ளத்திலே வீசும். அந்த ஒளி பாட்டிலே தெரியும். உயர்ந்த கவிதையின் நெறி அது.³

உண்மை என்பது தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய ஒரு பொருள் இல்லை. எதையும் சரியாகக் கண்டு, தேர்ந்து, தெளியப் பயன்படும் ஒளியாகிய சாதனம் அது. அது ஒளியாகையால் அது தன்னைத் தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்வது. அது நமக்குப் புறத்தே இல்லை, அகத்தே இருப்பது. இவ்வளவு கருத்துகளும் இந்த ஒரே வரியில் அடங்கியுள்ளன. உள்ளொளியாகிய உண்மை வாக்கினில் சுடர் வீசுமாறு இலக்கியப் படைப்புகள் அமைய வேண்டும் என்பதே

பாரதியின் வேண்டுகோள்.

உண்மையாகிய ஒளிச்சுடரை ஏந்திவரும் படைப்புகள் வெள்ளம்போல் பெருக்கெடுத்துவரும் வேகமும், இயல்பும் கொண்டவை. வெள்ளம்போல் கலைப்பெருக்கும், கவிப்பெருக்கும் பாய்ந்து வந்தால் என்ன ஆகும்?

வெள்ளம் வந்தால் பள்ளம் நிரம்பும். இது இயற்கை. இதைக் 'காலமாம் வனத்தில்' என்று தொடங்கும் வேறொரு பாட்டில் பாரதியே தெளிவு செய்கிறான்.

**வீரசக்தி வெள்ளம் விழும் பள்ளம் ஆக
வேண்டும்நீத்தம் என்றன்ஏழை உள்ளம்**

நீச்ச பாஷைக்காரர்கள் என்று ஏளனம் செய்யப்பட்டுத் தாழ்வு மனப்பான்மையின் சுமை தாளாமல் பள்ளத்தில் விழுந்துவிட்ட, அல்லது, தள்ளப்பட்ட பாமர மக்களைப் பற்றி முதல் செய்யுளிலேயே பாரதி குறிப்பிட்டுவிட்டான். பள்ளத்தில் விழுந்து கிடப்பதால், மேட்டில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்க முடியாத குருடர்களாய், அதாவது, கண்ணிருந்தும் குருடர்களாய் அவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் விழுந்து கிடந்த பள்ளத்தைக் கலைப்பெருக்கு, கவிப்பெருக்கு ஆகிய வெள்ளம் பாய்ந்துவந்து நிரப்பிவிட்டால்.. ..? பள்ளம் நிரம்பிவிடும்; கண்ணிருந்தும் குருடர்களாய் வாழ்ந்துவந்த பாமர மக்கள் மேட்டுக்கு உயர்ந்து வந்து பார்வை பெற்று, உயர் பதவி கொள்வார். இதைத்தான் பாரதி சொல்கிறான்:

உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே

ஒளியுண் டாகும்

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்

கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்

பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெலாம் விழிப்பெற்றுப் பதவி

கொள்வார்

தெள்ளற்ற தமிழுழதின் சுவைகண்டார் இங்கமரர் சிறப்புக்

கண்டார்

ஒரே கவிதையில் நாலு விருத்தப் பாடல்கள் மூலம் அவன் எவ்வளவு செய்திகளைச் சொல்கிறான்! அவன் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழகம் எப்படியிருந்தது என்ற வரலாற்றுப் பின்னணியைத் தெளிவு செய்கிறான்; தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மையைத் தவிடுபொடியாக்கித்

தமிழின் முன்னாட் பெருமையையும், செழுமையையும் தமிழனுக்கு நினைவுபடுத்துகிறான்; மொழிவளம் பெருகுமாறு பிறநாட்டுச் சாத்திரங்கள் தமிழில் பெயர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும், மற்ற மொழியினர் போற்றி வணங்கத்தக்க படைப்புகள் தமிழில் படைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் வேண்டுகோள் விடுக்கிறான்; ஒடுக்கப்பட்ட பாமரர்கள் விழித்தெழுந்து மேம்படுமாறு செய்யவல்ல உயர்ந்த படைப்புகள் தமிழில் வரவேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் முன்வைக்கிறான். அவன் உள்ளத்தின் உண்மையொளியன்றோ அவன் வாக்கில் வெளிப்படுகிறது!

தமிழும், தமிழர்களும் உயர்வு பெற வேண்டும் என்று அவன் வெறி கொண்டிருந்தான். தன்னைச் சுற்றி இருந்தவர்கள் மிகமோசமான சூழலில் சிக்குண்டு கிடக்கிறார்கள் என்று அவன் உள்ளம் பதைபதைத்தான். 1910ஆம் ஆண்டில், பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தைப் பறிக்கும் சில புதிய சட்டங்களை ஆங்கில அரசு இயற்றிய போது, தன் கருத்தை இனி வெளிப்படுத்த வாய்ப்பே இல்லாமல் போய்விடுமோ என்று கருதிய அவன், 'தமிழ் நாட்டோருக்கு இறுதி விண்ணப்பம்' என்ற தலைப்பில் சூரியோதயம் என்ற பத்திரிகையில் எழுதியிருந்த வரிகள் படிப்பவர் நெஞ்சை உலுக்கி, உருக்கி, நெகிழ்ச் செய்யும்:

தீராத வறுமை கொண்ட ஜாதி. அழகிழந்து போன ஜாதி. பார்ப்பதற்குக் கோரமான ஜாதி, கந்தைகளை உடுத்தித் திரியும் ஜாதி. சரீர பலமில்லாத ஜாதி. மனவலிமை இல்லாத ஜாதி. ஸ்வதந்திரம் இல்லாத ஜாதி. கடமை அறியாத ஜாதி. நோய் பற்றிய ஜாதி. கல்வியில்லாத ஜாதி. சாஸ்திரமில்லாத ஜாதி. உலக இன்பங்கள் அறியாத ஜாதி. சங்கீதம் இல்லாத ஜாதி. சிற்பம் இல்லாத ஜாதி. கவிதை இல்லாத ஜாதி. ஐயோ, ஐயோ, நெஞ்சு கொதிக்கிறதே என்னுடைய இரத்தமல்லவா நீங்கள் எல்லோரும்? உங்களை இந்த நிலைமையில் பார்க்க என் மனம் எப்படிப் பொறுக்கும்? ஒரு நாளா, இரண்டு நாளா? ஒருவரா, இரண்டு பேரா?⁴

எவ்வளவு உணர்ச்சிகரமான வெளிப்பாடு! தன்னைச் சுற்றியிருந்த மக்களை அவன் எவ்வளவு உள்ளன்போடு நேசித்தான்! பஞ்சைப் பனாதையர்களையும், சேரிப் பள்ளத்தில் வாழ்ந்திருந்த ஏழை எளியவர்களையும் தன் ரத்தத்தின் பகுதியாகவே அவன் கருதினான். அவர்கள் மேம்பட வேண்டும் என்று கூவினான். செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே என்று தொடங்கும் பாட்டில் அவன் பெருமித்தோடு பாடுகிறான்:

கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு புகழ்க்
கம்பன் சிறந்த தமிழ்நாடு
பல்வித மாயின சாத்திரத் தின்மணம்
பாடுநங்கும் வீசும் தமிழ்நாடு

இப்படித் தமிழ்நாட்டின் சிறப்பை எண்ணிப் பூரித்துப் பாடிய பாரதிதான், மேலே கண்டவாறும் தன் காலத்துத் தமிழர் நிலைமையைக் கண்டு மனம் குமுறி வேதனைப் பட்டிருக்கிறாள்.

யாமறிந்த மொழிகளிலே என்ற பாடலின் பின்னணி உணர்ச்சி இப்பொழுது ஓரளவு புரியத் தொடங்குகிறது. படிக்கப் படிக்க அதன் உணர்ச்சி வேகமும், உந்துசக்தியும் மென்மேலும் தெளிவாகும். அது வெறும் செய்தி சொல்லும் வாக்கியம் இல்லை என்பதும், ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணியைப் படம்பிடித்துக் காட்டி, உறங்கிக் கிடந்த ஒரு சமுதாயத்தைத் தட்டி எழுப்பும் தாரக மந்திரம் என்பதும் புரியத் தொடங்கும்.

நாமறிந்த கவிஞர்களிலே பாரதி போல் ஏழை எளியவர்களுக்காகக் குரல் கொடுத்த உண்மைக் கவிஞன் வேறு யாரும் இல்லை என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது!

குறிப்புகள்

1. வக்கீல்களும் வாத்தியார்களும்: பாரதியார் கட்டுரைகள், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 4 ஆம் பதிப்பு, ஜனவரி, 1997, பக்கம் 203, 204, 205.
2. தென்றலுடன் பிறந்த பாறை: சீனி. காலவரிசை, முதல் தொகுதி, பக்கம் 342-343.
3. வேத ரிஷிகளின் கவிதை, ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, மே, 1999, பக்கம் 8.
4. தீராத வறுமை கொண்ட ஜாதி: சீனி. காலவரிசை, ஆறாம் தொகுதி, பக்கம் 524-526.

கம்பனின் கடவுள்

(2005 ஆம் ஆண்டு, பாரதி கலைக் கழகத்தின் கம்பர் விழாவில் ஆற்றிய உரையின் விரிவே இந்தக் கட்டுரை. இதன் ஒரு பகுதி அம்மன் தரிசனம் நவம்பர், 2008 தீபாவளி மலரில் வெளியானது.)

நுழைவாயில்

கம்பனின் கடவுள் ராமபிரான், அவன் திருமாலின் அவதாரம். இதில் ஆய்வுக்கே இடமில்லையே. இப்படித் தோன்றலாம். ஆனால் கம்பனை அவ்வளவு எளிதாக ஒரு சிறிய வட்டத்துக்குள் அடைத்துவிட முடியாது. தன் காப்பிய நாயகனை மும்மூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தியான திருமாலின் அவதாரமாக மட்டும் கம்பன் பார்க்கவில்லை; மூவர்க்கும் முதன்மையான பரப்ரும்மமாகவே பார்த்தான்.

காப்பியத்தின் தொடக்கத்தில் மட்டும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலை அமைக்கும் மரபை மாற்றி, நூல் தொடக்கத்தில் மூன்றும், ஒவ்வொரு காண்டத்துக்கு ஒன்றுமாகக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் அமைத்துப் புது மரபை உருவாக்கியவன் கம்பனே. அவன் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியே

பாரதியும் தன் பாஞ்சாலி சபதக் குறுங்காவியத்தின் ஒவ்வொரு சருக்கத்துக்கும் ஒரு கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பாடினான்.

கம்பராமாயணத்துக்கு இதுவரை எழுதப்பட்ட உரைகளில் பின்வரும் பாடல்களுக்கு எப்படிப் பொருள் சொல்லப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாமல், பாடலைப் படிக்கும் போது இந்தக் கட்டுரையாசிரியனுக்கு என்ன சிந்தனை தோன்றியதோ அதுவே இங்கு வழங்கப்படுகிறது. முதல் மூன்று பாயிரப் பாடல்களை முதலில் எடுத்துக் கொள்வோம்.

முதற்பாடல் முழுமுதற் கடவுள் வணக்கமாக அமைகிறது:

**உலகம் யாவையும் தாமத ஆக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க் கேசரண் நரங்களே**

உலகம் படைக்கப் பட்டதா, அல்லது, தானே இயல்பாய் அமையப்பெற்றதா? இந்தக் கேள்வி, தத்துவ ஞானிகள் தர்க்கத்தில் ஈடுபடக் காரணமாக இருந்துள்ளது. இதற்குக் கம்பன் தன் முதற் பாயிரத்திலேயே விடை சொல்லிவிடுகிறான்.

உலகங்கள் எல்லாம் தாமே உள்ளவாறு, அதாவது, படைக்கப்படாமல் இயற்கையாகவே இருப்பன போல் தோன்றுமாறு படைக்கப் பட்டுள்ளனவாம். அதுவும், உலகங்கள் முழுதும், அவற்றின் ஒவ்வொரு அணுவிலும், படைத்தவனே உள்ளவாறும் அவை படைக்கப் பட்டுள்ளனவாம். அவை நிலைபெறத் தக்க விரிவியக்கத்தில் வரம்பின்றி விரிந்து கொண்டே உள்ளனவாம். அந்த விரிவியக்கத்தின் வேகம் குன்றிப்போய் அவை மறைந்துவிடக் கூடுமாம். இவ்வாறாக உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து, உலகங்களாகவே விரிந்து, பரந்து, அவற்றை அழித்துவிடும் விளையாட்டு நீங்காத விளையாட்டாம்; எந்தக் குறிப்புக்கும் உட்படாத விளையாட்டாம். அப்படி விளையாடும் தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளையைத்தான் கம்பன் 'அவர் தலைவர்' என்கிறான். இந்தப்பாடல், ப்ரும்ம சூத்திரதின் சாரமாக, ஏன், வேதாந்த சாரமாகவே அமைந்துள்ளது.

பரப்ரும்மத்தைக் குறிக்கும் போது, 'அவர் தலைவர்' என்ற சொற்றொடர் மூலம், பரம்பொருள் வெறும் ஐடப்பொருள் இல்லை, அது சித்சக்தியுடைய ஜீவநிலை என்று கம்பன் உணர்த்துகிறான். இருத்தலும், இயக்கமும்

மட்டும் உள்ளது ஜடப்பொருள். ஆனால் தன் இருப்பையும், இயக்கத்தையும் தானே நிர்ணயித்துக் கொள்ளும் சங்கல்ப சக்தியாகிய சித்தம் உடையது பரம்பொருள். இதுவே முதற்பாயிரத்தின் கருத்து.

தான் மட்டுமன்றி உலகத்து உயிர்கள், பொருள்கள் எல்லாம் அந்தத் தலைவரிடம் சரணடைதலைக் குறிக்கவே, 'சரண நாங்களே' என்று பன்மையில் சொல்லப்பட்டதோ?

அந்யதா சரணம் நாஸ்தி த்வம் ஏவ சரணம் மம

தஸ்மாத் காருண்ய பாலேன ரக்க்ஷ ரக்க்ஷ மஹேஸ்வர¹

இந்த ஸ்லோகத்தில் பரம்பொருளைத் தவிர வேறெவர்க்கும், வேறெதற்கும் சரணடைவதில்லை என்ற சங்கல்பம் வெளிப்படுகிறது. அன்னவர்க்கே சரண என்று ஏகாரம் மூலம் இதையே கம்பனும் வலியுறுத்துகிறான். நாமார்க்கும் குடியல்லோம் என்ற நாவுக்கரசர் கோமார்க்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்² இருப்பதைக் கோமார்க்கே என்று ஏகாரமிட்டுச் சொன்னதையும், பாரில் எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம் பரிபூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம் என்பதைப் பரிபூரணனுக்கே என்று பாரதி ஏகாரமிட்டுச் சொன்னதையும் இங்கே நினைவுகூரலாம்.

குணங்களைக் கடந்த பரநிலை என்று சித்தர்களால் உணரப்படும் நிலையை நாம் உணர இயலாது; நமக்கு அதை யாரும் உணர்த்த இயலாது. ஆனால், ஸத்வம், ராஜஸம், தாமஸம் ஆகிய மூன்று குணங்களில் முதற்குணமாகிய ஸத்வ குணம் கொண்ட ஸகுண ப்ரும்மமாகவே முழுமுதற் பரம்பொருளை நாம் எண்ணிப் பார்க்க முடியும். இந்தக் கருத்தைத்தான் அடுத்த பாயிரம் சொல்கிறது. நிற்குணமாக ஒரு பொருளை நினைத்துப் பார்க்க நம்மால் இயலாது. குணங்களைக் கடந்த பிறகே நிற்குண நிலைகூடும். சித்தர்களுக்குக் கைகூடிய அந்த நிலையைக் குணக்கட்டில் இன்னும் கட்டுண்டிருக்கும் சாதாரண மக்களால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது. அதனால்தான் மக்கள் அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் பரப்ரும்மமாகிய கடவுள் சகுண ப்ரும்மமாகத் தன்னை உணரக் கொடுக்கிறது. இவ்வளவு தத்துவக் கருத்துச் செறிந்த அந்தப் பாடலைப் பார்ப்போம்:

சீற்கு ணத்தர் ெதரீவரு நன்னிலை

எற்கு ணர்த்தரீ(து) எண்ணிய மூன்றனுள்

முற்கு ணத்தவ னேமுத லோனவன்

நற்கு ணக்கடல் ஆடுதல் நன்றரோ

‘நற்குணக் கடல்’ என்பது ‘தஸ்மாத் காரூண்ய பாவேன’ என்ற வாசகத்தையே எதிரொலிக்கிறது.

முதலிரு பாடல்களில் இறைவனின் மெய்நிலையும், திருவருளும் விளக்கப் பட்டன. மூன்றாவது பாடலில், குருவருளே இறைவனைச் சரணடையத் துணை செய்யும் என்று சொல்லப் படுகிறது:

ஆதி அந்தம் அரீயென யாவையும்

ஓதி னார்அல கில்லன உள்ளன

வேதம் என்பன மெய்நெறி நன்மையன்

பாதம் அல்லது பற்றிலர் பற்றிலர்

தொடக்கம், முடிவு, இடைநிலை ஆகிய மூன்று நிலைகளுக்குரிய மும்மூர்த்திகளாகவும் ஒரே பரம்பொருள் துதிக்கப்படுகிறது. அப்படித் துதிக்கும் மேதைகள் கூட அளவிட்டோ, குறிப்பிட்டோ சொல்ல முடியாதபடி அந்தப் பரம்பொருள் உள்ளது. அதை அடைவதற்கான மெய்நெறியையே வேதங்கள் சொல்கின்றன. அந்த நெறியின்படி, நன்மையே தரும் குருவின் பாதத்தைத் தவிர வேறெதையும் பற்றற்ற முனிவர்கள் பற்றிக் கொள்வதில்லை.

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்

பற்றுக் பற்று விடற்கு

உலகங்களுக்கெல்லாம் ஆதியாகிய பகவன் உண்டு. வெறும் கல்வியால் பயனில்லை. வாலறிவன் நற்றான் தொழுவதே வழி. வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் ஆகிய பற்றற்ற சத்குருவின் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டு அவர் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றுவதே, மற்றீண்டு வாரா நெறியில் தலைப்பட்டார் செய்யத் தக்கது. நிற்குண்பரும்மமே சத்குரு நிலையில் எண்குணத்தான் என்று வருவதால், அவன் நற்குணக் கடல் ஆடுதலே பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்திக் கடக்க உதவும் வழி.

வேதாந்த சாரமாக மட்டுமின்றித் திருக்குறட் சாரமாகவே கம்பனின் பாயிரப் பாடல்கள் அமைந்து விட்டன. வள்ளுவனின் ஆதி பகவனும், கம்பனின் ராமனும், பாரதியின் பரிபூரணனும் ஒரே பரம்பொருள். அதுவே பாரதி வாக்கில் ‘நாமமும் உருவும் அற்றே மனம் நாடரிதாய்ப் புந்தி தேடரிதாய்’ நின்றிடும் ப்ரும்மம்.

நம்புவதே வழி

காப்பியத்தின் நுழைவாயிலில், அதாவது, பால காண்டத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள கடவுள் வாழ்த்துப்

பாடல்களை விளங்கிக் கொள்ளும் முயற்சியாக இக்கட்டுரையின் முதற்பகுதி அமைந்தது. இப்பொழுது, மற்ற ஐந்து காண்டங்களின் பாயிரப் பாடல்களைப் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம். அயோத்தியா காண்டத்தின் பாயிரப் பாடல், காப்பியத்தின் முதற்பாயிரம் போலவே அறிவியற் செறிவுடையது:

**வானின் றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபு தத்தின் வைப்பெங்கும்
ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல் உள்ளும் புறனும்**

உளவினன்ப

**கூனும் சிறிய கோத்தாயும் கொடுமை இழைப்பக் கோல்துறந்து
கானும் கடலும் கடந்திமையோர் இடுக்கண் தீர்த்த**

கழல்வேந்தே

வானிலிருந்து இறங்கியது; எல்லையில்லாதது; ஐந்து பூதங்களிலும் மிகப்பெரிய பூதமாக இருப்பது. அது எது? வெட்டவெளி என்பதே விடை. வெட்டவெளி எப்படி வானிலிருந்து இறங்கிவரும்? வானும் வெட்டவெளிதானே? தன்னிலிருந்தே தான் உருவாகும் தற்பரத்தை வேறு எப்படிச் சொல்வது! அப்படிப்பட்ட வெட்டவெளியின் வைப்பெங்கும் பரம்பொருள் உள்ளான். 'வைப்பு' என்ற சொல் திருக்குறளிலும் உள்ளது.

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்

பெற்றான் பொருள்வைப் புழி

வைப்பு என்றால் சேமிப்புக் களம். அதே பொருளில் கம்பன் பாடலைப் படித்தால், வெட்டவெளியின் சேமிப்புக் களமெங்கும் பரம்பொருள் உள்ளான் என்ற கருத்துப் பெறப்படும். அதாவது, விரிந்து புலப்படும் வெட்டவெளியாக மட்டுமின்றி, இன்னும் விரியாமல், புலப்பாட்டுக் களத்தில் தோன்றாமல், வெட்டவெளியாக விரியக் கூடிய பொதிவுநிலையிலும் அவனே உள்ளான் என்று பொருள் கொள்ள முடிகிறது. வெளிப்பட்டு விட்ட பொருட்குவையைக் காட்டிலும், இன்னும் வெளிப்படாத பொருட்குவையே மிக அதிகம் என்று தற்கால அறிவியலும் கணித்துள்ளது.³

உள்ளும் புறனும் அவன் உள்ளான் என்று கம்பன் சொல்கிறான். ஒவ்வொரு அணுவின் உட்பொருளாகவும், அதன் புறத்தே உள்ள வெறுமையாகவும் அவனே உள்ளான் என்பது கருத்து. உள்ள பொருளாகவும், பொருள்கள் இல்லாத வெற்றிடமாகவும் அவனே உள்ளான்.

‘ஆமெனும் பொருளனைத்தாய்’ என்று பாரதியும் பாஞ்சாலி சபதத்தில் சொல்கிறான். அதற்கு அவனே ஒரு விளக்கமும் எழுதியிருக்கிறான்:

ஆமெனும் பொருளனைத்தாய்: உள்ள வஸ்துக்கள் யாவுமாகி என்பது பொருள். ஆம் எனுஞ் சொல் சம்மதியைக் குறிப்பது மட்டுமேயன்றி உண்மையையும் குறிக்கும். வடமொழியில் ஓம் எனுஞ் சொல்லுக்கு ஆம் என்றே பொருள். எவ்விடத்தும் இல்லை யாதலின்றி ஆம் என இருத்தல் பற்றியே வேதத்தில் பிரம்மத்துக்கு ஓம் எனும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதற்கு.⁴

உரு ஆன பொருட்குவை, உரு ஆகிக் கொண்டிருக்கும் பொருட்குவை, இனி உரு ஆகப் போகும் பொருட்குவை ஆகிய மூன்று காலநிலைகளையும் குறிக்கத் தக்கவாறு ‘ஆமெனும் பொருள்’ என்ற சொற்றொடர், ஆம்பொருள் என்ற வினைத்தொகை போல் உள்ள நயத்தை வியக்கலாமே.

உள்ளும், புறமும் ஆக எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருள், ஊனும், உயிரும் உணர்வும்போல் இருப்பதாகவும் கம்பன் சொல்கிறான். இதை எப்படி விளங்கிக் கொள்வது?

உடலில் இந்த இடத்தில்தான் உயிர் உள்ளது, இந்த இடத்தில்தான் உணர்வு உள்ளது என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியுமா? அது போலவே, உலகிலும், உலகில் உள்ள பொருட்குவை அனைத்திலும் இங்கேதான் பரம்பொருள் உள்ளது என்று சுட்டிக் காட்ட இயலாது. அதனால்தான் அது நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருள்.

இன்னொரு சிந்தனையும் இங்கே மின்னலடிக்கிறது. உடலில் உயிரோட்டம் எப்படியோ அதுபோலவே, சிற்றணு, அணு முதலான பொருட்துகள்களில் எல்லாம் அவன் நீக்கமற உள்ளான். இன்னும் வெளிப்பாடு கொள்ளாத வெட்டவெளியெங்கும், உயிர்க்கத் துடிக்கும் உணர்வாகவும், எப்படியும் உயிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சங்கல்பமாகவும் அவன் நிறைந்துள்ளான். ஊனும், உயிரும் உணர்வும்போல் என்ற சொற்றொடர் இத்தனை எண்ண அலைகளை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆரண்ய காண்டத்தின் பாயிரம் ஒரு தத்துவக் குறிப்புடன் அமைந்துள்ளது:

பேதி யாதுநீயிர் பேத உருவம் பிறழ்கிலா
ஓதி யோதி யுணரும்(1)தாறும் உணர்ச்சியுதவும்

வேதம் வேதியர் விரிஞ்சன் முதலோர் ிதரீகிலா

ஆதி நாதர் அவரெம் அறிவினுக் கறிவரோ

வடமொழித் தத்துவ மரபில் பேதாபேத (பேத, அபேத) தத்துவம் என்று ஒன்று உண்டு. பொருள்களிருந்தும், உயிர்களிலிருந்தும், அவற்றை உள்ளடக்கிய வெட்ட வெளியிலிருந்தும் வேறுபட்டது போல் அவற்றையெல்லாம் கடந்தும், அதே சமயத்தில், அவற்றுள்ளும் நிறைந்து அவையாகவும் அமைந்திருப்பது பரம்பொருள். கடந்தும், உள்ளும் இருப்பதாலேயே கடவுள் என்று அது குறிக்கப்படுகிறது. அதை வேதங்கள் அறிய மாட்டா; வேதங்களின் நுட்பங்களையெல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்த வேதியர்களும் அறிய மாட்டார்கள்; ப்ரும்மா முதலான மும்மூர்த்திகளும் அறிய மாட்டார்கள். அவரே ஆதி நாதர்; ஆதி பகவன்; என் அறிவுக்கு அறிவாக விளங்குபவர். அதாவது, மற்ற எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளும் திறனுடைய அறிவு, தன்னையும், தன் இயக்கவிதிகளையும், தன் எல்லைக் கோடுகளையும் தானாகவே அறியும் திறனற்றது. அதனால்தான் அது சிற்றறிவு எனப்படுகிறது. அதை முழுதும் அறிந்து கொள்ள உதவும் சாதனமான பேரறிவாகக் கடவுள் இருக்கிறான் என்று கம்பன் சொல்கிறான். அறிவுக்கு அறிவாக அவன் இருப்பதாலேயே அந்த நுட்பத்தை அறியக் கூடிய ஆற்றல் சிற்றறிவுக்கு இல்லை என்றும், அதையுணரும் ஆற்றலே பேரறிவு என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

கம்பனுடைய காலத்தை ஒட்டி வாழ்ந்த பால்கரர் என்ற இந்திய தத்துவ ஞானி முன்மொழிந்ததே பேதாபேத தத்துவம்⁵. மனித அறிவு சில எல்லைகளுக்கு உட்பட்டுத்தான் இயங்குகிறது என்று 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனியில் வாழ்ந்த இம்மானுவேல் கண்ட் என்ற தத்துவ வல்லுநர் அறிவித்தார்⁶. இவ்விரண்டு கருத்தோட்டங்களுமே கம்பனுடைய பாடலில் இருந்து பெறப்படுகின்றன.

சிற்றறிவால் அறியப்பட முடியாத அவனை மனிதர்கள் அறிந்துகொள்ளவே முடியாதா? முடியாது; ஆனால் ஓரளவு உணர்ந்துகொள்ள முடியும். இடைவிடாமல் பரம்பொருளையே தியானம் செய்து வந்தால், அவனை ஓரளவு உணர்ந்துகொள்ள உணர்ச்சி உதவும் என்கிறான் கம்பன். அறிவால் முடியாதெனினும் உணர்ச்சி உதவக் கூடும். தான் வேறுபடாமல், அதே சமயம், வேறுபாடுகளுடன் காட்சிதரும் பிரபஞ்சமாகப் பரம்பொருள் உள்ள மர்மத்தை ஓரளவு உணர்ந்துகொள்ள உணர்ச்சி உதவும்.

ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல் என்று சொல்லப்பட்ட கருத்தே இங்கு மேலும் விளக்கப் படுகிறது. நமக்குள் இருக்கும் உணர்வும், வெட்ட வெளியெங்கும் உயிர்க்கத் துடிக்கும் அல்லது தோன்றி, வெளிப்படத் துடிக்கும் துடிப்பும் ஒன்றேயாதலால், உணர்வு ரீதியாக அவனை உணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்ற நுட்பம் இங்கே தெளிவாகிறது. அதாவது, வெளிப்பட்டுவிட்ட பொருட்குவைகளும், உயிர்க்குலங்களும் ஒருபுறம்; இன்னும் வெளிப்படாத, ஆனால், வெளிப்படத் துடிக்கும் உணர்வுகளின் ஓயாத நடனம் ஒருபுறம். இரண்டையும் இணைப்பது உணர்வுப் பாலம்.

ஸ்பரிஸ தீட்சை எனப்படும் தொடுகுறியால் உணர்வுப் பாலத்தைக் கடந்து இறைநிலை எனப்படும் மெய்யுணர்வைச் சீடன் அனுபவிக்கச் செய்த குருநாதர்களைப் பற்றிப் படித்துள்ளோமே!

கிட்கிந்தா காண்டத்தின் பாயிரத்தில் 'பேதியாது நிமிர் பேத உருவம்' என்ற மர்மம் மேலும் விளக்கப்படுகிறது:

**முன்றுரு எனக்குணம் மும்மை யாமுதல்
தோன்றுரு எவையுமம் முதலைச் சொல்லுதற்(கு)
ஏன்றுரு அமைந்தவும் இடையில் நின்றவும்
சான்றுரு உணர்வினுக்கு(கு) உவந்தது) ஆயினான்**

முன்று குணங்களில் முதல் குணமான சத்வகுணத்துடன் தோன்றியவர்கள் எல்லாரும் அவனே முதல் என்று வணங்கத் தக்கவாறு அவன் இருக்கிறான். உருவம் உடையவர்களும், பூத உடலை நீத்து அருவமாக இருப்பவர்களும், உணர்வில் அனுபவிக்கும் இயல்பான பேரின்ப நிலையே அவனுக்குச் சான்றாக அமைகிறது. உரு அமைந்தவும், இடையில் நின்றவும் சான்று. அதாவது, உருவம் உடைய பொருள்களும் உயிர்களும் ஒருநிலை; உருவம் கலைந்த, அல்லது களைந்த, உணர்வுத் துடிப்புகள் இன்னொரு நிலை. இரண்டு நிலைகளுமே நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளுக்குச் சான்றாக உள்ளன. ஊனும், உயிரும், உணர்வும் போல் என்று அயோத்தியா காண்டப் பாயிரத்தில் சொல்லப்பட்டது. உணர்ச்சி உதவும் என்று ஆரண்ய காண்டப் பாயிரத்தில் சொல்லப்பட்டது. இதே கருத்து இப்பொழுது மேலும் தெளிவு செய்யப்படுகிறது. உரு, உணர்வினுக்கு உவந்தது ஆயினான் என்று இந்தப் பாடல் நிறைவடைகிறது. அதாவது, உருவத்தோடு உள்ள நிலைக்கும், வெறும்

உணர்வாக உள்ள நிலைக்கும் அவனே உவகையாகிய ஆனந்தமயமாக இருக்கிறான் என்று பொருள் கொள்ள முடிகிறது. இருத்தல் என்ற சத்தாகவும், அறிதல் என்ற சித்தாகவும் பரம்பொருள் இருப்பதை முதல் மூன்று பாயிரப் பாடல்களில் சொன்ன கம்பன், பரம்பொருளே ஆனந்தமாகவும் உள்ளதை இங்கே சொல்கிறான். ஆமெனும் பொருள் அனைத்தாய் என்று சொன்ன பாரதி, வெறும் அறிவுடன் ஆனந்த இயல்புடைத்தாய் என்று சொன்னது சரிதானே! சத், சித், ஆனந்தம் என்ற சங்கம நிலையாகப் பரம்பொருள் இருப்பது தெளிவாகிறது.

எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் நாராயணன் அவனே. உள்ளே பொதிவு நிலையில் வசிக்கும் வாசுதேவனும் அவனே. ஒவ்வோர் அணுவிலும், பொருண்மையாகவும், வெறுமையாகவும், கோடிக் கணக்கான அணுக்களை உள்ளடக்கிய ப்ரபஞ்ச வெட்டவெளியாகவும் எங்கும் நிறைந்து, அண்டப் பெருவெளியாக வியாபித்திருக்கும் விஷ்ணுவும் அவனே. இவ்வாறு மூன்று உருக்கொண்டவன் பரம்பொருள்.

நாராயணாய வித்மஹே வாசுதேவாய தீமஹீ

தன்னோ விஷ்ணு ப்ரசோதயாத்.

இந்த விஷ்ணு காயத்ரி மந்திரத்தின் சாரமாகவே இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

சுந்தர காண்டத்தின் பாயிரத்தில் அத்வைதக் கொள்கையின் அடிப்படைத் தத்துவத்தைக் கம்பன் எடுத்தாள் கிறான். கயிறு சிலநேரம் பாம்பாகத் தெரிவதுபோல் வேறுபாடில்லாத ஒரே பரப்ரும்மம் வேறுபாடுகளுடைய பன்மைப் ப்ரபஞ்சமாக தெரிவது மாயையால் என்பதுதான் அத்வைதத்தின் மாயாவாதம். இதைக் குறிப்பிட்டுத் தொடங்குகிறது சுந்தர காண்டத்தின் பாயிரம்:

அலங்கலில் தோன்றும் பொய்மை அரவெனப் பூதம் ஐந்தும்

லிலங்கிய விகாரப் பாட்டின் வேறுபா டூற்ற வீக்கம்

கலங்குவ தெவரைக் கண்டால் அவெரன்பர் கைவில் ஏந்தி

இலங்கையில் பொருதார் அன்றே மறைகளுக் கிறுதி யாவார்

வேறுபாடில்லாத பரப்ரும்மம், மாயையால், வேறுபாடுற்று, எல்லையின்றி விரிந்து கொண்டேயிருக்கும் ப்ரபஞ்சமாகத் தோன்றுகிறது. அந்த விகாரப்பாட்டின் வீக்கம் யாரைக் கண்டவுடன் கலங்குகிறது? அதாவது, பலவாகப் பிரிந்து தோன்றும் மாயா உலகம் யாரைக் கண்டவுடன், அல்லது, யார்

முன்னிலையில் பேதமெல்லாம் கலங்கிப்போய்ப் பொய்மையான பன்மைத் தன்மையை இழந்து மெய்யான தன் ஒருமை நிலையை உணரத் தலைப்படுகிறது? 'அவர் என்பர்' என்பதே கம்பன் அளிக்கும் விடை. காப்பியத்தின் முதற்பாயிரத்தில் அவர் தலைவர் என்று சுட்டிக் காட்டப்பட்ட பரம்பொருளே இங்கு மீண்டும் நினைவுறுத்தப் படுகிறது. பரம்பொருளே தன் காவியத்தின் நாயகன் என்று சொல்லி ராமபிரானின் பரத்துவத்தைக் கம்பன் நிறுவுகிறான்.

அவரவர் நோக்குக்கு ஏற்பத் தோன்றியும், மற்றபடித் தோன்றாமலும் போக்குக் காட்டும் மாயையே பரம்பொருளின் தன்மை. இதை யுத்த காண்டத்திலே கருடன் துதியில் கம்பன் குறிப்பிடுகிறான்:

தேவாதி தேவர் பலராலு முந்து திருநாமம் ஓது ரிசயலோய்
மூவாதிந் நாளும் உலகேழோ டேழும் அரசாளும் மேன்மை
முதல்வா

மேவாத இன்பம் அவைமேலி மேவ ரெடுவீடு காட்டம்
முடியாய்

ஆவாய் வருந்தி அழிவாய்கொல் ஆரீவ் அதிரேக மாயை
அறிவார்!

ஆரண்ய காண்டத்தில் வரும் விராதன் துதியிலும் பரம்பொருளின் சர்வ வியாபகத்தை, எங்கும் நிறைந்துள்ள தன்மையைக் கம்பன் குறிப்பிடுகிறான்:

வேதங்கள் அறைகின்ற உலகெங்கும் விரீந்தனவுன்
பாதங்கள் இவைவியன்னில் படிவங்கள் எப்படியோ
ஓதங்கொள் கடலன்றி ஒன்றினோ டொன்றொல்வாப்
பூதங்கள் திதாறுமுறைந்தால் அவையுண்ணைப் பொறுக்குமோ

அதே விராதன் துதியில் பரம்பொருளின் மாயையையும் கம்பன் சுட்டிப் பேசுகிறான்:

மாயையிது என்கொலோ வாராதே வரவல்லாய்

ஆரண்ய காண்டத்திலேயே வரும் கவந்தன் துதியிலும் பரம்பொருளே ராமபிரான் என்பதைக் கம்பன் நினைவுறுத்துகிறான்:

மூன்று கவடாய் முளைதிழுந்த மூலமோ

ராமபிரானே முழுமுதற் கடவுள்; பரம்பொருள்; ப்ரும்மம்.

அப்படி ஒரு பொருள் உண்டோ? மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இக்கேள்வி எழுப்பப்பட்டு வருகிறது. யுத்த காண்டத்தின் பாயிரத்தில் கம்பனும் இந்தக் கேள்வியை எழுப்புகிறான். அதற்கு எளிய விடையும் அவனே தருகிறான்:

ஒன்றே என்னின் ஒன்றேயாம் பலவென் றுரைக்கின்

பலவேயாம்

அன்றே என்னின் அன்றேயாம் ஆமென் றுரைக்கின்

ஆமேயாம்

இன்றே என்னின் இன்றேயாம் உளதென் றுரைக்கின்

உளதேயாம்

நன்றே நம்பி குடிவாழ்க்கை நமக்கிங் கென்னோ பிழைப்பம்மா

கடவுள் உண்டோ, இல்லையோ; ஒன்றோ, பலவோ. எப்படி இருந்தாலும் சரி! நம்புவதே நல்லவழி. குடிவாழ்க்கை தானாகவே நன்கு அமையும். நம்புவதைத் தவிர நமக்கு வேறு பிழைப்பில்லை. இது கம்பன் குரல். நம்புவதே வழி என்ற மறைதனை நாமின்று நம்பிவிட்டோம்.. .. நம்பினார் கெடுவதில்லை நான்கு மறைத் தீர்ப்பு.. .. நம்குடியை கணநாதன் வாழ்விப்பான். இது பாரதியின் குரல். கம்பனும், பாரதியும் ஒரே குரலில் பேசுகிறார்களே!

கம்பன் கண்ட கடவுள் யார் அல்லது எது? மும்மைசால் உலகுக்கெல்லாம் மூலமந்திரமான ஈரெழுத்துத் திருநாமத்துடன் மண்ணில் நடந்த கடவுள் அவன். வெட்டவெளியாய், அதில் தோன்றி, மறைந்து, மீண்டும் தோன்றும் பொருட்குவைகளாய், உயிர்க்குலங்களாய் விரிந்து கொண்டேயிருக்கும் பரபரும்மாய், எல்லாவற்றையும் கடந்தும், எல்லாவற்றுக்குள்ளும் இருக்கும் கடவுள் அது. அவனுடைய அல்லது அதனுடைய விஸ்வரூப தரிசனமாகிய வியனுருக் கோலத்தையே தன் பாயிரப் பாடல்களில் நமக்குக் காட்சியாக்குகிறான் கம்பன்.

அலகிலா விளையாட்டு

கேள்வி கேட்பதை மனிதன் நிறுத்துவதே இல்லை. அதுவே அவனுடைய பலமும், பலவீனமும். இதைத்தான் 'சித்த விருத்தி' என்று சொல்கிறார்கள். இந்த இயக்கத்தை நிறுத்துவதே யோகிகளின் குறிக்கோளாக அமைகிறது. 'சம்மா இரு சொல்லற' என்பதையே மஹாமந்திரக் கட்டளையாக அருணகிரிநாதர் ஏற்றுக் கொண்டதும் அவருக்கு அனுபூதி நிலை கிட்டியதாக அவரே சொல்கிறார். நாம் சராசரி மனிதர்கள். ஆகவே, தொடர்ந்து கேள்விகள் கேட்போம்.

தானே அனைத்துமாய் உள்ள பரம்பொருள், எல்லாவற்றையும் கடந்தும், எல்லாவற்றுக்குள்ளும் இருக்கும் கடவுள், ஏன் மனித வடிவில் பிறவியெடுத்து வரவேண்டும்? அப்படியே வந்தாலும், ஏன் காதல் மனைவியைப் பிரிந்து துன்பப்பட்டுப் புலம்ப வேண்டும்? தம்பி மூர்ச்சை ஆனதும் ஏன் அழுது புரள வேண்டும்? ஒரு குரங்கினத் தலைவனை ஏன் மறைந்திருந்து தாக்கிக் கொல்ல வேண்டும்? உலகறியக் கற்பை நிரூபிக்கச் சொல்லித் தன் மனைவியை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ய ஏன் கட்டளையிட வேண்டும்? விடை கிடைக்கிறதா என்று முயன்று பார்ப்போமே.

ராமாவதாரத்தின் நோக்கம் என்ன? ராவணனை மாய்ப்பது. ராவணனுடைய கடுந்தவத்தைப் பாராட்டி, அவன் கேட்கும் வரம் தருவதாக ப்ரும்ம தேவர் வாக்களித்து விடுகிறார். ராவணனோ, இயற்கை நியதியே தோற்கும் வண்ணம் சாகா வரம் கேட்டுவிடுகிறான். அப்படி ஒரு வரம் தரும் அதிகாரம் தனக்கில்லை என்றும், குறிப்பிட்ட சிலவற்றால் தனக்கு மரணம் நேரிடக் கூடாது என்று மாற்று வரம் கேட்டால் தர இயலும் என்றும் ப்ரும்ம தேவர் சொல்லிவிடுகிறார். ராவணன் சிந்திக்கிறான். தனக்குக் கந்தர்வர்களால், கின்னரர்களால், தெய்வங்களால், விலங்குகளால் மரணம் சம்பவிக்கக் கூடாது என்று வரம் கேட்டுப் பெற்றுவிடுகிறான். தனக்கு மரணம் ஏற்படுத்தக் கூடிய வலிமை எந்த மனிதனுக்கும் இருக்க முடியாது என்ற கர்வத்தில் மனிதனை அந்தப் பட்டியலில் அவன் சேர்க்கவில்லை. எனவே ராவணனை வதம் செய்யும் வல்லமை மிக்க மனிதன் வரவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. ராவணனுடைய அட்டகாசத்தாலும், எதேச்சாதிகாரமான செயல்களாலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட முனிவர்கள் அப்படி ஒரு மனிதன் வரத் தவமிருக்க நேரிட்டதால், அப்படியொரு மனிதனைப் புவியில் பிறப்பெடுக்க வைக்கக் கடவுள் மனமிரங்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

மனிதனால் தனக்கு மரணம் நேரிடக் கூடாது என்று ராவணன் வேண்டவில்லை. அதற்குக் காரணம், கேவலம் மனிதனால் தன்னை என்ன செய்துவிட முடியும் என்ற எண்ணமே. அந்த இறுமாப்பைத் தவிடுபொடியாகச் செய்து அவனை வதம் செய்வதே ராமாவதாரத்தின் நோக்கம். அந்த நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமானால், தான் கடவுள் என்ற பிரக்ஞையின்றி மனிதனாக மட்டுமே இருக்குமாறு பரம்பொருள் மண்ணில்

வந்து பிறக்க வேண்டும். தரப்பட்ட வரமும் பொய்க்கக் கூடாது. ஆனால், ராவணனையும் வதம்செய்ய வேண்டும். அப்படியானால், கடவுள் சாதாரண மனிதனாகவே வந்து பிறக்க வேண்டும். அவனுக்குத் தான் கடவுள் என்ற உணர்வு ஒருதுளியும் இருக்கக் கூடாது. இதுதான் ராமாவதாரத்தின் கட்டாயம்.

மனிதனை மிகவும் தாழ்வாக ராவணன் எடைபோட்டான். அதை பொய்யாக்கியது ராமாவதாரம். அதனால்தான் 'மானுடம் வென்றதன்றே' என்று கம்பன் பாடுகிறான். ஆனால், இந்த வரியுத்தகாண்டத்தில், ராவண வதத்துக்குப் பிறகு வரவில்லை. கிட்கிந்தா காண்டத்திலேயே வருகிறது. இதை ஒரு மானுடன் சொல்லவில்லை. குரங்கரசன் சொல்கிறான். ராமனை அடையாளம் கண்டுகொண்ட உடனேயே சுக்கிரீவன் சொல்வதாக இந்த வரியைக் கம்பன் அமைத்துள்ளான்.

**தேறினன் அமரர்க் கெல்லாம் தேவராம் தேவர் அன்றே
மாரியிப் பிறப்பில் வந்தார் மானுட ராசி மன்னோ
ஆறுகொள் சடிலத் தானும் அயனுமென் றிவர்கள் ஆதி
வேறுள குழுவை யெல்லாம் மானுடம் வென்ற தன்றே.**

மானுடம் வெற்றி பெற்றது எப்பொழுது? மனிதனை மிகவும் இழிவாக மதித்த ராவணனை, பிறும்மன் முதலான தேவர்களால் வெல்லப்பட முடியாதவாறு வரங்கள் பெற்ற ராவணனை, முனிவர்களையும், தேவர்களையும் கொடுமை செய்து கொண்டிருந்த ராவணனை ராமன் வதம்செய்த போதா? இல்லை. அப்படி வதம்செய்யும் பொருட்டுத் தானே மனிதனாகப் பிறந்துவரப் பரம்பொருள் முடிவு செய்த அன்றே மானுடம் வென்றது என்று சுக்கிரீவன் வாய்மொழியாகக் கம்பன் சொல்கிறான். அதுவும் மும்மூர்த்திகள் முதலாக, கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், தெய்வங்கள், விலங்குகள் போன்ற வேறுள குழுவையெல்லாம் மானுடம் வென்றதாம். அதாவது, யார்யாரால் தனக்கு மரணம் நேரிடக் கூடாது என்று ராவணன் வரம் பெற்றானோ அவர்களால் அவன் அட்டகாசத்தை அடக்க முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட அட்டகாசத்தை அடக்கி, ராவணனை வதம் செய்ய ஒரு மானுடனாக ராமபிரான் பிறவியெடுத்து வந்ததால், சிவன், ப்ரும்மா உட்படக் கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், தெய்வங்கள், விலங்குகள் போன்ற வேறுள குழுவையெல்லாம் மானுடம் வென்றதாகக் கம்பன் பாடுவது சரிதானே!

தான் கடவுள் என்ற உணர்வே இல்லாமல் மனிதனாகவே

பிறந்து, வாழ்ந்தான் ராமபிரான். அதனால்தான் அந்த அவதாரத்தில் அவன் எந்த அதிசயச் செயல்களும் செய்து காட்டவில்லை; வலிமைமிக்க மனிதனால் செய்ய முடியாத எந்தச் செயலையும் அவன் செய்யவில்லை. சிவதனுசை முறித்தது, மராமரம் துளைத்தது, அரக்கர்களைப் போரில் வென்றது போன்ற எந்தச் செயலும் பகுத்தறிவுக்கு முரண்பட்ட செயலில்லை. ஜேம்ஸ் பாண்டும், ஜாக்கி சானும் வெள்ளித் திரையில் செய்து காட்டும் சாகசங்களை விட இவை சாதாரணமானவையே. கல்லைக் கன்னியாக்கி அகலிகைக்குச் சாபவிமோசனம் வழங்கியது அதிசயச் செயலில்லையா? இல்லை. அது அவனுடைய பாததூளியின் மகிமை. அவன் பெயர் எழுதிக் கடலில் எறிந்த கல் மிதந்தது அதிசயச் செயலில்லையா? இல்லை. அது அவன் திருநாமத்தின் மகிமை. தான் கடவுள் என்ற உணர்வின்றி மனிதனாக அவன் பிறந்து வந்த போதும், அவனுடைய திருவடியின் பெருமையையும், திருநாமத்தின் மகிமையையும் அவனாலேயே தவிர்த்துக் கொள்ள முடியாது. கல் மங்கையானதும், கல் மிதந்ததும் அவனுடைய உணர்வுத் தொடர்பின்றியே நிகழ்ந்த செயல்கள். ராமனுடைய திருவடிப் பெருமை கருதியே, அவன் திருவடிகள் இம்மண்ணில் பல இடங்களிலும் பதிய வேண்டும் என்று முனிவர்கள் விரும்பியதாலேயே, பரதன் மூலமாக அவன் பாதுகைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன என்று கூட எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ராமனை ஓர் இலட்சிய மனிதனாகவே பார்த்த வால்மீகியின் பார்வையும், அவனைக் கடவுளின் அவதாரமாகவே பார்த்த கம்பனின் பார்வையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவையல்ல. ராமன் எந்த உணர்வோடு வாழ்ந்தானோ அதே உணர்வுடன் அவன் கதையைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் யதார்த்தமான பார்வை வால்மீகியுடையது. ராமன் எந்தச் சூழலில் அவதாரம் எடுக்க வேண்டியதாயிற்று என்ற பின்னணியையும் புலப்படுத்தும் இலக்கியப் பார்வை கம்பனுடையது.

மனிதனாகவே, ஆனால், ஓர் உதாரண மனிதனாகவே வாழ்ந்தவன் ராமன். அந்தக் கண்கொண்டு ராமாவதார நிகழ்ச்சிகளை அணுகி, ஆராய்ந்தால் நாம் எழுப்பிய பல கேள்விகளுக்கு விடைகிடைத்துவிடும். அப்படியும் சில கேள்விகள் எழலாம். நாம் விடையின்றித் திணறலாம். காரணம் என்ன? ஒரு காலச் சூழலுக்குப் பொருந்தும் விதிகள் வேறொரு காலச் சூழலுக்குப் பொருந்தாமல் போகலாம்.

மனிதன் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று சில விதிகளை நாம் வகுத்துக் கொண்டுள்ளோம். அந்த விதிகள் இயற்கையிலேயே உள்ளவையா? இல்லை. அவை நமக்கு நாமே உருவாக்கிக் கொண்ட விதிகள். காலச் சூழலுக்கேற்ப அந்த விதிகள் மாறக்கூடும். அப்படி மாறக்கூடிய தன்மையாலேயே வாழ்க்கை ஒரு விளையாட்டாக உள்ளது. கணிக்கப்பட முடியாத விதிகளாக, மாறிக் கொண்டே இருக்கும் விதிகளாக அதன் விதிகள் இருப்பதாலேயே, அந்த விளையாட்டு, அலகிலா விளையாட்டாகவும், தீராத விளையாட்டாகவும் உள்ளது. தன் விதிகளைத் தானே மாற்றிக்கொள்ளக் கூடிய ஆற்றல் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உள்ளதால்தான், பரிணாமம் என்ற நிலைவளர் முன்னேற்றம் நிகழக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அந்த ஆற்றல், உயிர்களுக்கு மட்டுமன்றிப் பொருள்களுக்கும், பொருட்கள்களுக்கும் உண்டு என்பதே தற்கால அறிவியல் உணர்த்தும் உண்மை. மாறக்கூடியவாறும், மாற்றப்படக் கூடியவாறும் தம் விளையாட்டின் விதிகளை வகுத்துக் கொண்டு விளையாடும் அலகிலா விளையாட்டுடைய அவர் தலைவர்; அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

குறிப்புகள்

1. அன்யதா சரணம் நாஸ்தி: அதர்வ வேதம் சம்ஹிதை. x.7.22
2. நாமார்க்கும் குடியல்லோம்: திருநாவுக்கரசர், திருமுறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம், அப்பர் தேவாரம், ஆறாம் திருமுறை (6.98.1), 962 ஆவது பாடல்.
3. Dark Matter: 'Bright Galaxies, Dark Matter,' Vera Rubin, Masters Of Modern Physics Series, Springer Verlag, AIP Press, New York, 1997.
4. பாரதி பாடல்கள்: ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989, (இனி இந்த நூல் 'பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு' என்றே குறிக்கப்படும்); பக்கம் 977.
5. பேதாபேத தத்துவம்:
6. இம்மானுவெல் கண்ட்: Critique of Pure Reason, Immanuel Kant Translated by Norman Kemp Smith, Palgrave Macmillan, Copyright© 2010 Macmillan Publishers Limited.

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு

(இந்தக் கட்டுரையின் முதற்பகுதி மட்டும் 1997 ஆம் ஆண்டு, பாரதி கலைக் கழகத்தின் திருக்குறள் விழாவில் ஆற்றிய உரை. பிற்பகுதிகள் இந்தக் கட்டுரை முழுமை பெறுவதற்காக எழுதப் பட்டவை.)

மறையின் இயல்பும், இலக்கணமும்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே படித்துப் புரிந்து கொள்ள எளிமையான நூல் திருக்குறள். அதே சமயம், தொடர்ந்து படித்தாலும் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள மிகவும் கடினமான நூலும் திருக்குறளே. இரண்டுமே உண்மை; இது என்ன முரண்பாடு?

தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே

நாலினால் சுட்ட வடு.

இந்தக் குறளில் வரும் சொற்கள் எல்லாம், இன்றும் பேச்சு வழக்கில் பயன்படும் சொற்களே. தீ, சுட்ட, புண், உள், ஆறும், நா, வடு ஆகிய ஏழு சொற்களும் நமக்குத் தெரிந்த சொற்களே. இந்தக் குறட்பாவைப் படித்தவுடன் இதன் பொருள்

புரிந்துவிடும். எந்த உரையின் உதவியும் தேவைப்படாது. குறட்பாவில் பயிலும் நயத்தை வியக்க வேண்டுமானால் உரை தேவைப்படலாம். ஆறக் கூடியதைப் புண் என்றும், ஆறாததை வடு என்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டியுள்ள நயம்; ஆறும் புண் புறத்தே ஆறினால் போதாது, உள்ளே ஆறவேண்டும் என்ற குறிப்பு; தீச்சொல் விளைவிக்கும் காயம் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் மாறா வடுவாக நிலைத்திருக்கும் என்ற செய்தி; இவ்வளவு அர்த்தங்களையும் உள்ளடக்கிய 'உள்ளாறும்' என்ற சொல்லின் நயம்; இப்படியெல்லாம் நயம் வியந்து பாராட்ட வேண்டுமானால் உரைகள் தேவைப்படலாம். மற்றபடி, படித்ததும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய குறள் இது.

இன்னொரு குறளை எடுத்துக் கொள்வோம்:

**எப்பொருள் யாந்யாந்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது) அறிவு.**

இந்தக் குறளில் வரும் சொற்கள் எல்லாம் இன்றும் பேச்சு வழக்கில் உள்ளன. யாரிடம் எந்தப் பொருள் பற்றிக் கேட்டாலும் அதன் மெய்த்தன்மையைப் பற்றித் தானே ஆராய்ந்து கண்டு தெளிவதே அறிவுடைய செயல். இதுதானே குறளின் பொருள்? இந்தக் குறளைப் படித்ததுமே பொருள் எளிமையாகப் புரிந்துவிடுகிறதே! ஆனால், மெய்ப்பொருள் என்ற சொல் மட்டும் நம்மைப் பார்த்து நழுட்டுச் சிரிப்பொன்று உதிர்ப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே, ஏன்? என்னைப் புரிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் தத்துவ மேதைகள் எத்தனைப்பேர் தத்தளித்துத் தடுமாறியிருக்கிறார்கள்? எனக்காக எத்தனைப் பக்கங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன? என் முக்காட்டை நீக்கி என் முகத்தைக் காணும் முயற்சியில் தோற்றுப்போன அறிஞர்கள் எத்தனைப்பேர்? அந்த மாயச் சொல்லின் ஏளனச் சிரிப்பிலிருந்து ஏவிவிடப்படும் ஏராளமான கேள்விக் கணைகள் நம்மைத் தாக்கித் திக்குமுக்காடச் செய்கின்றன. படித்ததும் புரிந்துகொண்டு விட்டோம் என்ற பூரிப்பைப் பொடிப்பொடியாக்கிவிட்டதே இந்தப் பொல்லாத சொல்!

இது மறையின் இயல்பு மட்டுமில்லை, இலக்கணமும் கூட. சொற்களால் நெய்யப்பட்ட திரையை விலக்கி உட்பொருளைக் காணத் தூண்டும் வேட்கையையும், அவசியத்தையும் ஏற்படுத்தும் நூலே மறையெனப்படும். உட்பொருள் என்றால் சொற்குவியலுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் அர்த்தம் என்றும் கொள்ளலாம்; படிப்பவன் மனத்துக்குள், ஆழ்மனத்துக்குள்,

ஒளிந்திருக்கும் உண்மை என்றும் கொள்ளலாம். சொல் என்பது படிப்பவனின் ஆழ்மனப் பூட்டைத் திறந்து அதற்குள்ளே பொதிந்து கிடக்கும் பொக்கிஷத்தை வெளிக்கொண்டுவரும் சாவி போன்ற ஒரு குறியீட்டுச் சாதனமோ?

மெய்ப்பொருள்: ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

சரி, மெய்ப்பொருள் என்பது என்ன? இக்கேள்விக்கு விடைகாணும் முயற்சியின் வரலாற்றை முடிந்தவரை சுருக்கமாகப் பார்ப்போம். அது முடியாத வரலாறு என்பது வேறு கதை!

மேலை நாடுகளில் தத்துவ ஆய்வின் தந்தை என்று குறிப்பிடப்படுபவர் தேல்ஸ்' என்பவர். அவர் க்ரேக்க நாட்டில், ஏறத்தாழ 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவர். வானியல் ஆராய்ச்சியிலேயே பெரும்பாலும் ஈடுபட்டிருந்த அவர், பகலவனும், விண்மீன்களும் வெறும் நெருப்புக் கோளங்களே என்று அறிவித்துத் தம்முடைய மாணவர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தினார். தம் சிந்தனைப் போக்கில் அவர் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். சரியான கேள்வியை எழுப்புவதே உண்மையை அறிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் முதற்படி. அவர் கேட்ட கேள்வியைக் கீழ்வருமாறு நாம் விளங்கி கொள்ளலாம்:

உலகில் பலவகைப்பட்ட பொருள்களும், பொருட்குவைகளும் உண்டு. அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவான அடிப்படைப் பொருள் ஒன்று உண்டா? வேறுவிதமாகக் கேட்பதென்றால், எல்லாப் பொருள்களுமே ஒரே அடிப்படைப் பொருளால் ஆனவையா? ஆமென்றால், அந்த அடிப்படைப் பொருள் என்ன? இதுதான் அவர் கேட்ட கேள்வி. மேலைநாடுகளைப் பொறுத்த மட்டில் இந்தக் கேள்வியை முதன்முதலாக எழுப்பிய காரணத்தாலேயே அவர் தத்துவத் துறையின் தந்தை என்று போற்றப் படுகிறார்.

இந்தக் கேள்விக்கு அவர் தந்த விடை சற்று வினோதமானது. எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அடிப்படையான பொருளாக இருப்பது நீர் என்று அவர் அறிவித்தார். அதாவது, எல்லாப் பொருள்களும் அடிப்படையில் நீரால் ஆனவை என்பதே அவர் கூற்று. இந்தக் கருத்து ஏளனத்துக்கும், விமர்சனத்துக்கும் உள்ளானது. ஆனாலும், ஒரு நல்ல விவாதத்துக்கு வழிகோலியதால் இது மெய்யியல் ஆய்வின் தொடக்கமாகக் கருதப்படுகிறது.

தேல்ஸ் தந்த விடையை மறுத்து வெவ்வேறு விடைகளைப் பலரும் முன்மொழிந்தனர். காற்றே அடிப்படைப் பொருள் என்றொருவர் அறிவித்தார்; நெருப்பென்று ஒருவர் முன்மொழிந்தார். இந்த விவாதம், தேல்ஸ் காலத்துக்குப் பிறகு, ஏறத்தாழ 200 ஆண்டுகள் கழித்து, டிமாக்கிரிடஸ் என்பவர் அறிவித்த அணுகுகொள்கையில் ஓரளவு நிறைவு பெற்றது. எல்லாப் பொருள்களுமே மேலும் பிளக்கப்பட முடியாத மிகச்சிறிய பொருட்கள்களால் ஆனவை என்று தீர்மானித்து, அப்படி மேலும் பிளக்கப்பட முடியாத துகள்களுக்கு 'அடாமஸ்' என்று பெயரிட்டவர் டிமாக்கிரிடேஸ். அவர் அடாமஸ் என்று குறிப்பிட்டதையே ஆட்டம்ஸ் என்று ஆங்கிலத்திலும், அணுக்கள் என்று தமிழிலும் குறிப்பிடும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. தேல்ஸ் கேட்ட கேள்விதான், டிமாக்கிரிடஸ் வகுத்த அணுகுகொள்கைக்கு வழியமைத்தது. இந்த நோக்கில் பார்த்தால் இன்றைய அணுயுகத்தின் முன்னோடியென்றே தேல்லைக் கருத வாய்ப்புள்ளது. இன்னொரு நோக்கில் பார்த்தால், புலப்பாட்டுக்கு உட்படும் பொருள்களுக்கெல்லாம் அடிப்படைப் பொருளாகவும், சாதாரணமாகப் புலப்பாட்டுக்கு உட்படாத பொருளாகவும் உள்ள நுட்பப் பொருள் ஒன்றைத் தேடும் முயற்சியைத் தொடக்கி வைத்ததன் மூலம், பௌதிகத்தில் இருந்து அபௌதிகத்திற்கு, அல்லது, ஸ்தூலத்தில் இருந்து சூக்ஷ்மநிலைக்கு, தத்துவ ஆராய்ச்சி செல்லக் கூடிய திசைத்திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர் தேல்ஸ் என்று கூடச் சொல்லலாம். பௌதிக ஆய்வை பிஸிக்ஸ் என்று ஆங்கிலத்திலும், இயல்பியல் என்று தமிழிலும் அழைக்கிறோம். பௌதிக, அபௌதிக வேறுபாட்டைத் தெளிவு செய்யும் வகையில், பௌதிக இயல்பியலைத் திட்பவியல் என்றும், அபௌதிக இயல்பியலை நுட்பவியல் என்றும் குறிக்கலாமே. நாம் நுட்பவியல் என்று எதைக் குறிக்க முடிவு செய்தோமோ அதுவே ஆங்கிலத்தில் மெட்டாபிஸிக்ஸ் என்று வழங்கப்பெறுகிறது. தேல்ஸுக்குப் பிறகே, மேலை நாடுகளில், திட்பவியல், நுட்பவியல் என்ற இருதுறைப் பாகுபாடு ஏற்பட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

சரியான கேள்வியொன்றை எழுப்பித் தவறான விடை தந்தவர் தேல்ஸ் என்பது பொதுவான கருத்து. அவர் தந்த விடை முற்றிலும் தவறு என்ற கருத்துத் தவறாக இருக்குமோ என்று தற்கால இயல்பியல் சிந்திக்க வைத்து விட்டது. ஒருவேளை தேல்ஸ் தந்த விடை தவறில்லையோ? அது சரியான விடைதானோ? இப்படியும் இப்பொழுது எண்ணத் தோன்றுகிறது. எப்படி? அவசரப் பட வேண்டாம். நிதானமாக மெய்யியல்

வரலாற்றையும், அறிவியல் வரலாற்றையும் புரட்டிப் பார்ப்போம்.

டிமாக்கரிடஸ் வகுத்த அணுக்கொள்கை அவருக்குப் பிறகு அவ்வளவாகக் கவனிக்கப் படவில்லை. அவருக்குப் பிறகு வந்த சாக்ரடீஸ் என்ற புகழ்பெற்ற தத்துவ ஞானி, பொருள்கள் பற்றிய ஆய்வைவிட, உன்னை உணர்ந்துகொள் என்று மனிதச் சிந்தனையை உள்முகமாகத் திருப்பிவிடும் முயற்சியையே மிகவும் விரும்பினார். அவருடைய மாணவர் ப்ளேட்டோவின் முயற்சி வேறு திசையில் சென்றது. பொருள்கள் அழியும் தன்மையுடையவை, ஆனால், கருத்தீடுகளே அழியாத தன்மை கொண்டவை என்று சொல்லிப் பொதுவான கருத்துமுதல் வாதத்தை முன்வைப்பதிலும், அதன் அடிப்படையில் அரசியல், சமூக சீர்திருத்தங்களை வகுப்பதிலுமே ப்ளேட்டோ ஆர்வம் காட்டினார். தொடர்ந்து வந்த அரிஸ்டாட்டில் அணுக்கொள்கையை மறுத்து, எல்லாப் பொருள்களும், நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று ஆகிய நாலு பூதங்கள் என்னும் தோற்ற மூலங்களால் ஆனவை என்று கருதி அந்த அடிப்படையில் ஓர் அறிவியல் முறைப்பாட்டையே உருவாக்கினார். இவர்களுக்குப் பிறகு அறிவியல் ஆய்வோ, தத்துவ ஆராய்ச்சியோ ஏறத்தாழ ஆயிரத்து எழுநூறு ஆண்டுகள் பெரிய அளவில் மேற்கொள்ளப் பட்டதற்கான சான்றுகள் நமக்குக் கிட்டவில்லை. மதங்களை நிறுவுவதிலும், மதங்களின் பெயரால் புனிதப் போர்கள் நடத்துவதிலும், தங்கள் மத நம்பிக்கைகளுக்கு முரணாகக் கருத்துச் சொல்பவர்களைக் கடவுள் விரோதிகள் என்று பிரகடனம் செய்து கொண்டு விடுவதிலுமே ஆயிரத்து எழுநூறு ஆண்டுகளை மேலை நாட்டு மக்கள் கழித்து விட்டனர் என்ற கசப்பான உண்மையை வரலாறு காட்டுகிறது.

இந்த அறியாமைத் துயிலில் இருந்து முதலில் விழித்துக் கொண்டவர்கள் தத்துவ விசாரத்தில் ஈடுபட்டவர்களே. அத்தகைய நீடுதுயில் நீக்க முதலடி எடுத்து வைத்தவர், ப்ரான்ஸ் நாட்டில், பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த டேகார்ட் என்பவர்². அந்த வரலாற்றுத் தொடரைப் பிறகு நோக்குவோம். ஆனால் அறியாமைத் துயிலில் இருந்து தத்துவ ஆய்வு விழித்துக் கொண்டவுடனேயே அறிவியல் ஆய்வும் விழித்துக் கொள்ளவில்லை. மேலும் இரண்டு நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பிறகே அறிவியல் ஆய்வு சோம்பல் முறித்தபடி விழித்துக் கொண்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அந்த விழிப்பை

ஏற்படுத்தியவர் ஜான் டால்டன் என்ற ப்ரிட்டிஷ் வல்லுநர்³.

ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகளாகக் கவனிப்பார் அற்றுக் கிடந்த டிமாக்கர்டிலின் அணுக்கொள்கையை ஓர் அறிவியற் கொள்கையாகப் புதுமெருகுடன் வடிவமைத்துத் தந்தார் டால்டன். அவர் வகுத்த கொள்கையின் அடிப்படையில் அணுவியல் என்பதே இயல்பியலின் பெரும்பகுதியாக வளர்ந்து, விரிவடைந்தது. நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இக்காலத்தை அணுயுகம் என்றே சொல்ல வைக்கும் அளவுக்கு அணுவியல் இன்று வளர்ந்து விட்டதற்கு அவர் தூவிய கருத்து விதைகள் பெரிதும் உதவின. தற்கால அறிவியற் கொள்கைப்படி ஒவ்வோர் அணுவும் அணுக்கரு என்ற மையப்பகுதியால் (அல்லது, ஆழப் பகுதியால்) ஆனது. அதைச் சுற்றிலும் எடையற்ற (கருதத்தக்க அளவு கனமில்லாத) மின்துகள்கள் சுழல்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டாலும், கருவைச் சுற்றியுள்ள பெரும்பகுதி வெற்றிடமே. கருவுக்குள்ளும் பெரும்பகுதி வெற்றிடமே. கருவுக்குள் இருக்கும் வெற்றிடத்தின் மிகச்சிறிய பகுதியாக, மிக நுண்ணிய பொருட்துகள் உள்ளது, அல்லது துகள்கள் உள்ளன. இந்தத் துகள்களின் எடையும் ஓர் அணுவின் எடையும் கிட்டத்தட்ட சமம். அதாவது, ஓர் அணுவின் மொத்த எடைக்கும் அதன் மையக் கருவே பொறுப்பு. இன்னும் சொல்லப் போனால் ஓர் அணுவின் பொருட்தன்மைக்கு அதன் மையக்கருவே பொறுப்பு.

அணுக்கள் அனைத்திலும் மிகக்குறைந்த எடைகொண்ட அணு ஆங்கிலத்தில் ஹைட்ரஜன் என்று அழைக்கப்படும் அணுவே. இதன் எடையின் பெருக்கல் தொகைகளிலேயே மற்ற அணுக்கள் எல்லாவற்றின் எடைகளும் அமைந்துள்ளன. அதாவது, ஹைட்ரஜன் அணுக்கருவே அடிப்படைப் பொருள். மற்ற அணுக்களின் அணுக்கருக்களெல்லாம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஹைட்ரஜன் அணுக்கருக்களை கொண்டவையே. ஹைட்ரஜன் அணுவே நீருக்கு அடிப்படையானது. அதனால்தான் ஹைட்ரஜன் அணு, 'நீரியம்' என்றே தமிழில் அழைக்கப் படுகிறது. 'நீரின்றி அமையாது உலகம்' என்பது திருக்குறட் பிரகடனம் அன்றோ! அப்படியானால் தேல்ஸ் சொன்னது கிட்டத்தட்ட சரிதானோ! சரிதான், ஆனால், கிட்டத்தட்ட மட்டுமே சரி.

எனவே, சரியான கேள்வியை எழுப்பியதோடு, அதற்குக் கிட்டத்தட்ட சரியான விடையும் தந்தவர் தேல்ஸ் என்று சொல்வதில் தவறில்லை. தத்துவ ஆராய்ச்சியும் அறிவியல்

ஆராய்ச்சியும் கைகோத்துக் கொண்டு நடைபோடுகின்றன என்பதைத்தான் மேற்சொன்ன வரலாறு தெளிவு செய்கிறது. திட்பநிலை இயல்பியலும், நுட்பநிலை இயல்பியலும் ஒருமிக்கும் அந்த சங்கம நோக்கே மெய்யியல் ஆய்வு எனப்படுகிறது.

ஓ! நம்மை ஏளனம் செய்த மெய்ப்பொருள் என்ற மாயச் சொல்லை விளங்கிக் கொள்ள இவ்வளவு நீண்ட வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளதோ? அது மாயச்சொல் மட்டும் இல்லை, மனிதச் சிந்தனையின் வரலாற்றைத் தன்மயமாய் மாற்றிக் கொண்டு மாய்மாலம் செய்யும் சாயச் சொல்லாகவும் சிரிக்கிறதே!

மெய்யறிவும், அறிவின் மெய்மையும்

இப்பொழுது முதலில் எடுத்துக் கொண்ட திருக்குறட் பாடலை நோக்குவோம்:

**எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு**

இன்னொரு குறள் இந்தக் கருத்துச் சூழலில் பளிச்சென்று நினைவில் மின்னலடிக்கிறது:

**எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு.**

எந்தப் பொருளாக இருந்தாலும் அதன் தோற்றத்தை மட்டும் வைத்து அது இன்ன பொருள் என்ற முடிவுக்கு வராமல், அதை நன்கு ஆராய்ந்து, அதன் அடிப்படையாக உள்ள உண்மைப் பொருள் எது என்று தேர்ந்து, தெளிய வேண்டும். அப்படித் தெளிதலை அறிவார்ந்த செயல். மேற்சொன்ன மேலைநாட்டுத் தத்துவ வரலாற்றின் சாரம் இந்தக் குறளில் வெளிப்படுகிறது.

இரண்டு குறட்பாக்களும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றேபோல் உள்ளனவே. இரண்டுக்கும் பொருள் ஒன்றா, வேறுவேறா? கூறியது கூறல் என்ற பிழைபடத் திருவள்ளுவர் எதையும் சொல்ல மாட்டாரே! மேலும் சிந்திக்க வேண்டும். அதற்குமுன் சில கலைச்சொற்களை நாம் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

பொளதிகப் பொருள்கள் எனப்படும் புலப்பாட்டுக்கு உட்படக் கூடிய பொருள்களைப் பற்றிய ஆய்வு திட்பநிலை இயல்பியல்; சாதனங்களின் மூலமாகக் கூடப் புலப்பாட்டுக்கு

உட்படாத பொருள்கள் பற்றிய ஆய்வு நுட்பநிலை இயல்பியல்; இப்படிப் பெயர் சூட்டலாம் என்று மேலே ஒரு முடிவுசெய்து கொண்டோம். முன்னதை இயல்பியல் என்றும், பின்னதை நுட்பவியல் என்றும் அழைப்பதே இன்னும் எளிமையாக இருக்கும் என்று இப்பொழுது தோன்றுகிறது. இவை ஆங்கிலத்தில் முறையே பிஸிக்ஸ் என்றும், மெட்டாபிஸிக்ஸ் என்றும் வழங்கப் பெறுகின்றன. அதாவது, இயல்பியல் என்பது பிஸிக்ஸ்; நுட்பவியல் என்பது மெட்டாபிஸிக்ஸ். மேற்சொன்ன இரண்டு குறட்பாக்களுக்கு இடையே உள்ள பொருள் வேறுபாட்டைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால், இன்னொரு புதியவகை ஆய்வுக்கு நுட்பவியல் வழிகோலிய வரலாற்றை இப்பொழுது அறிந்துகொண்டாக வேண்டும். அந்தப் புதியவகை ஆய்வு ஆங்கிலத்தில் 'எபிஸ்டிமாலஜி' என்று அழைக்கப் படுகிறது. அறிவு என்ற சாதனம் எப்படி அமைகிறது என்ற ஆராய்ச்சியாக அது இருப்பதால், அதை 'அறிவு அமைவியல்' என்றே தமிழில் அழைக்கலாம்.

ஏறனவே சொல்லப்பட்ட இரண்டு செய்திகளை இப்பொழுது மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஒன்று, ஏறக்குறைய 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த தேல்ஸ் தத்துவத் துறையின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுகிறார் என்ற செய்தி. இரண்டு, பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த டேகார்ட் என்ற அறிவாளர் சுமார் 1700 ஆண்டுகள் துயிலில் ஆழ்ந்திருந்த தத்துவ ஆராய்ச்சியை உசுப்பித் துயில்கலையச் செய்தவர் என்ற செய்தி. அவ்வாறு தத்துவ ஆய்வின் நீடுதுயில் கலைத்த டேகார்ட் நவீன தத்துவத்தின் தந்தை என்று போற்றப் படுகிறார். இது என்ன குழப்பம்? ஒரு மகவுக்கு இரண்டு தந்தையர்களா? ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து வேறொருத்தி மகனாய்க் கண்ணபிரான் வளரவில்லையா? பல நூற்றாண்டுகள் துயில்கொண்டு, கிட்டத்தட்ட, உயிர்நீங்கிய பிணம்போல் கிடந்த தத்துவ ஆராய்ச்சித் துறைக்குப் புத்துயிர் தந்து, அதை மீண்டும் இயங்கச் செய்தவர் டேகார்ட் என்பதுதான் செய்தி. அதை அவர் எப்படிச் செய்தார்?

எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பொதுவான ஓர் அடிப்படைப் பொருள் உண்டா என்ற கேள்வியில் இருந்து தொடங்காமல், அவர் தம் தத்துவ விசாரணையை வேறொரு கேள்வியில் இருந்து தொடங்கினார். நம் அறிவின் உள்ளீடுகள் அனைத்திலும், சந்தேகப்படவே முடியாத, மறுக்கப்படவே முடியாத ஏதேனும் உள்ளதா? இதுதான் அவர் கேட்ட முதற்கேள்வி. இதற்கு விடை

காண அவர் ஓர் எளிய வழியை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். உன் அறிவில் உள்ள செய்தி ஒவ்வொன்றையும் சந்தேகப்பட்டு; மறுத்துப்பார். அப்படி சந்தேகப்பட முடிந்த செய்திகளையும், மறுக்கப்பட முடிந்த செய்திகளையும் ஒதுக்கிவிடு. இப்படிச் செய்து கொண்டே இரு. ஏதேனும் ஒன்று சந்தேகப்படவே முடியாததாக, மறுக்கப்படவே முடியாததாக உன்னை எதிர்கொள்ளக் கூடும். அதை மட்டும் உண்மை என்ற பீடத்தில் ஏற்றிவை. இதுதான் அவர் வகுத்த வழிமுறை. சந்தேகப்படும் வழிமுறை என்று பொருள்படுமாறு இது ஆங்கிலத்தில் 'தி மெத்தட் ஆப் டெட்' என்றே அழைக்கப்படுகிறது. தமிழில் இதை 'மறுப்பு வழிமுறை' என்று அழைப்பதே பொருத்தமாக இருக்கும்.

மறுப்பு வழிமுறையைப் பின்பற்றித் தன் அறிவின் உள்ளீடுகளை ஒவ்வொன்றாக மறுத்துக் கொண்டே வந்த டேகார்ட் ஓர் இடத்தில் மறுக்க முடியாமல் திகைத்து நின்றார். தான் எதை மறுக்க முடிந்தாலும், எல்லாவற்றையும் மறுக்கும் சிந்தனை இயக்கத்தில் தான் ஈடுபடுவதை மட்டும் அவரால் மறுக்கவே முடியவில்லை. சிந்திக்கும் நான் எதை வேண்டுமானாலும் மறுக்கலாம், நான் சிந்திக்கிறேன் என்பதைத் தவிர. நான் சிந்திக்கிறேன், ஆகவே நான் உள்ளேன். இதுதான் அவர் வாதம். 'காஜிட்டோ எர்கோ சம்' என்று அவர் ப்ரெஞ்சு மொழியில் சொன்னதைச் 'சிந்திக்கிறேன். ஆகவே நான் உள்ளேன்' என்று இங்கு மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளலாம்.

பொருள்கள் எப்படி அமைந்துள்ளன என்று தேல்ஸ் கேட்ட கேள்வியை விட்டுவிட்டு, அறிவு எப்படி அமைந்துள்ளது என்ற கேள்வியைக் கேட்டுத் தன்னைத் தானே மறுத்துக் கொள்ள முடியாத தர்க்கக் கட்டாயத்திற்கு அறிவு தள்ளப்படுவதை நிறுவியதால்தான், டேகார்ட், தற்காலத் தத்துவத்தின் தந்தை என்று அழைக்கப் படுகிறார்.

மேலே கண்ட இரண்டு குறட்பாக்களை இப்பொழுது அணுகிப் பார்த்தால் அவற்றுக்கிடையே உள்ள நுட்பமான ஒரு வேறுபாடு புரியும். 'எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும்' என்ற குறள் பொருள்களின் உண்மைநிலை பற்றிய நுட்பவியல் கூற்று. ஆங்கிலத்தில் அதை ஒரு 'Metaphysical Proposition' என்று சொல்லலாம். 'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்' என்ற குறளோ அறிவின் உண்மைநிலை பற்றிய அறிவமைவியற் கூற்று

(Epistemological Proposition). புலப்படும் பொருள்களின் நுட்ப அடிப்படையை ஆராய்ந்து, புலப்படும் பொருள்களுக்கு அடிப்படையான நுட்பப் பொருள் பற்றி முதற்குறள் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. மற்றதோ, ஒரு செய்தி அல்லது கூற்றின் உண்மையை, அது சரியா, தவறா என்பதை ஆராய்ந்து, மறுக்கப்பட முடியாத உண்மை உள்ளதா என்று கண்டுபிடிக்கத் தூண்டுகிறது. நுட்பவியல், அறிவமைவியல் வேறுபாட்டை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருவள்ளுவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் போது திருக்குறள் ஒரு மறைநூல் என்பது மறுப்புக்கு இடமில்லாமல் தெளிவாகிறது.

காண்பதும் அறிவதும்

அறிவு அல்லது மனம் வேறு; பொருள் வேறு. இவ்வாறாக ஓர் இருமைக் கொள்கையைத்தான் நவீன தத்துவத்தின் தந்தை டேகார்ட் முன்மொழிந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து வந்த ஜான் லாக் என்ற ப்ரிட்டிஷ் சிந்தனையாளர் ஒரு படி மேலே போய், மனம் என்ற ஒன்றை எதற்கு அனாவசியமாகக் கற்பித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டார். மனமே கிடையாது. நாம் அறிவதெலாம் பொருள்களே என்று ஜான் லாக் வாதிட்டார். அவருக்குப் பிறகு வந்த பிஷப் பார்க்லீ என்ற ஐரிஷ் சிந்தனையாளர் பொருள்களாகத் தெரிவதெல்லாம் நம் மனத்தின் உள்ளடக்கங்களாக விரைந்து கொண்டே இருக்கும் புலனதிர்வுத் தொகைகளே என்று சொல்லிப் பொருளே கிடையாது, மனமே பொருளைக் கற்பித்துக் கொள்கிறது என்று வாதிட்டார். இதுதான் பார்க்லீயின் கருத்துமுதல் வாதம். விரைந்து கொண்டேயிருக்கும் புலனதிர்வுகளை உள்ளடக்கிய மனம் என்ற ஒரு சாதனத்தை நாம் புலன் நுகர்வு செய்வதே இல்லையாதலால், மனமும் கற்பனையே; எனவே, பொருளும் இல்லை, மனமும் இல்லை. இப்படித்தானே டேவிட் ஹ்யூம் என்ற ஸ்காட்டிஷ் தத்துவ மேதை அச்சுறுத்தினார்.

அடாடா! பொருளும் இல்லை, மனமும் இல்லை என்றால் இந்த உலகமே ஏதுமற்ற சூனியமா? சிந்தனை என்பதே வெறும் ஏமாற்று வேலையா? நான், நீ அவன், அது என்று ஏதுவுமே இல்லையா? அறிவியல் உலகமே ஸ்தம்பித்து நின்றது. அப்பொழுதுதான் ஜெர்மனியில், கோனிக்ஸ்பெர்க் என்ற ஒரு சிற்றூரில் இமானுவெல் கண்ட் என்ற வல்லுநர் அறிவியலைக் காப்பாற்றும் கடைசி முயற்சியை மேற்கொண்டார்.

கண்டின் சிந்தனை புதுத் திசையில் சென்றது. டேகார்ட் சொன்னவாறே நம் மனம் அல்லது சிந்தனையின் உள்ளீடுகளை ஆராய்வோம். எந்தப் பொருளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதன் வடிவம், வண்ணம், மென்மை, சொறசொறப்பு அல்லது வழவழப்புத் தன்மை, அதன் வாசனை, சுவை இப்படி நம் ஐந்து பொறிகளும் தரும் தகவல்களின் தொகுப்பாகவே அப்பொருள் இருக்க நேரிடுகிறது. அப்படியானால் எந்தப் பொருளையும் நம் மனம் அல்லது அறிவு ஐந்து பொறிகள் வழியாகத்தான் நுகர்ந்து அறிகிறது போலும். ஐந்து பொறிகளின் மூலம் பெறும் செய்திகளின் தொகுப்பே ஒரு பொருள் என்றால், அதன் வடிவம், வண்ணம், சுவை, நாற்றம், மெய்ப்பாட்டுத் தன்மை போன்ற தகவல்களைத் தவிர்த்து அது ஒரு பொருள் என்பதற்கு எந்த உறுதிப்பாடும் கிடையாது. இதுதானே பார்க்கலியின் வாதம்? பொறிகள் மூலமாகக் கிடைக்கும் தகவல்களைத் தவிர்த்து மனம் என ஒன்று தனியே இருப்பதாகக் கற்பித்துக் கொள்ள எந்தக் காரணமும் இல்லை என்பதுதானே ஹ்யூமின் வாதம்?

ஆனால் இந்த வாதங்களில் ஓர் அடிப்படைத் தவறு இருக்கிறதே. ஒரு பொருளின் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் தவிர அப்பொருள் பற்றி வேறு இரண்டு செய்திகளை நாம் பதிவு செய்து கொள்கிறோமே! அப்பொருளின் இடம், அதை நுகரும் காலம் ஆகிய இரண்டு தகவல்களை ஐந்து பொறிகளில் எந்தப் பொறியும் நமக்குச் சொல்வதில்லையே! இடம், காலம் ஆகிய இரண்டு தகவல்கள் இல்லாமல் நாம் எந்தப் பொருளையும் புலநுகர்ச்சி செய்வதில்லை என்றாலும் இவ்விரண்டு தகவல்களை நாம் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றறிவதில்லையே! இடம் என்றோ, காலம் என்றோ ஒரு பொருள் கிடையாதே!. எந்தப் பொறி மூலமாகவும் பெறாத, எந்தப் பொறியின் மூலமாகவும் பெற முடியாத இந்த இரண்டு தகவல்கள் இல்லாமல் எந்தப் பொருளையும் நாம் அறிவதே இல்லையே! அந்த இரண்டு தகவல்கள் எங்கிருந்து வருகின்றன? அவற்றை நாம் எந்தச் சாதனம் அல்லது பொறி மூலம் பெறுகிறோம்? இந்தச் சரியான கேள்விகளைக் கண்ட கேட்டார்.

இடமும், காலமும் மனத்தின் இரண்டு முத்திரைகள். அந்த முத்திரை குத்தப் பெறாமல் எந்தப் பொருளையும் நாம் அறிவதில்லை. நம் புலன்கள் தரும் தகவல்களை ஒருமைப்படுத்தி, நம் மனம் குத்தும் முத்திரைகளோடுதான் எந்தப் பொருளையும் நாம் அறிகிறோம். அவ்வாறன்றி, அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில், அறியப் படாத

நிலையில் ஒரு பொருள் எப்படியிருக்கும் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளவே முடியாது. இதுதான் கண்ட் சொன்ன விடையின் சுருக்கம்.

விரைந்து, மறைந்து கொண்டேயிருக்கும் புலனதிர்வுகளை வகைதொகை செய்து ஓர் ஒழுங்கான முறைப்பாட்டில் அமைக்கும் சாதனமே மனமாகிய அறிவு என்று இம்மானுவெல் கண்ட் என்ற ஜெர்மானிய அறிஞர் வந்து சர்ச்சையைத் தீர்க்கும் வரை சிந்தனையின் அடிப்படையே ஆட்டம் கண்டிருந்தது என்பதை மட்டும் மேலே கண்டோம். மேலும் அந்த ஆய்வைத் தொடர இது தக்க இடமில்லை. இவ்வளவு போர்க்களங்களைக் கண்ட அறிவமைவியல் ஆய்வுக் கூறுகள் திருக்குறளில் இருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் நம் நோக்கத்திற்கு இதுவரை சொன்னதே போதும். பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்று உணரும் மருள் என்ற வள்ளுவ எச்சரிக்கையின் அர்த்தம் மெல்லப் புரியத் தலைப்படுகிறதே! பொருளாக அன்றி மனமாக இருப்பவனே மனிதன் என்ற கூற்றை மறுத்து, மனமாயிருந்து பொருளை ஆக்குபவனே மனிதன் என்ற கூற்றுக்குத்தானே கண்ட் நம்மை அழைத்துச் சென்றார்? அட! வள்ளுவர் சொல்வதுபோல், பொருள் அல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும் பொருளே மெய்யறிவோ?

சரி! மெய்ப்பொருள் காண்பது என்று வள்ளுவர் ஏன் சொல்கிறார்? காண்பது என்று ஒரு பேச்சுக்காகச் சொன்னாலும், கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றறியும் ஐந்து வகைப்பட்ட அனுபவத்தையே அச்சொல் குறிப்பதாகக் கொள்ள முடிகிறது.

மேலை நாடுகளில் மெய்யியல் ஆராய்ச்சி அறிவுபூர்வமான ஆராய்ச்சியாக மட்டும் வளர்ந்தது போல் அன்றி, இந்தியாவில் மெய்யியல் ஆய்வு அனுபவத்தின் அடிப்படையிலேயே வளர்ந்த வேறுபாட்டைப் பல அறிஞர் பெருமக்கள் எடுத்துச் சொல்லியுள்ளனர். மெய்யியல் கோட்பாட்டுப் பள்ளிகள் இந்தியாவில் தரிசனங்கள்⁴ என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. 'மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு' என்ற சொற்றொடர் தரிசனம் அல்லது அனுபூதி நிலை விளக்கமோ? 'ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே' என்ற பாட்டில் மெய்ப்பொருள் செவிநுகர் அனுபவமாய்க் குறிக்கப் படுகிறதே! 'மெய்ப்பொருள் ஆவது நாதன் நாமம் நமசிவாயவே' என்ற மந்திர விளக்கமும் இதைத்தானே சொல்கிறது?

மரசில் வீணையும், மாலை மதியமும்,
வீசு தென்றலும், வீங்கிள வேனிலும்,
மூசு வண்டறைப் பொய்கையும்⁵

என்றெல்லாம் மெய்ப்பொருளை ஐந்து புலன்களாலும்
முன்னோர்கள் அனுபவித்துள்ளனரே!

உலகப் பொதுமறை என்று திருக்குறளை ஒப்புக்குச் சொன்னால் போதாது. அதை மனமார ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்; உலகமே ஒப்புக் கொள்ளுமாறு அதை மற்ற மொழிகளில் முன்னிறுத்திக் காட்டி நிறுவ வேண்டும். ஒப்புயர்வற்ற மறைநூல் அது என்று உணர வேண்டும். பல்வேறுபட்ட நிலையில் இருப்போர்க்கும் அவரவர் நிலைக்கு ஏற்பத் திருக்குறள் வேறுவேறு வடிவம் எடுத்து நிற்கிறது. சராசரி மனிதனுக்கு அது நீதிநூல்; அரசியல், பொருளியல் போன்ற துறைசார்ந்த வல்லுநர்க்கோ அது அவ்வத் துறையின் அடிப்படை விளக்கநூல்; மற்றீண்டு வாரா நெறியில் மனம் வைத்தாருக்கு அது உயிர் அறம் உரைக்கும் உன்னத நூல்! அடாடா! ஒண்ணே முக்காலடிக்குறளுக்கு ஒரே அடியில் பொருள் சொல்லவும் முடியும்; ஒருநூறு பக்கங்களில் விளக்கவுரை எழுதி மலைக்கவும் முடியும். தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை தந்ததும் என்று போற்றியும், திருக்குறள் உறுதியும் தெளிவும் பொருளின் ஆழமும் விரிவும் அழகும் என்றெல்லாம் வியந்தும் பாரதி பரவசப் படுவதில் பொருள் உள்ளது மெய்தானே!

குறிப்புகள்

1. Durant, Will (1926), The Story of Philosophy. New York: Simon and Schuster.. இந்த நூலில் தேல்ஸ் முதல் இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அரிஸ்டாட்டில் வரை அத்தனை க்ரேக்க தத்துவ மேதைகளின் கோட்பாடுகளும் எளிமையாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

2. From Descartes to Wittgenstein, Roger Scruton, Second, Revised and Enlarged Ed., 1995, Routledge & Kegan Paul. இந்த நூலில் டேகார்ட் முதல் இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இமானுவெல் கண்ட் வரை அத்தனை மேலைநாட்டுத் தத்துவ மேதைகளின் கோட்பாடுகளும்

எளிமையாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

3. ஜான் டால்டன்: இவருடைய அணுக்கொள்கையின் அடிப்படையை விளங்கிக் கொள்ளப் பார்க்கவும், இருபதாம் நூற்றாண்டு இயல்பியல் வரலாறு, கே.ரவி, வானவில் பண்பாட்டு மையம் வெளியீடு, முதற் பதிப்பு, டிசம்பர், 2002, பக்கம் 10-11.
4. தரிசனங்கள்: இந்தியத் தத்துவப் பள்ளிகள் தரிசனங்கள் என்றே வழங்கப்படுவது குறித்து மேலும் படித்தறிந்து கொள்ளச் சிறந்த நூல்: 'An Introduction to Indian Philosophy' (Eighth Reprint Edition ed.), Chatterjee, Satischandra; Datta, Dhirendramohan (1984). Calcutta: University of Calcutta.
5. மாசில் வீணையும்: திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம், உரை: புலவர் பி.ரா.நடராசன், உமா பதிப்பகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, ஏப்ரல் 2003, முதல் பகுதி, பக்கம் 21.

கண்ணன் என் சற்குரு

(அமரர் ராகவி அம்மையாரின் அருள்நிறை ஆழ்வார்கள் என்ற நூலை வெளியிட்டு 07.04.2002 அன்று ஆற்றிய உரையின் ஒரு பகுதி விரிவு செய்யப்பட்டு இந்தக் கட்டுரையாக இங்கே வழங்கப்படுகிறது. இதன் சுருக்கம் 'அம்மன் தரிசனம்' ஏப்ரல், 2008 இதழில் வெளியானது.)

உலகிலேயே இந்தியாவில் மட்டும்தான் குருவின் பெருமை பெரிதும் போற்றப்படுகிறது. கடவுளுக்கு நிகராகவும், சில நேரங்களில் கடவுள் நிலைக்கு மேலாகவும் குருவை வணங்கும் வழக்கம் நம்நாட்டில் உள்ளது. நான்மறைகளே ஆன்மிகச் சட்டங்கள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆத்திக மதங்களும், அப்படி ஏற்றுக்கொள்ளாத நாத்திக மதங்களான¹ புத்த, சமண மதங்களும், ஏன், பிற்காலத்தில் நிறுவப்பட்ட சீக்கிய மதமும் கூட குரு வணக்கத்துக்கு முதலிடம் தருகின்றன. பேச்சு வழக்கில் குரு, சத்குரு, ஜகத்குரு என்று மூன்று சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். இந்த வழக்கத்தின் அடிப்படையில் குருநாதர்களை மூன்று வகைகளாகப் பகுத்துக் கொள்ளலாம்

என்று சொல்வது சரியில்லை. அவர்கள் மூன்று நிலைகளில் இயங்குகிறார்கள் என்று சொல்வதே பொருத்தமாக இருக்கும். தங்கள் போதனைகளாலும், சாதனைகளாலும் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் உய்வழி காட்டும் உத்தமரை ஜகத்குரு என்று சொல்கிறோம். வேதரிஷிகள், புத்தபிரான், மஹாவீரர், ஏசுநாதர், ஆதிசங்கரர், மத்வாச்சாரியர், ராமானுஜர், நபிகள் நாயகம், குருநானக் தேவர் போன்றோர் உலகத்துக்கே பேரொளி காட்டியதால் ஜகத்குரு நிலையில் வைத்து வணங்கப் படுகிறார்கள்.

ஜகத்குரு காட்டும் ஒளியில் பல பாதைகள் புலப்படலாம்; பல சமயங்களாக அவை கருதப்படலாம். ஆனால் அந்தப் பாதைகள் அனைத்துக்கும் இலக்கு ஒன்றே. இதை வள்ளல் ராமலிங்க அடிகளார் தெளிவாகச் சொல்கிறார்:

பொங்குபல சமயமெனும் நதிக் ளெல்லாம்

புகுந்துகலந் தீடநீறையாய்ப் பொங்கி யோங்கும்

கங்குகரை காணாத கடலே ... ?

ஓரிலக்கைச் சென்றடையப் பல பாதைகள் எதற்கு? ஒருவரைப் போல் இன்னொருவர் இருப்பதில்லையே. யாருக்கு எந்தப் பாதை உகந்தது என்று யார், எப்படித்தீர்மானிப்பது? உலகத்துக்கெல்லாம் ஒளிகாட்டும் ஜகத்குரு பொதுவாக உலகத்துக்கே தேவை. தனக்கு எந்தப் பாதை உகந்தது என்று காட்டி ஆற்றுப்படுத்தும் ஞானகுருவோ ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தேவை.

சென்னையிலிருந்து பங்களுருக்கு கார், பஸ், ஆகாய விமானம் எனப் பலவகையான வாகனங்களில் செல்லலாம். காரில் செல்பவர்கள் பெரும்பாலும் அகலமான இரட்டைப் பாதைகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ள வேலூர், ஹொசூர் வழியாகச் செல்வார்கள். சிலர், அந்த வழியில் வசூலிக்கப்படும் சாலைப் பயன்பாட்டுக் கட்டணத்தைத் தவிர்க்கச் சற்று மோசமான பாதையாக இருந்தாலும், சித்தூர், கோலார் வழியாகச் செல்வார்கள். பண வசதியிருப்பவர்கள் விமானத்தில் செல்லலாம். பணவசதியிருந்தும் விமானத்தில் செல்ல முடியாதபடி இதயநோய் கொண்டவர்கள் புகைவண்டிப் பயணம் மேற்கொள்ளலாம். ஒரு பயணி எந்தப் பாதையில், எந்த வாகனத்தில் செல்ல வேண்டும் என்று பயண அனுபவம் உள்ளவர்களே அறிவுறுத்த முடியும். ஏற்கனவே ஆன்மப் பயணத்தின் இலக்கை அடைந்துவிட்டிருந்தாலும் மற்ற உயிர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற கருணையால் மீண்டும்

இறங்கி வந்து, பிறவிப் பெருங்கடலில் ஆன்மப் பயணம் மேற்கொள்ளத் தயாராகிவிட்ட உயிர்களை அடையாளம் கண்டு, அவர்களுக்குத் தக்க பாதையையும் சாதனத்தையும் காட்டி அறிவுறுத்தி மார்க்க சகாயம் புரிபவரே ஞானகுரு.

தவத்தில் சிலைத்துப் புற்றுக் கோட்டையில் புதைந்துவிட்ட திருடனை வெளிக்கொண்டு வந்து வழிகாட்டி, வான்மீகி மஹரிஷியாக மாற்றிய நாரத முனிவர்; நாத்திகத்தின் விளிம்புக்கே சென்றுவிட்ட நேரேந்திரனை ஸ்பரிஸ தீகைஷ எனப்படும் தொடுகுறியால் ஆன்மபலம் மிக்க விவேகானந்தராக மாற்றிய ராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர்; பேரொளியால் ஆட்கொள்ளப்பட்டும் விடைகிடைக்காத மௌன குகைக்குள் கடுத்தவமிருந்த ரமணரைக் கண்டுபிடித்து, அவரை வெளிக்கொண்டு வந்து வழிகாட்டிய திருவண்ணாமலை சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள்; இவர்களெல்லாரும் மார்க்க சகாயம் புரிந்த ஞான குருமார்களே.

தனக்கு உகந்த பாதை எது என்று தெரிந்துகொண்டு விட்டால் மட்டும் போதுமா? அந்தப் பாதையில் பயணம் மேற்கொண்டதும் என்னென்ன இடர்கள் எதிர்ப்படும், எதை எப்படிச் சமாளிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அறிந்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? என்னதான் வழிகாட்டி நூல்கள் வாங்கிப் படித்தாலும், எவ்வளவுதான் இணைய வலையைத் தூண்டித் துருவி ஆராய்ந்து பாதை பற்றிய செய்திகளைச் சேகரித்து வைத்திருந்தாலும், அனுபவம் மிக்க வழித்துணைவனைப் போல் அவை உதவ முடியுமா?

முழுநீலா வானம் பூமி முழுவதும் தெரியலாமே
பழுதிலா மோனம் உள்ளப் பாழ்வெளி விரியலாமே
எழுதலாம் அரிது காட்சி எத்தனைத் திரைகள் நல்ல
வழித்துணை ஒன்றி ருந்தால் வரைகடந் தேக லாமே.

தனிமையில் சாரம் உண்டு தத்துவ பாரம் உண்டு
தனிமையில் நேரம் உண்டு தர்க்கசே தாரம் உண்டு
பனிமழை கோடை லவய்யில் பருவங்கள் தோறும் உள்ளே
மனிதனை நடத்திச் செல்ல வழித்துணை வேண்டுமாமே.³

ஆன்மிகப் பயணம் மேற்கொள்ளும் ஒருயிரின் கைப்பிடித்துக் கூட்டிச் செல்லும் வழித்துணையாக ஆதம் சகாயம் புரிபவர்களே சத்குரு என்றும் சற்குரு என்றும்

அழைக்கப்படுகிறார்கள். இந்த நிலையில், சத்குருவானவர் சிலருக்கு உருவத்தோடு, அதாவது பூதவுடலுடன் வந்து காட்சி தந்து உதவுவதும் உண்டு; சிலருக்கு அருவமாக, நுட்பநிலையில் வந்து உதவுவதும் உண்டு. எப்படியானாலும் இந்நிலையில் குருசீடன் உறவு ஒரு தனிப்பட்ட உள்ளார்ந்த உறவாக மலர்கிறது. தன் ஒவ்வொரு அசைவையும், சொல்லையும், அகவியக்கத்தையும் உள்ளிருந்தபடியே குருநாதர் இயக்கிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து அவர் ஆளுமைக்குச் சீடன் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைப்பு செய்யும் அதியற்புத நிலையது. அப்படி முழு ஒப்படைப்புச் செய்வதே சரணாகதி என்று சொல்லப் படுகிறது. ஒப்படைக்கப்பட்ட ஜீவனைத் தம் கைவசம் எடுத்துக் கொண்டு சத்குரு அவனை வழிநடத்திச் செல்லும்போது ஜீவ யாத்திரை தடையின்றி நடைபெறுகிறது.

**ஓதி உணர்விப்பது) ஏதுமில்லை உள்ளுக்குள்
ஊதி உலைவைத்து) ஒருகவளம் சோறாக்கிப்
பாதிரீ பாதிரான் என்று பகிர்ந்துண்ணும்
பேதமில் லாதது ப்ரம்மோப தேசமே⁴**

யாருக்கு யார் சத்குரு என்பதை மற்றவர்கள் கணிக்கவோ கண்டுபிடிக்கவோ முடியாது. அது குருவுக்கும், சீடனுக்கும் மட்டுமே தெரிந்த பரம ரகசியம். சீடனே சொன்னால்தான் அந்த ரகசியம் வெளிப்படும். தம் சத்குரு ஞானசம்பந்தப் பெருமானே என்று வள்ளற் பெருமான் அறிவித்துள்ளார். ‘கோகழி ஆண்ட குருமணி’ என்று தம் சத்குருவைப் பற்றி மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிட்டுள்ளார்⁵. இறைவனே ஒரு முதியவராக வந்து மும்முறை தழுவிக் கொண்டு, குரான் வேதத்தை நபிகள் நாயகத்துக்கு உபதேசம் செய்ததாக இஸ்லாமிய மார்க்கத்தில் சொல்லப் படுகிறது.

இவ்வாறாக, உலகத்துக்கே ஒளி வழங்கும் ஜகத்குருவாக, மார்க்க சகாயம் புரியும் ஞானகுருவாக, ஆத்ம சகாயம் புரியும் சத்குருவாக மூன்று நிலைகளில் குருநாதர்கள் இயங்குகிறார்கள். இலக்கு எது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுபவர் ஜகத்குரு. இலக்கை அடைய என்ன வழி என்று சொல்லித் தருபவர் ஞானகுரு. அந்த வழியில் கூடவே வந்து கைப்பிடித்து நடத்திச் செல்பவர் சத்குரு.

இன்னொரு விதமாகவும் சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். அறிவு, சங்கல்பம், உணர்ச்சி என மூன்று நிலைகளில் மனமாகிய சாதனம் இயங்குகிறது என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஐகத்தரு அறிவு நிலையிலும், ஞானகுரு சங்கல்ப நிலையிலும், சத்தரு உணர்ச்சி நிலையிலும் இயங்குவதாகவும் எண்ணிப் பார்க்கலாமே. இந்த மூன்று நிலைகளில் ஏற்றத் தாழ்வு கிடையாது. ஒரு சாதகனுக்கு மூன்று நிலைகளிலும் ஒரே குருநாதர் அமையக்கூடும்; அன்றி வெவ்வேறு குருநாதர்கள் வரக்கூடும். அடிப்படையில் எல்லா குருநாதர்களும் ஒருவரே. பரப்ரும்மம் எனப்படும் கடவுளே வெவ்வேறு பெயரில், வெவ்வேறு வடிவில், வெவ்வேறு தருணத்தில் குருவாக வந்து ஆட்கொள்கிறது என்ற உண்மையைத்தான் பின்வரும் செய்யுள் குறிக்கிறது:

**குரு ப்ரும்மா குரூர் லிஷ்ணு குரு தேவோ மஹேஸ்வரா
குரு ஸாக்ஷாத் பரப்ரும்ம தஸ்மைஹீ குரவே நமஹ.⁶**

சத்தியமாகிய இலக்கு, அந்த இலக்கை அடையும் வழி, அதை அடைய முற்படும் ஜீவன் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் தாமே இயங்குவதை ஏசுபிரான் வெளிப்படையாகவே அறிவித்தார்:

நானே வழியும், சத்தியமும், ஜீவனுமாய் இருக்கிறேன்.⁷

இந்த நீண்ட முன்னுரைக்குப் பிறகு பாரதியின் 'கண்ணன் என் சற்குரு' என்ற பாடலைப் படித்தால் அதன் நுட்பம் தெளிவாகக் கூடும்.

போர்க்களச் சூழலில், பார்த்திபனின் தேர்த்தட்டில் நின்றுகொண்டு தான் செய்த கீதோபதேசத்தால் உலகத்துக்கே ஆச்சாரியனாக விளங்குபவன் கண்ணபிரான். அவனே யமுனைக் கரையில் தடியூன்றிக் கிழவனாக, ஒளி கூடும் முகமும், தெளிவு குடிகொண்ட விழியும், சடைகளும், வெள்ளைத் தாடியும் கொண்ட வடிவில் வந்து தன்னை வடமதுரை மன்னனான கண்ணனிடம் ஆற்றுப்படுத்தி, மார்க்க சகாயம் புரிந்தான் என்ற செய்தியோடு பாரதி இப்பாடலைத் தொடங்குகிறான். மதுரையம்பதி சென்றதும் அங்குக் கண்ட காட்சியோ பாரதியைத் திடுக்கிடச் செய்ததாம். தனக்கு ஞான உபதேசம் செய்வான் என்று யாரை நம்பி வந்தானோ, அந்தக் கண்ணன் எப்படியிருந்தான் என்று விவரிக்கிறான்:

**காமனைப் போன்ற வடிவமும் - இளங்
காளையர் நட்பும் பழக்கமும் - கெட்ட
பூயியைக் காக்கும் தொழிலிலே - எந்தப்
போதும் செலுத்திடும் சிந்தையும**

ஆடலும் பாடலும் கண்டுநான் - முன்னர்
 ஆற்றங் கரையினிற் கண்டதோர் - முனி
 வேடந் தரித்த கிழவரைக் - கொல்ல
 வேண்டுமென் றுள்ளத்தில் எண்ணினேன்.

நாடாளும் கவலையில் முழுகியிருக்கும் அரசன் எப்படித் தனக்கு ஞானம் வழங்கக் கூடும் என்று தான் திகைத்த போது தன்னைத் தழுவிக்கொண்டு கண்ணன் ஞானம் ஊட்டிய பாங்கை பாரதி விளக்குகிறான்:

..... ரெஞ்சில்
 ஒன்றுங் கவலை யில்லாமலே - சிந்தை
 ஊன்ற நிறுத்திக் களிப்புற்றே - தன்னை
 வென்று மறந்தீரும் போழ்தினில் - அங்கு
 விண்ணை அளக்கும் அறிவுதான்

மனத்தில் சலனம் எதுவும் இல்லாமல், தான் என்ற உணர்வின்றிச் சிந்தை ஊன்ற நிறுத்தும் போது, ஆனந்தமயமாகவே இருக்கும் நுட்பத்தை மிகத்தெளிவாக பாரதிக்குக் கண்ணன் அறிவுறுத்திய அற்புதவரிகள் இவை. இவ்வாறு மார்க்கசகாயம் செய்த கிழவனாகவும், ஞான உபதேசத்தால் ஆத்ம சகாயம் அருளிய சத்குருவாகவும் தான் கண்ட கண்ணனே தன் தூய அறிவாகவும், உலகின் ஜோதி நிலையாகவும் உள்ள ஜகத்குரு என்ற உண்மையைப் பாட்டின் நிறைவில் அவன் விளக்குகிறான்:

அறிவான தனிச்சுடர் நான்கண்டேன் - அதன்
 ஆடல் உலகென நான்கண்டேன்.

‘அதனியல் ஒளியுறும் அறிவாம்’ என்று புதிய ஆத்திசூடியின் பாயிரத்திலும், ‘வெறும் அறிவுடன் ஆனந்த இயல்புடைத்தாய்’ என்று பாஞ்சாலி சபதத்தின் பாயிரத்திலும் அவன் குறிப்பிட்ட பிரம்மத்தின் இயல்பைத் தனக்குக் கண்ணன் உணர்த்திய செய்தியைத்தான் இங்கே பாரதி அறிவிக்கிறான்.

வேதாந்த சாரமான ப்ரும்ம ஞானத்தை உணரும் உயர்ந்த வேட்கை மிக்குடையோர் உலகியல் போதனைகளான சாத்திரங்களின் போலித்தன்மையை முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதைத்தான் கண்ணன் என் சற்குரு என்ற பாட்டின் தொடக்க வரிகள் தெளிவு செய்கின்றன:

**சாத்திரங் கள்பல தேடினேன் - அங்கு
சங்கையில் லாதன சங்கையாம் - பழங்
கோத்திரங் கள்சொல்லும் மூடர்தம் - பொய்மைக்
கூடையில் உண்மை கிடைக்குமோ.**

கண்ணனைப் பல வடிவங்களில் பாரதி கண்டு மகிழ்ந்து பாடியிருந்தும், எல்லா நிலைகளிலும் கண்ணனே தன் சத்குரு என்பதை பாரதி குறிப்பிட மறக்கவில்லை. கண்ணன் பாட்டு என்ற தொகையில் எந்தப் பாடலை எடுத்துப் படித்தாலும் இது விளங்கும். 'கண்ணன் என் தோழன்' என்ற பாட்டில் சுபத்திரையைக் கவர வழிகேட்டால் இருகணத்தே உரைப்பான் என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்ணனைக் கொல்ல வழி தெரியவில்லை, உன்னை அடைந்தான், அதாவது, சரண் அடைந்தேன் என்றால், உபாயம் ஒரு கணத்தே உரைப்பான் என்று பாரதி சொல்கிறான். என்ன வழி என்று மட்டும் கேட்டால் அறிவுரை சொல்ல இரண்டு கணங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் கண்ணன், நீயே சரண் என்றதும் ஒரே கணத்தில் உபாயம் சொல்லிவிடும் பாங்கைத் தெளிவு செய்கிறான். 'கீதை உரைத்தெனை இன்புறச் செய்தவன்' என்றே தோழன் பாட்டை பாரதி நிறைவு செய்கிறான். 'கண்ணன் என் சேவகன்' என்ற பாட்டிலும் நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய் என்று போற்றுகிறான். 'கண்ணன் என் அரசன்' என்ற பாடலிலும் 'வித்தை நன்கு கல்லாதவன் என்னுளே வேத நுட்பம் விளங்கிடச் செய்திட்டான்' என்று சொல்கிறான். கண்ணன் சீடனாக வந்த போதும் கடைசியில் உபதேசம் செய்து ஆட்கொள்ளும் குருவாக மாறிவிடும் மர்மத்தை விவரிக்கிறான். குழந்தையாக அவன் வரும் போதும் 'என்னைக் கலிதீர்த்தே உலகில் ஏற்றம் புரிய வந்தாய்' என்று வியக்கிறான். கண்ணம்மா என்ற காதலியாகக் கண்ணனைக் காணும் போதும் சூரியசந்திரரைச் சுட்டும் விழிச் சுடராகவும், வானக் கருமையை வட்டக் கரிய விழியாகவும் கொண்டு, நட்புநடுநிசியில் தெரியும் நட்சத்திர வைரங்கள் பதித்த பட்டுக் கருநீலப் புடவை உடுத்திய பராசக்தியின் வில்வரூபமாகிய அண்டக் கோலத்தையே அவன் தரிசிக்கிறான். 'தொழுவேன் சிவனாம் நினையே கண்ணா' என்று வேறொர் இடத்தில் அவன் பாடுவதிலிருந்து அவனுக்குக் கண்ணனே சக்தி, சிவம், பரம்பொருள் என்ற நிலை தெளிவாகிறது.

புதுவை வாசம் முடிந்து சென்னைக்கு மீண்டபின் திருவல்லிக்கேணியில் பாரதி வசித்ததும், தினமும்

பார்த்தசாரதிப் பெருமானான கண்ணனை அவன் வணங்கி வந்ததும் தெரிந்த செய்திகள். ஆனால் பார்த்தசாரதி கோயிலுக்கு அருகில் வசிக்க நேர்ந்ததால் மட்டுமே அவன் கண்ணனின் பக்தனானான் என்று முடிவு செய்யத் தேவையில்லை. புதுவையில் இருக்கும் போதே, 1909ம் ஆண்டில் இந்தியா பத்திரிகையில் 'கிருஷ்ணனும் கொடுங்கோல் அரசும்' என்று அவனொரு கட்டுரை (இரண்டு பகுதிகளாக 07.08.1909, 14.08.2009 ஆகிய நாளிட்ட இதழ்களில்) எழுதியிருந்தான். அதன் சாரத்தை அவன் சொற்கள் மூலமே விளங்கிக் கொள்வோம்:

..... கிருஷ்ணனையே தங்களுடைய முன்னிலை வீரனாகவும் காரியகர்த்தனாகவும் சாத்துவிக கர்வத்துடன் பார்த்து வஹிக்கும் பாக்கியம் பெற்ற ஜாதியார்கள் ஒருகாலும் எந்த கொடுங்கோலரசுக்கும் ஒருபொழுதும் கீழ்ப்படியவே மாட்டார்கள் என்பது ஸத்யம்! ஸத்யம்! புனஸ் ஸத்யம்!¹⁸

காலத்தின் தேவையாகவே சக்தியையும், கண்ணனையும் தன் விருப்ப மூர்த்திகளாக பாரதி தேர்ந்தெடுத்தான். கொடுங்கோன்மையை எதிர்த்துப் போராடும் வீரம் வேண்டி அவன் பராசக்தியைப் பூஜித்தான்; கொடுங்கோன்மைக்குத் தலைவணங்காத செம்மாந்த ஞானவைராக்ய தீட்சை அருளவேண்டிக் கண்ணனை குருவாக பாவித்து யாசித்தான். குறி, குணம் ஏதும் இல்லதாய் அனைத்தாய்க் குலவிடு தனிப் பரம்பொருளே என்று தான் வணங்கிய பரப்ருமத்தின் வெவ்வேறு நிலைகளே சக்தியும், கண்ணனும் என்ற உண்மையையும் அவன் உணர்த்துகிறான்.

தீயினிலே வளர் ஜோதியே - என்

சிந்தனையே என்றன் சித்தமே

என்ற பாடலில் ஜோதியாக ஒளிகொடுக்கும் ஜகத்குருவும், சிந்தனையைத் தெளிவு செய்து மார்க்க தரிசனம் வழங்கும் ஞானகுருவும், சித்தத்தையே தன்வசமாக்கிக் கொண்டு வழிநடத்தும் சத்குருவும் கண்ணனே என்ற சங்கம நோக்கைப் புலப்படுத்துகிறான் பாரதி.

குறிப்புகள்

1. ஆத்திக, நாத்திக மதங்கள்: இந்திய தத்துவப் பள்ளிகள் இரண்டு வகைப்பட்டன. ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வண வேதங்களே

அதிகாரபூர்வமான அடிப்படை மறைகள் என்று ஒப்புக் கொள்ளும் சாங்கிய, யோக, ந்யாய, வைஸேஷிக, பூர்வ மீமாம்ஸ, வேதாந்த மதங்கள் எனப்படும் ஆறு மதங்கள் ஒரு வகை. இவை ஆத்திக மதங்கள் என வழங்கப்பட்டன. நாலு வேதங்களின் அதிகாரத்தை மறுத்து வாதிட்ட மதங்கள் மூன்று. அவை, ஜைன, புத்த, சாருவாக மதங்கள். அவை நாத்திக மதங்கள் என வழங்கப்பட்டன. கடவுள் மறுப்புக்கும், ஆத்திக நாத்திக வாதங்களுக்கும் தொடர்பு இல்லை. ஆத்திக மதங்களுக்குள் சாங்கியமும், பூர்வ மீமாம்ஸமும் கடவுளை ஒப்புக் கொள்ளாத நிரீஸ்வர மதங்கள்.

"In modern Indian languages, 'āstika' and 'nāstika' generally mean 'theist' and 'atheist', respectively. But in Sanskrit philosophical literature, 'āstika' means 'one who believes in the authority of the Vedas' or 'one who believes in life after death'. ('nāstika' means the opposite of these). The word is used here in the first sense. In the second sense, even the Jaina and Buddha schools are 'āstika', as they believe in life after death. The six orthodox schools are 'āstika', and the Cārvāka is 'nāstika' in both the senses."

[Chatterjee, Satischandra; Datta, Dhirendramohan (1984), An Introduction to Indian Philosophy (Eighth Reprint ed.), University of Calcutta, Foot note 1 at page 5]

2. பொங்குபல சமயமெனும் நதிகள் எல்லாம்: வள்ளல் ராமலிங்க அடிகளார், திருவருட்பா.
3. கே.ரவி, உன்னோடு நான், முதற்பதிப்பு, வானவில் பண்பாட்டு மையம் வெளியீடு, பக்கம் 123. (இனி இந்த நூல் ரவி: உன்.நான். என்றே கீழே குறிக்கப்படும்.)
4. ஒதி உணர்விப்ப(து) ஏதுமில்லை: ரவி: உன்.நான்., பக்கம் 121.
5. மாணிக்கவாசகர், சிவபுராணம், அடி எண் 3, திருவாசகம், தபோவனப் பிரசுராலயம், 1968, பக்கம் 104.
6. குரு ப்ரும்மா குருர் விஷ்ணு: ஸ்கந்த புராணம், உத்தர காண்டம், சிவன் உமை உரையாடற் பகுதி, குரு கீதை.
7. நானே வழியும், சத்தியமும், ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்: விவிலியம், புதிய ஏற்பாடு, ஜான், 14.6.
8. கிருஷ்ணனும் கொடுங்கோல் அரசும் சீனி. காலவரிசை, 5ஆம் தொகுதி, பக்கம் 214, இதில் பக்கம் 223.

செஞ்சொற் கவியின்பம்

(பாரதி கலைக் கழகத்தில் 09.07.2006 அன்று ஆற்றிய உரையின் விரிவே இந்தக் கட்டுரை. அமுதசுரபி இதழில் 'உண்மையொளி' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த ஒரு கட்டுரையும் இதில் ஒரு பகுதியாகச் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது.)

தெளிவுறவே அறிந்திடுதல் தெளிவுதர
மொழிந்திடுதல் சிந்திப் பார்க்கே

கனிவளர உள்ளத்தில் ஆனந்தக் கனவுபல
காட்டல் கண்ணீர்த்

துளிவரவுள் ளுருக்குதலிங் கிவையெல்லாம்
நீயருளும் தொழில்க ளன்றோ

ஒளிவளரும் தமிழ்வாணி அடியனேற்
கிவையனைத்தும் உதவு வாயே.

நல்ல கவிதைக்கு மூன்று அடையாளங்களை பாரதி காட்டுகிறாள்: தெளிவு, கனவு, உருக்கம். இந்த மூன்றும் கலந்திருத்தலே கவியின்பம். எந்தச் சொல் கேட்பவனுக்குத் தெளிவு தந்து, அதே சமயத்தில் கேட்பவன் மனத்தில் ஓர் அற்புதக் கனவு கிளர்ந்தெழச் செய்து, அந்தக் கனவின்

ப்ரமிப்பில் கேட்பவன் நெஞ்சை உருகச் செய்கிறதோ அந்தச் சொல்லே மந்திரச் சொல். அதுவே கேட்டாரைப் பிணிக்கும் சொல். பீஜாட்சரம் எனப்படும் வித்தொலியாக விளங்கும் மந்திர உச்சாடனம் போல் ஆற்றல் மிக்கதாக ஒரு சொல் அமைய வேண்டுமானால், மேற்சொல்லப்பட்ட மூன்று தன்மைகளும் அச்சொல்லுக்கு இருக்க வேண்டும். 'மந்திரம்போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம்' என்று பாரதி விரும்பினாள். மந்திரத்தின் ஆற்றல் கொண்ட சொல்லே செஞ்சொல் எனப்படும். செம்மை என்ற சொல்லின் பொருள் என்ன? ஆங்கிலத்தில் 'பெர்பெக்ட்' என்ற சொல்லுக்கு ஈடான பொருளுடைய சொல் 'செம்மை'.

'செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல்' என்பார் திருவள்ளுவர். மாறா உண்மைப் பொருளான பரம்பொருளையே அவர் அப்படிக் குறிக்கிறார். அவர் செம்பொருள் கண்டு தெளிந்த மாமுனிவர். அதனால்தான் அவரைச் செந்நாப்போதார் என்று அழைக்கும் வழக்கம் உள்ளது.

செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லையாம் என்று பாரதி சொல்வதும் இங்குக் கருதத் தக்கது. எனவே, செம்மை என்பது எவ்விதத்திலும் குறைபாடற்ற முழுமை என்று விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

செஞ்சொல் என்பது குறைபாடற்ற, முழுமையான சொல்; மாற்றப் பட முடியாத சொல்; வெல்லும் சொல் பிறிதொன்று இல்லாத சொல். அதுவே மந்திர வலிமை மிக்க சொல். பாரதி இந்த நுட்பத்தை நன்கு அறிந்திருந்தான் என்பதற்கு அவன் பாடல்களிலேயே அகச்சான்று உண்டு.

தமிழில் மந்திரங்கள் ஓதப்படவேண்டும் என்று பாரதி பெரிதும் விரும்பினாள். சொல் என்ற தலைப்பில் அவன் எழுதிய பாடலை ஊன்றிப் படித்தால் இந்த உண்மை விளங்கும்:

**சொல் வேண்டும் தேவசக்திகளை நம்முள்ளே
நிலைபெறச் செய்யும் சொல்லொன்று வேண்டும்**

**தேவர் வருகவென்று சொல்வதோ ஒரு
செம்மைத் தமிழ்மொழியை நாட்டினால்
ஆவல் அறிந்துவரு வீரீகொலோ உம்மை
அன்றி ஒருபுகழும் இல்லையே**

**ஓடுமன் றுரைத்துவிடற் போதுமோ அதில்
உண்மைப் பொருளறியல் ஆகுமோ
தீமை அனைத்தும் இறந்தோடுமோ என்றன்
சித்தம் தெளிவுநிலை கூடுமோ.**

ஓம் என்று சொன்னால் போதாது என்கிறான். அதன் உண்மைப் பொருளை அறிய வேண்டும் என்று சொல்லாமல், அதில் உண்மைப் பொருளை அறிய வேண்டும் என்று சொல்கிறான். செம்மைத் தமிழ் மொழியை நாட்டினால் தேவ சக்திகளை நமக்குள் உயிர்ப்பிக்கும் மந்திரச் சொற்கள் உருவாகும் என்ற நம்பிக்கையையும் அவன் வெளிப்படுத்துகிறான். நாட்டினால் என்ற சொல் நிறுவினால் என்று பொருள்படும். செம்மைத் தமிழ்மொழியை நிறுவ வேண்டும் என்று சொல்கிறான். அதாவது, தமிழில் கலந்து விட்ட பிழைகளை நீக்கிவிட்டு, செம்மையான தமிழை நிறுவ வேண்டும் என்கிறான். எங்கே நிறுவ வேண்டும்? சித்தத்தில் நிறுவ வேண்டும். சித்தம் தெளிவுநிலை கூடுமோ என்ற கடைசி வரி இதைத்தான் உணர்த்துகிறது.

இன்னும் வெளிப்படையாகவே இப்பாடலின் நிறைவுச் செய்யுளில் அவன் சொல்கிறான்:

**அமிழ்தம் அமிழ்தம் என்று கூவுவோம் நீத்தம்
அனலைப் பணிந்துமலர் தூவுவோம்
தமிழில் பழமறையை ஓதுவோம் என்றும்
தலைமை பொருமைபுகழ் கூடுவோம்**

தமிழில் பழமறைகள் ஓதப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் தலைமை, பெருமை, புகழ் கொள்ள முடியும். இந்த வேட்கையைத்தான் பாரதி வெளிப்படுத்துகிறான். தழுவளர்த்து யாகங்கள் செய்யும் வேதமுறைகளிலும், மலர்தூவி இறைவனை வழிபடும் தோத்திர முறைகளிலும் தமிழையே பயன்படுத்த வேண்டும், அதுவும் செந்தமிழையே பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற அவன் விருப்பம் இப்பாடலில் வெளியாகிறது.

‘வேத ரிஷிகளின் கவிதை’ என்ற தலைப்பில் தொன்மையான வடமொழி வேதங்களில் இருந்து சில பகுதிகளை அவனே தமிழில் ஆக்கித் தந்துள்ளான். அவை கவிதைகள் என்றே அவன் பாராட்டினான். அந்த நூலுக்கான முன்னுரையில் அவன் எழுதியுள்ள வரிகள் இந்தக் கருத்துச் சூழலில் கருத்தக் கவை:

உள்ளத்தின் அடியில் இருந்து வெளிப்படுகிற வேண்டுகலுக்கு மந்திரம் என்று பெயர். அது பலிக்கும். ஆனால், அங்கிருந்து பிரார்த்தனை கொண்டு வருதல் எளிதன்று. . . . .

ரிஷிகள் உள்ளத்தைத் தெளிவு செய்து கொண்டோர். ஆதலால், அடிவரை எளிதாகப் பாய்ந்து அங்கிருந்து மந்திரங் கொண்டு வந்தனர். அம்மந்திரங்களுக்கு தேவர் வசப்படுவார். வெறும் சொல்லுக்கு மஹிமை இல்லை. அச்சொல் உள்ளத் துணிவை உணர்த்துமாயின் அதற்கு மஹிமையுண்டு. . . . . மந்திரங்கள் கவிதையிடத்தில் திகழ்கின்றன. . . . !

உள்ளத் துணிவு என்பது படைப்பாற்றலாகிய சங்கல்ப சக்தி. உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து உள்ளத் துணிவாகிய சங்கல்பத்தை அள்ளிவரும் சொற்கள் தமிழ்க் கவிதைகளில் உண்டோ?

‘நெஞ்சுக்கு நீதியும் தோளுக்கு வாளும’ என்று தொடங்கும் பாரதிப் பாடலைப் படித்தால் அது ஒரு முழுமையான மந்திரக் கவிதை என்பது தெளிவாகும். இதை அனுபவத்தில்தான் உணர முடியுமே தவிரச் சொல்லிப் புரிய வைக்க முடியாது.

பாரதியின் கவிதை வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டியுள்ளது.

1919 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் வரலாற்றில் ஓர் இருண்ட பகுதி. அந்த ஆண்டில்தான், விசாரணையே இல்லாமல் தண்டனை வழங்கும் ரௌலட் சட்டத்தை பிரிட்டிஷ் அரசு நிறைவேற்றியது. அண்ணல் காந்தியடிகள் அந்தக் கருப்புச் சட்டத்தை எதிர்த்துக் குரல்கொடுத்தார். அந்த ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 6 ஆம் நாளைச் சத்யாக்கிரக நாளாகக் கடைப்பிடிக்குமாறு இந்திய மக்களுக்கு அவர் வேண்டுகோள் விடுத்தார். அன்றுதான் மேற்குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சி நடந்தது. சென்னை, இராயப்பேட்டையில், இன்றைய அவ்வை சண்முகம் சாலையும், டி.டி.கே.சாலையும் சந்திக்கும் இடத்தில் காணப்படும் பாலசுப்ரமணிய பக்தஜன சபையில்தான் அந்த நிகழ்ச்சி அன்று நடந்தது. அந்த நிகழ்ச்சியைத் தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க. தம் வாழ்க்கைக் குறிப்பில் விவரித்துள்ளதை அப்படியே படிப்போம்:

ஏப்ரல் ஆறாம் நாள் மலர்ந்தது. அடிகளின் ஆத்ம சக்தி மணம் கமழ்ந்தது. முன்னேற்பாட்டின்படி காலையில் இராயப்பேட்டையிலுள்ள பஜனை கோஷ்டிகளும், மற்றவர்களும் தேசபக்தன் நிலையம் போந்தார்கள். அவர்களுடன் சுப்புராய

காமத்தும் யானும் ஊர்வலமாய் வந்தோம். பிற்பகல் ஸ்ரீ பாஸுப்பிரமணிய பக்தஜன சபையின் குகானந்த நிலையத்தை அடைந்தோம். சுப்பிரமணிய பாரதியார் பஜனை கோஷ்டியில் எங்கேயோ எப்படியோ கலந்து வந்தார். அவரைக் கண்டதும் செவி அவரது பாட்டை விரும்பியது. பாரதியாரைப் பாடுமாறு கேட்டேன். தமிழ்ப்பெருமான், முருகா முருகா என்று பாடத் தொடங்கினார். பாட்டு தமிழ்ப்பாட்டு தேனினும் இனிய முருகன் பாட்டு படத்திலுள்ள ஓவிய முருகனை நகரச் செய்தது. ஓவிய உருவம் வீறுடன் வெளிவருவது போன்ற தோற்றம் உண்டாயிற்று. அன்பர் மெய்கள் அரும்பின; விதிர்விதிர்ந்தன; சிலர் மயங்கினர்; சிலர் கண்ணீர் உகுத்துத் தம்மை மறந்தனர்; எல்லாரும் ஆனந்தப் பரவசராயினர்; பாரதியார் சித்திரப் பதுமையானார். பாட்டுக்கும் ஓவியத்துக்கும் உள்ள ஒருமைப்பாட்டை யான் கண்ணாரக் கருத்தாரக் கண்டேன்.²

இதே நிகழ்ச்சி பற்றி வரலாற்று ஆசிரியர் வெ.சாமிநாத சர்மா என்பவரும் எழுதியுள்ளார்:

பாரதியார் ஒருசமயம் சென்னை ராயப்பேட்டை மோபீஸ் ரோடிலுள்ள குகானந்த நிலையத்திற்கு வந்திருந்தார். அப்பொழுது கலியாணசுந்தர முதலியாரும் நானும் வேறுசில நண்பர்களும் அங்கிருந்தோம். மாலை நேரம். நிலையத்து மண்டபத்தில் குமரக் கடவுளின் திருவருவப்படம் வைக்கப் பட்டிருந்தது. அந்த உருவம் பாரதியாரின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்து விட்டது. முருகா முருகா முருகா, என்று தொடங்கும் பாடலை உணர்ச்சி துதும்பப் பாடினார். மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெயில் அந்தப் படத்தினமீது லேசாகப் படிந்து, முருகனுடைய திருவருவத்திற்குத் தனிச் சோபை கொடுத்தது. வருவாய் மயில் மீதினிலே வடிவேலுடனே வருவாய் என்ற சரணத்தை அவர்பாடி, அதையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னபோது, அந்தக் குமர வடிவம் அவரை நோக்கி மெதுவாக வருவது போலவே இருந்தது. நாங்கள் அனைவரும் பரவசர்களானோம். அந்தக் காட்சி என் நெஞ்சைவிட்டு அகலவே அகலாது.³

உண்மையைத் தவிர எதுவும் சொல்லாத சான்றோர்கள் இருவரின் சாட்சிமொழி போதுமே. மஹாகவியின் உள்ளத்தில் இருந்த உண்மையொளி, வாக்கினிலே வெளிப்பட்டுப் படத்தில் இருந்த தெய்வ வடிவை அசைத்து, உயிர்ப்பித்து, ஆடிவரச் செய்தது என்பதற்கு வேறு சான்று தேவையில்லை. அந்த நிகழ்ச்சி சொல்லின் மாட்சியை நிறுவியது.

கேட்போர் நெஞ்சங்களில் நம்பிக்கைச் சுடரேற்றி அவர்கள் வாழ்விலும் ஒளிபிறக்கச் செய்யும் வல்லமை சொல்லுக்கு உண்டு; அதுவும் கவிதைச் சொல்லுக்கு அந்த வலிமை கட்டாயம்

உண்டு. உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் என்பதுதானே பாரதி வேதம்? உண்மையொளியில் ஊற்றெடுத்த அந்த மஹாகவியின் வாக்கு மெய்வாழ்வில் பலித்தது. இதிலொன்றும் வியப்பில்லை. அவன் ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம் என்று பாடியது பலித்ததா, இல்லையா? சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம் என்ற அவன் வாக்குப் பலித்ததா, இல்லையா? நம்பர்க்குரியர் அவ்வீரர். தங்கள் நல்லுயிர் ஈந்தும் கொடியினைக் காப்பர் என்று அவன் பாடியதற்கேற்ப ஒரு திருப்பூர் குமரனை நாடு கண்டதே! உண்மை அவன் உள்ளத்தில் ஜொலித்தது. அதனால் அவன் வாக்குப் பலித்தது. இதுதான் படைப்பாற்றல் எனப்படும் சங்கல்ப சக்தி; எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தும் உள்ளத் துணிவு.

மனம் என்பது மூன்று நிலைகளில் செயல்படுகிறது. இன்டலெக்ட், இமோஷன், வில் என்று இந்த நிலைகள் ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படுகின்றன. அறிவுநிலை, சங்கல்பநிலை, உணர்ச்சிநிலை என்று இவற்றைக் குறிப்பிடலாம். சங்கல்பம் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு ஈடாக எண்ணம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லையே நாம் பயன்படுத்தலாம். 'எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துபு' என்ற குறட்பாவைப் பின்பற்றிச் சங்கல்பநிலை என்பதை எண்ணநிலை என்றே குறிப்பிடலாம். இந்த மூன்று நிலைகளிலும் மனத்தை ஊடுருவிச் சென்று தக்க அதிர்வை ஏற்படுத்தும் சொல்லே மந்திரச்சொல் என்று துணியலாம்.

அறிவே தெளிவு. சங்கல்பமாகிய எண்ணமே கனவு அல்லது எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தும் படைப்பாற்றல். உணர்ச்சியே உள்ளுருக்கம். தெளிவு, கனவு, உருக்கம் என்ற திரிவேணி சங்கமமே மந்திரம். அதுவே செஞ்சொற் கவியின்பம். இதைத்தான் பாரதியும், 'தெளிவுறவே அறிந்திடுதல்' என்ற பாடலில் சொல்கிறான்.

செம்மை என்பது முழுமை. அறிவு, எண்ணம், உணர்ச்சி என மூன்று நிலைகளில் இயங்கும் மனத்தை முழுமையாக ஆட்கொள்ளக் கூடிய சொல்லே செஞ் சொல். மனத்தின் மூன்று நிலைகளையும் அளாவி அதிர்வை ஏற்படுத்த வல்ல சொல்லே செஞ்சொல்.⁴ செம்மை என்பது முழுமை மட்டுமன்று. மாறாத, மாற்றப்பட முடியாத முழுமை அது. மாற்றப்படவே முடியாத தகவு வாய்ந்த சொற்களால் மந்திரக் கோப்புடன் அமைந்து, மனத்தை முழுமையாக ஆட்கொள்வதே செஞ்

சொற் கவியின்பம் என்று ஒரு முடிவுக்கு வர முடிகிறது.

ஒரு கவிதையில் எந்தச் சொல்லையும் எடுத்துவிட்டு வேறு சொல்லை அந்த இடத்தில் வைக்க முடியாதபடி ஒரு கட்டுக்கோப்பு இருக்க வேண்டும். ஒரு கருத்தை அறிவு மூலமாகப் புரிந்து கொள்ள அதை உரைநடையில் சொல்வதே பொருத்தம். கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்குக் கவிதையைவிட உரைநடையே தக்க சாதனம். ஆனால், படிப்பவன் அறிவை ஊடுருவிச் சென்று அவன் சங்கல்ப, உணர்வுக் களங்களிலும் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் அதற்கு உரைநடையைவிடக் கவிதையே தக்க சாதனம். உரைநடையில் இத்தகைய வலிமை கொண்ட சொற்கள் அணிவகுக்கும் போது, அட்டா, இந்த உரை கவித்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளதே என்று வியக்கிறோம். இவ்வாறு மனத்தின் மூன்று களங்களையும் ஊடுருவும் ஆற்றல் கவிதைக்கு எப்படி இயல்கிறது? அதைக் கொடுப்பது அதன் கட்டுக்கோப்பே. அதனால், கருத்தைக் காட்டிலும் சொற்களையே கவிதை அதிகம் சார்ந்திருக்கிறது; உள்ளீட்டைக் காட்டிலும் வடிவத்தையே அதிகம் சார்ந்திருக்கிறது. இங்கே வடிவம் என்றது வெறும் யாப்பிலக்கண வடிவமைப்பைக் குறிக்காது. மாற்ற முடியாத சொற்களின் அணிவகுப்பாக ஒரு புதிய த்வனி என்ற அதிர்வைச் சுமந்துவரும் கட்டுக்கோப்பையே அது குறிக்கிறது. எந்த அனுபவக் களத்தில் ஓர் அதிர்வு கருக்கொண்டு மின்னல் போல் கவிஞனைத் தாக்கிக் கவிதையாக வெளிப்பட்டதோ, அதே அனுபவக் களத்திற்குப் படிப்பவனைக் கடத்திச் செல்லக் கூடிய ஒத்த அதிர்வுகளை ஏற்படுத்த வல்ல சொற்களின் அணிவகுப்பாக அது அமைந்தால்தான் அது செஞ் சொற் கவியின்பமாக அங்கீகரிக்கப்படும்.

எடுத்துக்காட்டுகள் சில பார்ப்போம்

**குனித்த புருவமும் கெவ்வவைச்செவ் வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பலளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீரும்
இனித்த முடைய எடுத்திபொற் பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த மாநிலத்தே.**⁵

இந்தப் பாட்டின் உயிர்ச்சொல், 'குமிண்சிரிப்பு'. பரம ரசிகரும், நல்ல கவிஞருமான திருலோக சீதாராம் இச்சொல் பற்றி ஒரு கட்டுரையே எழுதியுள்ளார். அதில் அவர் என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா?

இந்தச் சொல்லில் எனக்கு ஒரு தனி மோகம். உள் உணர்ச்சிகளை உதட்டில் குவித்துக் கூறாமல் கூறும் திறலழகு இந்தக் குமிண்சிரிப்பில்

இருக்கிறது. . . . . குமிண்சிரிப்பு இரண்டு பேருக்கு உண்டு. ஒருவர் சிவபெருமான்; மற்றவர் புத்த பெருமான்.⁶

இப்படி எழுதிவிட்டு, இரண்டு குமிண்சிரிப்புக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அவர் விளக்குகிறார். உயிர்களை தாயக்கட்ட விளையாட்டின் காய்கள் போல் நகர்த்தியும், கட்டியும், வெட்டியும் அலகிலா விளையாட்டில் தான் ஈடுபட்டிருப்பதால், காய்களாகிய நம்மைப் பார்த்து, இனி என்ன செய்வாய்? என்று கேட்கும் பாவனையில் சிவபெருமான் வெற்றிப் புன்முறுவல் உதிர்த்தல் ஒரு குமிண்சிரிப்பாம். இந்த விளையாட்டை நானறிவேன். இதனால் நான் வெம்பிவிட மாட்டேன். நகர்த்து, கட்டு, வெட்டு. வேறென்ன செய்வாய்? என்று கேட்கும் பாவனையில் புத்த பெருமான் செய்யும் புன்முறுவல் மற்றொரு குமிண்சிரிப்பாம். இவ்வாறு விளக்கிவிட்டு திருலோக சீத்தாராம் மேலும் எழுதுகிறார்:

இலக்கியம் என்பது மன உலகின் மகோன்னதமான குமிண்சிரிப்பு.

சிவபெருமானுடைய குமிண்சிரிப்பைக் காண மனிதத்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே என்று திருநாவுக்கரசர் பெருமான் அழுத்தம் திருத்தமாக வேண்டுவது போலவே, இலக்கிய இன்பம் ஒன்றுக்காகவே மனிதத்தப் பிறவியும் வேண்டும் என்று அவர் தம் கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறார்.

‘குமிண்சிரிப்பு’ என்ற சொல் ஒரு பரமரசிகரின் அறிவுநிலையைக் கடந்து, உணர்ச்சிக் களத்தை ஊடுருவிச் சென்று எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த எண்ண அதிர்வுகளை ஏற்படுத்திவிட்டது! செஞ்சொற் கவியின்பத்துக்கு இது ஒரு நல்ல எடுத்துக் காட்டு.

செஞ்சொற் கவியின்பம் தரும் கவிதைகள் மிகுந்த நூல் நளவெண்பா. அதன் ஆசிரியர் புகழேந்திப் புலவர். அதில் ஒரு செய்யுளில் மாலை நேரக் காட்சியை புலவர் விவரிக்கிறார். தலைவனைப் பிரிந்து தனிமையில் வாடும் தலைவிக்கு மாலைப் பொழுது மேலும் துன்பம் விளைவித்ததை அவர் எவ்வளவு நயம்படச் சித்தரிக்கிறார்!

மல்லிகையே றெண்ணங்கா வண்டுதே வான்கருப்பு
வில்லி கணைதெரிந்து மெய்காப்ப - முல்லைமெய்யும்
மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மாலை அந்திப் பொழுது.⁷

அரசன் பவனி வரும் போது ஒருவன் சங்கநாதம் செய்து

கொண்டு வருவான்; வில்லேந்திய மெய்காப்பாளன் கூட வருவான். அரசன் தோள்களில் மலர்மாலை அசையும். இப்படி அரசன் பவனி வருவதைப் போல் மாலைப் பொழுது வந்ததாம். மல்லிகை அரும்பின் முகட்டில் வாய்வைத்து மயங்கிய நிலையில் ரீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்த வண்டு சங்கு ஊதிக் கொண்டு வருபவனைப் போலவும், கரும்பு வில்லேந்தி நல்ல மலர்க்கணைகளை தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு மன்மதனே மெய்காப்பாளனாகக் கூட வருவது போலவும், முல்லை மலர்களால் ஆன மாலை தோள்களில் அசைய அந்திப் பொழுது அரசனைப் போல பவனி வந்த காட்சியைப் புகழேந்திப் புலவர் படம்பிடிக்கிறார். புன் என்ற சொல், அளவிற் சிறுமையைக் குறிக்கும். புன்முறுவல், புன்கண்ணீர் போன்ற சொற்றொடர்களே சான்று. அந்திப் பொழுது என்பது ஒரு நொடி மயக்கமே. எந்தக் கணம் மாலை போய் இரவு வந்தது என்று யாராலாவது சொல்ல முடியுமா? 'மாலையும் இரவும் சந்திக்கும் இடத்தின் மங்கிய ஒளியினைப் போலே' என்ற திரைப்படப் பாடல் இதைத்தானே குறிக்கிறது? ஒரு மிகச் சிறிய பொழுதாகத் தோன்றி மறைந்துவிடும் அந்திப் பொழுது பிரிவுத் துயரால் வாடும் காதலர்க்கு மட்டும் நீண்ட பொழுதாக நின்று அவர்களை வதைத்துக் கொல்லும் பணியைச் செய்கிறது.

தூண்டிற் புழுவினைப் போல் வலளியே

சுடர் விளக்கினைப் போல்

நீண்ட பொழுதாக எனது

நெஞ்சம் துடித்ததே.

'நீண்ட பொழுதாக' என்றுதானே பாரதி குறிப்பிடுகிறாள்!

மல்லிகை அரும்பில் வண்டு வெண்சங்கு ஊதவும், மன்மதனே மெய்காப்பாளனாகக் கூட நடந்து வரவும், இருமருங்கும் அடர்ந்து மலர்ந்திருக்கும் முல்லைப் பூக்கள் மாலைபோல் தன் தோள்களில் அசையவும் அந்திப் பொழுது, அதுவும், சடக்கென்று ஒரு நொடியில் தோன்றி மறைந்துவிடும் புன்மாலை அந்திப் பொழுது, மிக நீண்ட பொழுதாக **மெல்ல** நடந்ததாம். அப்படி மெல்ல நடந்ததால், காதலனைப் பிரிந்து வாடும் காதலியைக் கொல்ல நடந்தது என்றும் சொல்லத் தோன்றுகிறதே! இந்தப் பாடலின் உயிர்ச்சொல், மெல்ல என்ற சொல்லே. அந்த 'மெல்ல' என்ற சொல்லை மெல்ல மெல்ல ருசித்து, மெல்லவும் மனமின்றிக் கடந்து செல்லவும் மனமின்றி ரசிக்கத் தலைப்பட்டால் அது நல்ல சொல்லாகவும், சொல்ல வந்ததைக் காட்சிப் படுத்த வல்ல

சொல்லாகவும் அமைந்து மந்திர சக்தி உள்ள சொல்லாகவும் உள்ளத்தில் எதிரொலிப்பதை உணர முடியும்.

‘மெல்ல’ என்ற சொல்லை மந்திரமாக்கும் கவிஞர்கள் அதற்கு எதிரிடையான சொல்லையும் மந்திரமாக்க வல்லவர்கள். திருவள்ளுவர் அதைத்தான் செய்து காட்டுகிறார்.

**துஞ்சங்கால் தோள்மேல ராகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்தர் ஆவர் விரைந்து.**

நான் துயிலும் போது என் தோள் மேல் இருக்கிறான். நான் விழித்துக் கொள்ளும் அந்தக் கணத்தில், அதாவது, துயில் நீங்குவதற்கும், விழித்துக் கொள்வதற்கும் இடைப்பட்ட கணத்தில், சட்டென்று என் தோள்நீங்கி நெஞ்சுக்குள் புகுந்து விடுகிறானே, அப்பப்பா, எவ்வளவு விரைவாக! இப்படி வியக்கிறாள் வள்ளுவத் தலைவி. இந்தக் குறளில் உயிர்ச்சொல், மந்திரச்சொல், ‘விரைந்து’ என்பது தெளிவாகிறது.

அசைச் சொல் என்பது ஏதோ யாப்பிலக்கண வசதிக்காக இடத்தை நிரப்பப் பயன்படும் சொல் என்பது பொதுப்படையான கருத்து. பெரும்பாலும் அசைச்சொற்கள் அப்படித்தான் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. ஆனால், அசைச்சொல்லின் பணி வேறு. அது கவிதைக்கு ஒரு த்வணியைத் தர வேண்டும். முத்தொள்ளாயிரம் என்ற செய்யுள் திரட்டில் வரும் ஒரு வெண்பாவை நோக்குவோம்:

**அள்ளற் பழனத்து அரக்கு ஆம்பல் வாயவிறு
வெள்ளம்தீப் பட்டது எனவெரிசுப் - புள்ளினம்தம்
கைச்சிறகால் பார்ப்பொடுக்கும் கல்லை உடைத்தரோ
நச்சிலைவேல் கோக்கோதை நாடு⁸**

இந்தப் பாடலின் மூன்றாவது அடியில் உள்ள ‘அரோ’ என்ற வியப்புச் சொல் பொருளற்ற அசைச் சொல்தான். ஆனால், அந்த ஒலிக்குறிப்பே கேட்பவர் மனத்தை ஊடுருவிச் சென்று தாமரைப் பூக்களை நெருப்பென்று எண்ணி, அச்சத்தோடும், பதற்றத்தோடும் குஞ்சுகளைச் சிறகுகக் கைகளால் அணைத்துக் கொள்ளத் தாய்ப்பறவைகள் முயலும் போது எழும் ஆரவாரச் சூழலை உருவாக்குகிறது. ‘வெரிசு’ என்ற அளபடையும் அந்தச் சூழல் உருவாகத் தக்க களம் அமைத்துக் கொடுக்கிறது. எனவே வெறும் அசைச் சொல்லாய் மட்டுமின்றி நம் உள்ளத்தை அசைக்கும் சொல்லாகவும் அது அமைகிறது. அதை மெல்ல

அசைபோட்டுப் பார்த்தால்தான் அதன் விசையும், இசையும் விளங்கும்.

அசைச்சொல்லைப் போலவே ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களும் கவிதையின் மந்திரக் கட்டுக்கோப்புத் தன்மைக்கு உதவக் கூடும். பாரதிதாசனின் ஒரு பாடலில் ஓர் உவமை வருகிறது. படிப்பவரை பிரமிக்கச் செய்யும் உவமை அது. அந்த உவமை இடம்பெற்றுள்ள பாடலை முதலில் பார்ப்போம்.

**அருவிகள் வயிரத் தொங்கல் அடர்கொடி பச்சைப் பட்டே
குருவிகள் தங்கக் கட்டி குளிர்மலர் மணியின் குப்பை
எருதின்மேல் பாய்ந்த வேங்கை நிலவுமேல் எழுந்த மின்னல்
சருகெலாம் ஒளிசேர் தங்கத் தகடுகள் பாரடா நீ⁹**

நிலவின் குறுக்காக ஒரு மின்னல் வெட்டு. அது எருதின் மேல் பாயும் வேங்கை போல் இருந்தது என்கிறார் பாவேந்தர். எருது போல் நிலா இருந்ததா? சரியாக இல்லையே! அப்படிப் பொருள் கொண்டு குழப்பம் அடையத் தேவையில்லை. எருதை நோக்கிப் பசியுள்ள வேங்கை எப்படிப் பாயுமோ, அப்படி ஒரு பாய்ச்சலில் மின்னல் வெட்டு நிலவுக்குக் குறுக்காகத் தோன்றி மறைந்தது என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மின்னலின் பாய்ச்சலுக்கு இப்படி ஓர் அற்புதமான உவமை சொல்லப் பாவேந்தருக்கு எப்படித் தோன்றியது? பாவேந்தரின் ஆசான் பாரதியிடம் போய்த்தான் விடை கேட்க வேண்டும்.

**மழைபொழிந்திடும் வண்ணத்தைக் கண்டுநான்
வாணி ருண்டு கரும்புயல் கூடியே
இழையும் மின்னல் சரேலெனப் பாயவும்
ஈர வாடை இரைந்தொலி செய்யவும்
உழையெய் லாயிடை யின்றியில் வானநீர்
ஊற்றுஞ் செய்தி உரைத்திட வேண்டுங்கால்
மழையும் காற்றும் பராசக்தி செய்கைகாண்
வாழ்க தாயென்று பாடுமென் வாணியே.**

இழையும் மின்னல் சரேலெனப் பாய்வதைத் தானே பாரதி படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான்? 'சரேல்' என்ற சொல் பாய்ந்து சென்று பாரதிதாசனின் அறிவைக் கடந்து போய், உள்ளத்தில் தைத்து, அங்கே ஏற்படுத்திய அதிர்வு, எருதின் மேல் பாய்ந்த வேங்கைக் காட்சியாய் வெளிப்பட்டது என்று சொன்னால் சரிதானே! 'சரேல்' என்ற மந்திரச் சொல்லின் ஆற்றல்

புரிகிறதா?

சங்க இலக்கியமான புறநானூறு என்ற தொகுப்பில் குடவாயில் நல்லாதனார் என்ற புலவர் பாடிய ஒரு பாடல் இங்கே நோக்கத் தக்கது:

**இளையோர் சூடார்; வளையோர் கெய்யார்;
நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கீப்
பாணன் சூடான்; பாடினி அணியான்;
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் சூத்தியோ, ஓல்லையூர் நாட்டே? ¹⁰**

ஓல்லயூர் வள்ளலும், சிறந்த வில்லாளனும் ஆன பெருஞ் சாத்தன் இறந்து விட்டான். அவன் நாட்டில் துக்கம் கடைப்பிடிக்கப் படுகிறது. யாரும் பூச்சூட்டிக் கொள்ளப் போவதில்லை. அப்படியிருக்க முல்லைப்பூ ஏன் பூத்துக் குலங்குகிறது? இந்த இரங்கற்பாவில், ‘முல்லையும்’ என்ற சொல்லில் வரும் உம்மைதான் உயிர்ச்சொல்; படிப்பவர்க்குப் புலவரின் வருத்தத்தை ஏற்படுத்தும் மந்திரச் சொல். வள்ளலின் மரணம் புலவர் மனத்தில் விளைவித்த வெம்மையை நமக்குள்ளும் உருவாக்கி, நம்மையும் உருக்கும் இந்த உம்மையே செஞ்சொல்லின் செம்மைத் தன்மைக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டு.

வெறும் சொல்லையும் பொருளையும் சேர்த்தா புலவர்கள் கவிதை செய்கிறார்கள்? இல்லை என்று மறுத்துச் சொல்கிறான் பாரதி:

**கள்ளையும் தீயையும் சேர்த்து - நல்ல
காற்றையும் வான வெளியையும் சேர்த்துத்
தெள்ளுதமிழ்ப் புலவோர்கள் - பல**

தீஞ்சுவைக் காவியம் செய்து கொடுத்தார்.

மந்திரக் கவிதையின் ஆற்றலை விளங்கிக் கொள்ள, கவிஞர் ரமணனின் அருட்குறள் நூலில் வரும் ஒரு குறட்பாவுடன் இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்வது பொருத்தம்:

**தீயென்றால் காடுடையத் தேனைன்றால் புகழி
வாய்நின்ற பேரருளே வாக்கு.¹¹**

குறிப்புகள்

1. வேத ரிஷிகளின் கவிதை, ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, மே, 1999.
2. திரு.வி.க. வாழ்க்கை குறிப்புகள்: தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், மறுபதிப்பு, 1969 (முதல் வெளியீடு 1944), பக்கம் 307-308.
3. வெ.சாமிநாத சர்மா: நான் கண்ட நால்வர், (கவிசூலக் கோன் என்ற கட்டுரை), பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை, 1998, பக்கம் 229.
4. இந்த நூலில் 'கண்ணன் என் சற்குரு' என்ற கட்டுரையில், மனத்தின் மூன்று நிலைகளுக்கு ஏற்பவே குருநாதர்களும் மூன்று நிலைகளில் சீடனை ஆட்கொள்ளும் நுட்பம் சொல்லப்பட்டது. அப்படியானால், ஒரு செஞ்சொற் கவிதையே ஒருவனுக்கு வழிகாட்டும் குருநாதராக அமையக் கூடிய வாய்ப்பை மறுப்பதற்கில்லை.
5. குனித்த புருவமும்: திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம், உரை: புலவர் பி.ரா.நடராசன், உமா பதிப்பகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, ஏப்ரல் 2003, முதல் பகுதி, பக்கம் 177.
6. குமிண் சிரிப்பு: இலக்கியப் படகு, திருலோக சீதாராம், கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 2000, பக்கம் 11-13.
7. மல்லிகையே வெண்சங்கா: நளவெண்பாவில் 106 ஆவது வெண்பா, புகழேந்திப் புலவரின் நளவெண்பா, புலியூர்க் கேசிகன் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், 5 ஆம் பதிப்பு, ஆகஸ்ட், 1973, பக்கம் 51.
8. முத்தொள்ளாயிரம்: மூலமும் உரையும்: முனைவர் கதிர்முருகு, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, செப்.2007, பக்கம் 4.
9. அருவிகள் வயிரத் தொங்கல், அழகின் சிரிப்பு: மூலமும் உரையும்: முனைவர் கமலா முருகன், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை. செப். 2007, பக்கம் 22.
10. இளையோர் சூடார்: புறநானூறு, மூலமும் உரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1999, இரண்டாம் பகுதி, பக்கம் 82.
11. தீயென்றால் காடெரிய: அருட்குறள், ஆனந்த ஜோதி வெளியீடு, சென்னை, முதல் பதிப்பு, அக்டோபர், 1996, குறள் எண் 155.

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்?

(12.01.2000 தினமணி இதழில் வெளிவந்த “ஓதுக்கீடு: ஒரு புதிய ஏற்பாடு” என்ற கட்டுரையில் சொல்லப்பட்ட ஒரு கருத்தின் விரிவே இந்தக் கட்டுரை.)

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே எழுதப்பட்டும் இன்றும் புதுப்பொலிவுடன் திகழும் நூல் திருக்குறள்.

**தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு**

இந்தக் குறளுக்கேற்பக் கற்றனைத்தூறும் அறிவுக் களஞ்சியமாக விளங்கும் நூல் திருக்குறள். அப்படிப்பட்ட நூலைப் பயில விரும்புவோர் பக்தி உணர்வோடு அதை அணுக வேண்டும். இங்கே பக்தி என்பது ஒரு வடிவத்துக்குச் செய்யப்படும் பூசனை முதலிய சடங்கு முறையைக் குறிக்காது. முழுமையான ஈடுபாடும், மதிப்பும் கலந்த மனநிலையையே அது குறிக்கும். எனவே, சிந்தனைப் போக்கில் ஆத்திகராயிருந்தாலும் சரி, நாத்திகராயிருந்தாலும் சரி, திருக்குறள் போன்ற நூலைப் பயில முற்படும் போது அதை மிகுந்த

பக்தியுடன் அணுக வேண்டும். திருக்குறட் கருத்தோடு தம் கருத்து வேறுபட்டால், தம் கருத்தை மேலும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்திச் சோதித்துக் கொள்ளும் பணிவும், அப்படிச் சோதித்த பிறகும் தம் கருத்தே சரியென்று பட்டால் மாறுபட்ட திருக்குறட் கருத்தைத் தம்மால் ஏற்க முடியவில்லை என்று அறிவிக்கும் துணிவும் வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், தம் கருத்துக்கு ஏற்பத் திருக்குறட் கருத்தைத் திரித்துப் பொருள் சொல்லி இரண்டு கருத்துகளும் ஒன்றே என்று வாதாடும் பிடிவாதம் சரியில்லை.

19 ஆம் நூற்றாண்டு வரைத் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய சான்றோர்கள், திருக்குறளின் மையக் கருத்துச் சிதையாதபடிச் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் மட்டுமே உரை கண்டிருந்தார்கள். ஆனால், பகுத்தறிவின் பெயரால் கடவுள் மறுப்பு இயக்கம் தோன்றிய பிறகு எழுதப்பட்ட உரைகள் திருக்குறளின் மையக் கருத்தோட்டத்தையே திரித்துப் பொருள் காணும் முயற்சிகளாக அமைந்தன¹. கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில் வரும் முதற்குறள் பகுத்தறிவாளர்களிடம் பட்ட பாடே இதற்குத் தக்க சான்று.

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு

இந்தக் குறளில், பகவன் என்ற சொல் கடவுளைக் குறிப்பிடுவதாகப் பொருள் கொள்வது கடவுள் மறுப்புக் கொள்கைக்கு முரணாகும் என்பதால், அதற்கு வேறு பொருள் சொல்லும் முயற்சியைப் பகுத்தறிவு இயக்கத்தினர் மேற்கொண்டனர். பகவு + அன் என்று பிரித்துப் பொருள் கொண்டனர் சிலர். பகலவன் என்பதன் இடைக்குறை விகாரப்பாடே பகவன் என்று திரித்துப் பொருள் கொண்டனர் சிலர். பகவு, பகலவன் போன்ற சொற்களின் முதல் எழுத்தாக, பகவன் என்ற சொல்லின் முதல் எழுத்து ப இருக்குமானால் 'ஆதிப் பகவன்' என்று ஒற்று மிகுந்து வந்திருக்கும். எடுத்துக்காட்டு: 'ஆதிப் பரம்பொருளின் ஊக்கம்' என்று தொடங்கும் பாரதியின் பாடல். இந்த இலக்கண விதியைக் கூடத் திருவள்ளுவர் மீறியிருக்கலாம்; ஆனால் அவர் கடவுளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கவே முடியாது. இதுதான் பகுத்தறிவு வாதம்!

கடவுள் மறுப்புக் கொள்கையைத் தீவிரமாகப் பின்பற்றிய பெரியார் இந்தப் பிழைக்கு ஆளாகவில்லை. அவர் திருக்குறளையே காட்டுமிராண்டி நூல் என்று சொல்லிப் புறக்கணித்து விட்டார். அது அவருடைய கருத்து நேர்மையைக்

காட்டுகிறது. ஆனால், பெரியார் கொள்கையும் வேண்டும், திருக்குறளும் வேண்டும் என்ற திரிசங்கு நிலையில் ஊசலாடிய சிலரோ, மேற்சொன்னவாறு திருக்குறட் பாக்களை திரித்து, மனம்போன போக்கில் பொருள் காணும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். எதற்கு இந்த வீண் முயற்சி என்று கருதிய சிலரோ, கடவுள் மறுப்புக்கு முரணான குறட்பாக்களையே நாடுகடத்தும், அல்லது, ஏடுகடத்தும் முயற்சியில் அப்பாக்களைத் திருக்குறள் நூலில் இருந்தே அகற்றி விட்டனர்.

எப்படியும் திருக்குறளைக் கைவிடாமல் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் எல்லாத் தரப்பினர்க்கும் இருந்ததையே இந்த முயற்சிகள் காட்டுகின்றன. திருக்குறளின் சிறப்பையும், இன்றியமையாமையையும் இந்த முயற்சிகள் நிறுவுகின்றன.

கருத்துகளை ஐயம், திரிபு அறச் சொல்லிப் புரிய வைக்க உரைநடையே தக்க சாதனம். செய்யுள் வடிவில் செய்தி அல்லது கருத்துச் சொல்ல முற்பட்டால், முரண்பாடுகள் தோன்றலாம். இருந்தாலும், என்ன காரணத்தாலோ, 19ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகே தமிழில் பெரும்பாலான உரைநடை நூல்கள் வெளிப்பட்டன. அதற்குமுன் இலக்கண நூல்கள் கூடச் செய்யுள் நடையிலேயே செய்யப் பட்டன. என்ன காரணம்? பல்வேறு பொருள் மயக்கத்துக்கு ஆளானாலும் பரவாயில்லை, நூல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று நூலாசிரியர்கள் கருதியிருக்கலாம். எளிதில் மனனம் செய்யப் படக் கூடிய செய்யுள் நடையில் நூல் அமைந்துவிட்டால், செல், நீர், நெருப்பு இவற்றால் சுவடிகள் அழிந்தாலும் மக்கள் மனத்தில் பாதுகாக்கப்படும் என்று அவர்கள் நினைத்திருக்கலாம். அச்ச இயந்திரம் கண்டுபிடிக்கப் பட்டதும் அச்சம் நீங்கப் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் உரைநடையில் எழுதத் தொடங்கினார்கள் போலும்.

எது எப்படியானாலும் சரி. திருக்குறள் போன்ற கருத்துச் செறிவுள்ள நூல் சுருக்கமாகவும், செய்யுள் நடையிலும் அமைந்த காரணத்தால், அதில் வரும் சொற்களுக்குப் பல்வேறு பொருள் சொல்லக் கூடிய வாய்ப்பு உண்டாகியது. படிப்பவரின் அறிவு, மனப் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப மென்மேலும் நுட்பமான, உயர்வான, சிறப்பான கருத்தை ஒவ்வொரு குறளும் தருவதாலேயே அந்த நூலை மறைநூல் என்று கொண்டாடுகிறோம். நிலைக்கு ஏற்பப் பொருளேற்றம் கொள்வது சரி. ஆனால்,

தம் கருத்துக்கு ஏற்ப ஓர் உரையாசிரியர் வலிந்து பொருள் திரிபு செய்வது சரியில்லை. பொருளேற்றம் சரி; பொருள் திரிபு சரியில்லை.

மேற்சொன்ன அணுகுமுறையை மனத்திலிருத்தி ஒரே ஒரு குறட்பாவைப் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

**பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்**

பிறப்பிலே எல்லா உயிரும் சமம். செய்யும் தொழில் வேறுபாட்டால் சிலருக்குக் கூடுதல் சிறப்பும், வேறு சிலருக்குக் குறைந்த சிறப்பும் கிடைக்கிறது. எல்லா உரையாசிரியர்களும் இதையே குறளின் மையக் கருத்தாகச் சொல்லியுள்ளனர். பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்பதை 'எல்லா உயிர்க்கும் பிறப்பொக்கும்' என்ற சமத்துவப் பிரகடனமாகவே உரையாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். இதை மேலும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் முயற்சியே இந்தக் கட்டுரை.

பிறக்கும் போது எல்லா உயிர்களும் சமமாகவே உள்ளனவா? முதலில் மனிதர்களை எடுத்துக் கொள்வோம். ஒருவன் பிறவியிலேயே முடவனாகவோ, குருடனாகவோ பிறக்கிறான்; ஒருவன் நல்ல உடல் வளத்தோடு பிறக்கிறான்; ஒருவன் முளை பாதிக்கப் பட்டவனாகப் பிறக்கிறான்; ஒருவன் செல்வச் சூழலில் பிறக்கிறான்; ஒருவன் வறுமை வாட்டி வதைக்கும் குடும்பத்தில் பிறக்கிறான்; ஒருவன் கல்வியறிவுள்ள பெற்றோர்க்குப் பிறக்கிறான்; ஒருவன் பல தலைமுறைகளாகக் கல்வி வாசனையே இல்லாத குடும்பத்தில் பிறக்கிறான். பிறப்பிலே எல்லாரும் சமமாகப் பிறக்கிறார்கள் என்பது நடைமுறையில் மெய்யாகத் தோன்றவில்லை. மெய்மைக்குப் புறம்பான பொருளில் குறளைப் படிக்கலாமா?

உயர்குடிப் பிறப்பு, கீழ்மக்கள் என்றெல்லாம் குறளாசான் வேறு பல குறட்பாக்களில் பேசுகிறாரே!

**நிலத்தில் கிடந்தமை கால்காட்டும் காட்டும்
குலத்தில் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.**

அதாவது, நிலத்தின் இயல்பை, அல்லது வளத்தை அதில் விளையும் தாவரங்களே காட்டும் என்பதுபோல், ஒருவனுடைய பேச்சிலிருந்தே அவன் பிறந்த குடியின் இயல்பை அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதுதான் இக்குறளின் பொருள் என்று பொதுவாகச் சொல்லப் படுகிறது.

**நலத்தின்கண் நானின்மை தோன்றின் அவனைக்
குலத்தின்கண் ஐயப் படும்.**

நல்ல குடியில் பிறந்தவனாகத் தோன்றும் ஒருவனுடைய செயற்பாட்டில் அன்பின்மை தென்பட்டால் அவன் பிறந்த குடி நல்ல குடிதானா என்று ஐயப் பட வேண்டும். இப்படி இந்தக் குறளுக்குப் பொருள் சொல்லப் படுகிறது. வேறு விதமாகவும் பொருள் கொள்ள வாய்ப்பு உள்ளது. நல்ல செயல்களில் நாட்டம் இல்லாதவன் பிறந்த குலம், நல்ல குலம் இல்லையோ என்ற ஐயம் எழுத்தான் செய்யும் என்றும் பொருள் கொள்ள முடியும்.

எப்படிப் பார்த்தாலும், பிறக்கும் போது எல்லாரும் சமமானவராகவே பிறக்கிறார்கள் என்ற கூற்று நடைமுறை மெய்மைக்கு முரணானது என்பதுடன், திருக்குறளில் உள்ள வேறு பல குறட்கருத்துகளுக்கும் முரணானதாகவே தோன்றுகிறது.

பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்ற தொடரை, எல்லா உயிர்க்கும் பிறப்பு ஒக்கும் என்ற முற்றுப் பெற்ற வாக்கியமாகக் கொள்வதால்தான் மேற்சொன்ன சிக்கல்களும், முரண்பாடுகளும் எழுகின்றன. அந்தத் தொடரைக் குறட்பாவில் உள்ளவாறே படித்துப் பார்க்கலாமே: பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பு ஒவ்வா. அதாவது, பிறப்பிலே சமமாக இருப்போர்க்குக் கூட சமச்சிறப்புக் கிடைப்பதில்லை. இது நடைமுறையில் சரிதானே?

பொருளாதாரத்திலும், சமூக நிலையிலும், கல்விச் செழுமையிலும் சமமான இரண்டு குடும்பங்களில், அறிவு, உடல்நலம் ஆகிய இயற்கைப் பண்புகளில் சமமாகவே பிறக்குமிரண்டு குழந்தைகள் வளர்ந்த பிறகு, ஒருவர் நீதியரசராகவும், மற்றொருவர் திருட்டு வழக்கில் சிக்கிச் சிறைக் கைதியாகவும் ஆகக் கூடிய வாய்ப்பு மெய்மைக்கும் நடைமுறைக்கும் புறம்பானது இல்லையே. ஏன், இரட்டையராக ஒருதாய் வயிற்றில் பிறக்கும் இருவர் கூட இப்படி ஆக வாய்ப்பு உண்டே. 'உயிர்க்கும்' என்ற சொல்லின் இறுதியில் உள்ள உம் என்ற ஒலி கவனிக்கத் தக்க பொருள் தருகிறதே. பிறப்பில் சமமாகப் பிறப்பவர்க்குக் கூடச் செய்தொழில் வேற்றுமையால் ஒரே மாதிரிச் சிறப்பு அமையாமல் போய்விடக் கூடும் என்று இந்தக் குறளுக்குப் பொருள்

கொள்வது பொருத்தமாகவே தோன்றுகிறது.

பிறப்பிலே சமமாகப் பிறப்போர்க்குக் கூடச் சிறப்பு வேறுபட என்ன காரணம்? 'செய்தொழில் வேற்றுமை' என்று குறள் விடை தருகிறது. இங்கே தொழில் என்பது என்ன?

இப்பொழுது பேச்சு வழக்கிலும், எழுத்து வழக்கிலும் தொழில் என்ற சொல், பொருள் ஈட்ட ஒருவன் மேற்கொள்ளும் பணியைக் குறிக்கவே பயன்படுகிறது. நீ என்ன தொழில் செய்கிறாய்? என்று ஒருவனைக் கேட்டால், நான் மருத்துவனாகவோ வழக்கறிஞனாகவோ, பொறியாளனாகவோ அல்லது பொருளீட்டும் வேறு பணியாளனாகவோ உள்ளதாக அவன் விடை சொல்வான் என்றுதான் எதிர்பார்க்கிறோம். வணிக நோக்குடன் செய்யப்படும் இவற்றை 'வணிகத் தொழில்கள்' என்று சுருக்கமாக இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடலாம்.

ஆனால், திருவள்ளுவர் காலத்திலும், பிற்பட்ட இலக்கிய வழக்கிலும் தொழில் என்ற சொல் வணிகத் தொழிலைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அகச்சான்றுகள் பார்ப்போம்:

**உலப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்.**

**அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவது
அஞ்சல் அறிவார் தொழில்.**

**நாணாமை நாடாமை நரனீன்மை யாதொன்றும்
பேணாமை பேதை தொழில்.**

புலவர்கள் உவகையோடு அளவளாவுவதும், நெஞ்சு கனக்கப் பிரிவதும் வணிகத் தொழில்கள் அல்லவே! அஞ்ச வேண்டுவதற்கு அஞ்சுவதும், இழிசெயல் செய்ய வெட்கப் படாமை முதலான செயல்களில் அறிவில்லாத பேதை ஈடுபடுவதும் வணிகத் தொழில்கள் அல்லவே! பாரதி, 'நமக்குத் தொழில் கவிதை' என்ற வெண்பாவிலும், 'இவையெல்லாம் நீயருளும் தொழில்களன்றோ' என்று ஒளிவளரும் கலைவாணியிடம் வேண்டும் விருத்தப் பாவிலும் தொழில் என்ற சொல்லை வணிகத் தொழில் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தாமல், திருக்குறட் கருத்துப் படியே பயன்படுத்தி இருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

அப்படியானால் திருக்குறட் கருத்தோட்டத்தில், தொழில்

என்றால் செயல் என்று பொருள் கொண்டு விடலாமா? செயல் என்ற சொல்லும் திருக்குறளில் பல இடங்களில் வருகிறதே! அப்படியானால், செயலுக்கும் தொழிலுக்கும் என்ன வேறுபாடு? செயல் என்ற சொல் பயிலும் குறட்பாக்களை நோக்கினால் விடை கிடைக்கலாம்.

**ஓல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்**

**வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்
துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்**

**எய்தற் கரிய தியைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற் கரிய செயல்**

**தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்**

**தந்தை மகர்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்**

மேற்கண்ட குறட்பாக்களில் செய்க அல்லது செய்கை என்ற பொருளையே செயல் என்ற சொல் தருகிறது. அது பெரும்பாலும் ஒருமுறை செய்யப்படும் செயலையே குறிக்கிறது. ஆனால் தொழில் என்ற சொல்லோ தொடர்ந்து செய்யப்படும் வினையைக் குறிப்பதாகவே திருக்குறளில் பயிலக் காண்கிறோம். முடிந்த வழியில் எல்லாம் அறம் செய்வதையே வழக்கமாக அல்லது தொழிலாகக் கொண்டுவிடு என்று சொல்வதற்கு பதிலாக செல்லும் இடமெல்லாம் அறம் செய் என்கிறார். செய் என்று மட்டும் சொன்னால் போதாது, எப்பொழுதும் செய் என்று சொல்ல வேண்டும் அல்லது தொழிலாகக் கொண்டுவிடு என்று சொல்ல வேண்டும். எனவே, தொழில் என்பது ஒரு செயல் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டுவிடுவதைக் குறிக்கிறது. உனக்குக் கடன் கேட்பதே தொழிலாகி விட்டது; என்னை மட்டம் தட்டுவதே உனக்குத் தொழிலாகி விட்டது போன்ற உரையாடல்களை நாம் அன்றாடம் கேட்கிறோமே! இந்த நுட்பத்தைத் தெளிவுபடுத்தவே மூன்று காலத்துக்கும் பொருந்தும் படியாக, அதாவது, செய்த, செய்யும், செய்யப் போகும் தொழில் என்று பொருள்படும் படியாகச் 'செய்தொழில் வேற்றுமையான்' என்று குறளாசான் கூறுகிறாரோ?

பிறப்பால் சமமாகவே பிறக்கும் உயிர்களுக்குக் கூடச் சமமான சிறப்புக் கிட்டுவதில்லை. காரணம், அவை செய்தொழில் வேற்றுமையே. சரி, செய்தொழில் வேற்றுமை என்பது அந்தந்த உயிர் மேற்கொள்ளும் வணிகத் தொழில் வேறுபாட்டைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால் என்ன சிக்கல் வரும்?

ஒருதாய்க்குப் பிறக்கும் இரட்டையர்களில் ஒருவர் மருத்துவராகவும், மற்றவர் ஆட்டோ ஓட்டுநராகவும் வணிகத் தொழில் மேற்கொள்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். மருத்துவருக்குக் கிடைக்கும் பணமும், செல்வாக்கும் ஆட்டோ ஓட்டுநர்க்குக் கிடைக்க வாய்ப்பில்லை. 'சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்' என்பது வணிகத் தொழில் வேற்றுமையைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால் சரியாகத்தானே உள்ளது!

மேலே சொன்ன எடுத்துக்காட்டை மேலும் வளர்த்திப் பார்ப்போம். மருத்துவரைத் திடீரென்று காவல்துறையினர் கைது செய்கின்றனர். தம்மிடம் மருத்துவம் பார்க்கவந்த மங்கையர்க்கு மயக்க மருந்து கொடுத்து அவர்களிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டதோடு, தகாத கோணங்களில் அந்த மங்கையரைப் படம்பிடித்து வைத்து மிரட்டியதும் வழக்கு மன்றத்தில் நிறுவப்பட்டு அந்த மருத்துவருக்குச் சிறைத்தண்டனை வழங்கப் படுகிறது. ஆட்டோ ஓட்டுநரோ பயணி ஒருவர் விட்டுச் சென்ற பத்து லட்சம் ரூபாய்த் தொகை கொண்ட பையை உரியவரிடம் சென்று சேர்ப்பித்ததற்காகக் காவல்துறையின் சிறப்புப் பரிசைப் பெற்ற செய்தியும், புகைப்படமும் பத்திரிகைகளில் வெளியாகின்றன.

இப்பொழுது சொல்லுங்கள், மேற்சொன்ன இருவரில் யாருக்குச் சிறப்புக் கிடைக்கும்? மருத்துவரை விட ஆட்டோ ஓட்டுநருக்கு அதிகச் சிறப்பு வரக் காரணம் என்ன? அவர் மேற்கொண்ட வணிகத் தொழிலா? அல்லது, நேர்மையாக நடப்பதையே தம் செய்தொழிலாக அவர் கொண்டிருந்தார் என்பதா?

ஒருவன் எந்த வணிகத் தொழிலில் ஈடுபட்டவனாக இருந்த போதிலும், அவன் நல்லது செய்வதையே வழக்கமாக, தன் செய்தொழிலாகக் கொண்டவனா அல்லது தீய செயல் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டவனா என்பதைப் பொறுத்தே அவனுக்குக் கிடைக்கும் சிறப்பு அமையும்.

பிறப்பிலே சமமாகப் பிறப்பவர்கள் எல்லாருக்கும் கூட ஒரே மாதிரிச் சிறப்பு அமைவதில்லை. அப்படிச் சிறப்பு வேறுபட, அவரவர் நடத்தையில் உள்ள வேறுபாடே காரணம். பிறப்பொக்கும் என்று தொடங்கும் குறளை இப்படிப் புரிந்து கொள்வது பொருத்தமாகவே தோன்றுகிறது.

சிறப்பு என்று திருவள்ளுவர் எதைக் குறிக்கிறார்? செல்வ வளத்தைக் குறிப்பிடுகிறாரா? இல்லை. இன்னொரு குறளில் அவரே சொல்கிறார்:

**சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தீனூங்(கு)
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு**

அறம் சிறப்புத் தரும், செல்வமும் தரும் என்கிறார். சிறப்பும், செல்வமும் வேறுவேறு என்பது தெளிவாகிறது. செல்வமே சிறப்பையும் தரவல்லதாயின், அறம் செல்வம் தரும் என்று மட்டுமே திருவள்ளுவர் சொல்லியிருப்பார். சிறப்பே செல்வம் தர வல்லதாயின் அறம் சிறப்புத் தரும் என்று மட்டுமே அவர் சொல்லியிருப்பார். அறம் சிறப்பும் செல்வமும் தரும் என்று சொன்னதால், சிறப்பு என்ற கருத்தீடு குறித்து ஒரு குறைந்தமட்ட கருத்து உருவாகிறது. அது செல்வத்தால் மட்டுமே வாராதது; அறத்தால் கிடைக்கக் கூடியது. இதுவே சிறப்பு என்பதற்குக் ஒரு குறைந்த மட்ட வரையறை என்று கொள்ளலாம்.

அறம் சிறப்புத் தரும்; செல்வமும் தரும். இப்படித்தான் குறளாசான் சொல்கிறார். செல்வமும் என்பதில் உள்ள உம் கவனிக்கத் தக்கது. அந்த உம்மைக்கு என்ன பொருள்? அறம் சிறப்பளிக்கும் என்றதும், அவ்வளவுதானா என்று கேட்கும் மாணாக்கனிடம், செல்வமும் தரும் என்று ஆசிரியர் சொல்கிறார். மாணாக்கனுக்கு அறத்தின்பால் ஓர் ஈடுபாடு உண்டாகத்தான் அப்படிச் சொல்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வதில் தவறில்லையே. ஒரு வேளை அறம் செல்வம் தரவில்லை என்றால்? மாணாக்கனுக்குத் தோன்றும் இந்தக் கேள்வி ஆசானுக்குத் தோன்றாமலா இருக்கும். திருவள்ளுவர் சிந்திக்கிறார்:

**அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நீனக்கப் படும்**

ஆம்! தீய எண்ணங்கள் நிரம்பிய நெஞ்சுடைய சிலர் செல்வச் செழிப்போடு இருப்பதும், செம்மாந்த குணநலம் உடைய சிலர் வறுமையில் உழல்வதும் ஏன் என்பது

சிந்தனைக்கு உரியதுதான். இதைச் சொல்லத் திருவள்ளுவர் எதற்கு என்று தோன்றலாம். தாம் சிந்தித்து விடை சொல்லாமல் நம்மைச் சிந்திக்கச் சொல்கிறாரே!

மேற்சொன்னவாறு தீயவர் செழிப்பும், நல்லவர் வறுமையும் நம் சிந்தனையின் கோளாறால் விளைபவை என்பதுதான் இந்தக் குறளின் பொருள். நாம் சரியாகச் சிந்திக்கத் தவறியதால்தான் அல்லவர் செழிப்புடன் வாழும் நிலையும், நல்லவர் வறுமையில் வீழும் நிலையும் உருவாகின. இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதற்கு நாம் நம்மைத்தான் நொந்து கொள்ள வேண்டுமே தவிர, வேறு காரணங்கள் கற்பித்துக் கொள்ளக் கூடாது. வேறு காரணங்கள் என்றால் .. ..?

சிலர் சொல்லலாம், ஏழையாக இருப்பதும், செல்வந்தனாக இருப்பதும் அவரவர் கர்ம விதியின் படியே அமையும் என்று. அப்படிச் சொல்வதோ, அல்லது இந்த நிலைக்குக் கடவுளே காரணம் என்று பசப்புவதோ தவறு. நம் சிந்தனைப் பிழையே காரணம் எனத் தெளிந்து அதைச் செப்பனிட முயல வேண்டும். இதுவே திருக்குறட் கருத்து. இதையே மேலும் தெளிவு செய்கிறது இன்னொரு குறட்டா:

அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை

பொறுத்தானோ டீர்ந்தான் இடை

அறத்தால் செல்வம் வரவில்லை என்றால் அது சமூகக் கோளாறு; அறத்தின் கோளாறு இல்லை. மனித சிந்தனையின் தடுமாற்றத்தால் விளைந்த சமூகக் கேட்டைச் சரிசெய்ய முதலில் நம் சிந்தனைப் போக்கைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

பிறப்பொக்கும் என்ற குறளில் சிறப்பு ஒவ்வா என்ற சொற்றொடர் வருகிறதே, அதை நாம் இன்னும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முற்படவில்லையோ? சிறப்பு என்றால் என்ன பொருள்? அது செல்வ வளத்தைக் குறிக்கக் கூடுமோ? 'சீரும் சிறப்பும்' என்று ஒரு சொற்றொடர் பேச்சு வழக்கில் கூட உண்டே. திருவள்ளுவர் கூட இந்தச் சொற்றொடரை அப்படியே பயன்படுத்துகிறாரே:

சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில

நீர்மை உடையார் செயின்

அதனால்தான், ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு, சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும் என்று பிரித்துச் சொல்கிறார் திருவள்ளுவர்.

அப்படியானால், 'சீர்' எனப்படும் செல்வச் செழிப்பும், சிறப்பு என்பதும் வேறுவேறு என்று தெளிவாகிறது. சிறப்பு என்றால் புகழ் என்று பொருள் கொள்ளலாமோ? ஒருவிதத்தில் சரிதான். ஆனால் ... !

அட, இந்த ஆனால் என்ற சொல்தான் எத்தனை இடைஞ்சல் ஏற்படுத்துகிறது!

பிறப்பொக்கும் குறளில் 'உயிர்க்கு' என்ற சொல்லைக் கருத்தத் தவறி விட்டோமே. சிறப்பு உயிர்க்குக் கிடைக்கக் கூடியது என்று சிந்திக்க வேண்டுமோ? ஈதலும், இசைபட வாழ்தலும் எப்படி உயிர் தனக்கு ஈட்டிக் கொள்ளும் ஊதியம் என்று சொல்கிறாரோ, அப்படியே சிறப்பு என்பது உயிர்க்குக் கிட்டுவது என்று திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறாரோ? சிறப்பீனும் என்ற குறளில் கூட அறத்தைவிட வேறு ஆக்கம் ஏது 'உயிர்க்கு' என்றுதானே அவர் கேட்கிறார்!

ஆக்கம் என்பது தேக்கம் அல்லது அழிவுக்கு எதிர்மறைச் சொல். முழுமை அல்லது செம்மைநிலை அடைதல் என்ற இலக்கை நோக்கிப் பரிணாமப் பயணம் மேற்கொள்ளும் உயிர்க்கு ஆக்கமாவது ஏது? அந்தப் பயணத்தை ஏது எளிதாக்குகிறதோ அல்லது இலக்கை விரைந்து அடைய ஏது உதவுகிறதோ, அதுவே உயிர்க்கு ஆக்கம் என்று கொள்ளலாம். அந்த இலக்கை அடைவதே உண்மைப் புகழ்.

ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்

பொன்றாது நிற்பதென் றில்

இந்த உலக வாழ்விலேயே மூழ்கிவிடாமல், ஒன்றிவிடாமல், இதற்கு மேம்பட்ட நிலைக்கு உயர்வதே புகழ். அத்தகைய புகழே நிலைத்த புகழ்.

இன்னொரு குறளில் திருவள்ளுவர் இன்னும் வெளிப்படையாகவே சொல்கிறார்:

சிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்

செம்பொருள் காண்ப தறிவு.

சிறப்பு என்பதே செம்பொருள் காண்பது; ஒன்றா உலகத்தில் இருந்து உயர்ந்து, பிறவாமை என்ற இலக்கை அடைய, உயிரை ஆற்றுப்படுத்துவது. இதுவே குறட்கருத்து.

இவ்வளவு ஆராய்ச்சிக்குப் பிறகு மீண்டும் பிறப்பொக்கும்

குறளைப் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

உயிருக்கு ஆக்கமாகும் அறமே, உடலோடு கூடி வாழும் புவிவாழ்விலும் ஒருவனுக்குச் சிறப்பு வழங்க வல்லது. அப்படி அறத்தால் மட்டுமே வரக்கூடிய சிறப்பு, வெவ்வேறு மனிதர்க்கு, அதுவும் பிறப்பால் சமமாகவே பிறந்த மனிதர்க்குக் கூட, வெவ்வேறு அளவிலும், வெவ்வேறு தரத்திலும் கிடைக்கக் காரணம் அவரவர் செய்தொழிலாகிய நடத்தையில் தோன்றும் வேறுபாடே.

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்பது சமத்துவப் பிரகடனம் இல்லை என்ற கூற்று சமத்துவ ஆர்வலர்க்குச் சங்கடம் உண்டாக்கலாம். ஆனால் பிறப்பால் எல்லாரும் சமமாகப் பிறப்பதில்லை என்பதுதான் சமூகநீதிக்கோட்பாட்டின் அடிப்படை என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் அந்தச் சங்கடம் மறைந்துவிடும்.

சமூகநீதியின் அடிப்படைதான் என்ன? எல்லாரும் பிறப்பில் சமம் என்றால் இட ஒதுக்கீடு எதற்கு? பிறப்பிலே உள்ள வேற்றுமைகளைக் களைந்து, சீர்செய்வதற்குத்தானே இட ஒதுக்கீடு என்ற சமூகநீதிச் சாதனம் தேவைப் படுகிறது? மேடு பள்ளங்களைச் சமன்செய்து சீராக்குவதுதானே நல்லரசின் கடமை? சமன்செய்து என்ற சொல் கேட்டதும் ஏதோ பொறிதட்டுகிறதே!

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்

கோடாமை சான்றோர்க் கணி

துலாக்கோல் நீதியைத் திருவள்ளுவர் எவ்வளவு துல்லியமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்!

காய்கனி வாங்கக் கடைக்குப் போகிறார் திருவள்ளுவர். வாசுகி அம்மையாருக்கு வீட்டு வேலையே சரியாக இருக்கிறது போலும்! தக்காளி விற்பவனிடம் ஒரு கிலோ தக்காளி தருமாறு அவர் கேட்கிறார். திருவள்ளுவர் காலத்தில் கிலோ கணக்கு எங்கிருந்து வந்தது? இல்லை. திருவள்ளுவரை நம் காலத்துக்கு அழைத்து வந்து விட்டோம். டைம் ட்ராவல் என்ற காலப் பயணம்தான்! கடைக்காரர் தராசைத் தூக்கிப் பிடிக்கிறார். ஒரு தட்டு மட்டும் காலி. மற்றொரு தட்டில் 100 க்ராம் எடைக்கல் இருக்கிறது. காலித் தட்டில் 1 கிலோ எடைக்கல்லை வைத்துவிட்டு, மற்றொரு தட்டில் தக்காளிப் பழங்களைக் கொட்டுகிறார் கடைக்காரர். திருவள்ளுவர் திகைக்கிறார். ஏனப்பா இப்படிச்

செய்கிறாய்? தக்காளியைக் கொட்டிய தட்டில் ஏற்கனவே ஓர் எடைக் கல் இருந்ததே, அதை ஏன் வைத்தாய்? என்று அவர் கேட்டதும் கடைக்காரர் சிரித்துக் கொண்டே, 'என்ன தாடிக்காரக் கிழவரே! உமக்கு இது கூடத் தெரியவில்லை' என்று சொல்லியபடித் தக்காளியைக் கொட்டிவிட்டு, எடைக் கற்களையும் எடுத்துவிட்டு, இரண்டு தட்டுகளையும் காலி செய்துவிட்டுத் தராசைத் தூக்கிப் பிடித்துக் காட்டுகிறார். ஒரு தட்டுக் கீழே இறங்கிக் காணப்படுகிறது. மற்ற தட்டில் 100 க்ராம் எடைக் கல்லை வைத்ததும் இரண்டு தட்டுகளும் சமமாகின்றன. பார்த்தீர்களா, இரண்டு தட்டுகளையும் சமன் செய்யவே 100 க்ராம் எடைக்கல்லை ஒரு காலித்தட்டில் வைத்தேன் என்று கடைக்காரர் விளக்கியதும், திருவள்ளுவர் வியந்தபடியே முணுமுணுக்கிறார்:

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல்

சமமாக இல்லாத மக்களிடையே உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்கிச் சமன்செய்வதே அரசின் முதற்கடமை. அப்படிச் சமன்செய்த பிறகே சீர்தூக்கி மதிப்பிட வேண்டும்.

சமமாக இல்லாதவரைச் சமமே போல் பாவித்துச் சமநீதி வழங்குவது சமத்துவத்துக்கு முரணானது என்று நீதிமன்றங்கள் பல தீர்ப்புரைகளில் அறிவித்துள்ளன.

வயதுக்கு ஏற்பவோ, உடல்நிலைக்கு ஏற்பவோ தன் பிள்ளைகளில் ஒருவனுக்குச் சற்று அதிகமாகவும், இன்னொருவனுக்குக் குறைவாகவும் உணவு படைக்கும் தாய் சமத்துவ உணர்வில்லாதவளா? உடல் திடமாக இருக்கும் மகனுக்குத் தரும் அதே அளவு உணவை நோய்வாய்ப்பட்ட இன்னொரு மகனுக்குத் தாய் தருவாளா? பிறப்பிலே இரண்டு பிள்ளைகளும் இரட்டையராக இருந்தாலும் அப்படித்தானே?

குதிரைப் பந்தயத்தில் கூடக் குதிரைகளின் உடல், எடை வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பச் சில குதிரைகளுக்குச் செயற்கையாக எடையேற்றம் செய்யும் வழக்கம், 'ஹான்டிகேப்' என்ற பெயரில் கடைப்பிடிக்கப் படுவது நமக்குத் தெரிந்த செய்திதானே!

வயலில் உழுபவனும், செருப்புத் தைப்பவனும், பறையறைபவனும் படிக்கக் கூடாது, அவர்கள் தலைமுறை வாரிசுகளுக்கும் படிப்பு வாசனையே ஆகாது என்றெல்லாம் சொல்லி, சமூகத்தின் மேல்தட்டில் இருந்த சிலர், பலரை ஒடுக்கியும், அமுக்கியும் வைத்திருந்த

கொடுமை நம் நாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்தது. அதனால்தான் நாடு விடுதலை பெற்றதும், டாக்டர் ஆம்பேட்கர் போன்ற வல்லுநர்கள் இட ஒதுக்கீடு முறையை அரசியல் அடிப்படையிலே சட்டத்தின் ஓர் அங்கமாகவே ஆக்கி வைத்தனர். சமன்செய்த பிறகுதானே சீர்தூக்கி அளக்க முடியும்?

மேலே சொன்னவற்றில் இருந்து கீழ்க்காணும் கூற்றுகள் பெறப்படுகின்றன:

1. சமத்துவம் மெய்மை இல்லாவிட்டாலும், அது ஒரு நியாயமான, நிராகரிக்கப்பட முடியாத கோரிக்கை.

2. பிறப்பிலே எல்லா உயிர்களும் சமமாகப் பிறப்பதில்லை; ஆனால், அவற்றைச் சமன்செய்து சீர்தூக்க வேண்டிய சமூகநீதிக் கட்டாயமே நல்லரசின் இலக்கணம்.

3. சிறப்பு வேறுபாடுகளுக்கு அவரவர் புரியும் அலுவல், பணி அல்லது வணிகத் தொழில் வேறுபாடு காரணமாக அமையக் கூடாது. அப்படி அமையுமானால் அது சமூகத்தின் கோளாறே. மாறாக, யார் எத்தொழில் அல்லது அலுவல் செய்பவரானாலும், அவரவர் நடத்தை வேறுபாடுகளே அவரவர்க்குக் கிட்டும் சிறப்பு வேறுபடக் காரணமாக, அல்லது, அளவுகோலாக அமைய வேண்டும்.

4. இந்தக் கருத்துச் சூழலில் சிறப்பு என்பது செல்வச் செழிப்பையோ, புவிப்புகழையோ குறிக்காமல், முழுமை அல்லது செம்மைநிலை அடையும் முயற்சியில் உயிருக்கு ஆக்கமாக அமையும் பண்பைக் குறிக்குமானால், அறம் ஒன்றே, இன்னும் சரியாகச் சொல்வதென்றால், அறநெறி வழுவாத ஒழுக்கமொன்றே அத்தகைய சிறப்பைத் தரவல்லது.

மேற்சொன்ன நாலு கூற்றுகளையும் பொருத்திப் பொருள் கண்டால், பிறப்பொக்கும் என்று தொடங்கும் குறட்பா மிகுந்த பொருளேற்றம் பெற்றுத் திகழக் காணலாம்:

பிறப்பால் சமமாகவே பிறக்கும் உயிர்களுக்குக் கூட, அவற்றின் அறவொழுக்க நடவடிக்கைகளுக்கு ஏற்பச் சிறப்பு, குறிப்பாக, உயிர் தன் இலக்கு நோக்கிச் செய்யும் பரிணாமப் பயணத்தில் ஆக்கமாக அமையும் நிலைத்த புகழ் வேறுபடுகிறது.

சமூக நோக்கில் ஒரு பொருளும், ஆன்மிக நோக்கில் ஒரு பொருளும் தரத் தக்கதாக இக்குறள் அமைகிறது. அதே சமயம்,

இரண்டு நோக்கிலும் பெறப்படும் கருத்துகள் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்படாமல், இரண்டுமே ஒத்துப் போகும் கட்டமைப்போடு குறள் திகழ்கிறது. லோகாயதம், பாரமார்த்திகம் என்று வடமொழியில் வழங்கப்படும் இருவேறு நோக்குகளும் ஒன்றோடொன்று முரண்படத் தேவையில்லை என்ற உண்மையை இக்குறட்பா தெளிவு செய்கிறது. இப்படிப்பட்ட குறட்பாக்கள் பல்கி இருப்பதால்தான் உலகப் பொதுமறை என்று திருக்குறள் கொண்டாடப்படுகிறது.

குறிப்புகள்

1. திருக்குறளுக்கான பழைய உரைகளும் புதிய உரைகளும்: திருக்குறள் உரைவேற்றுமை, முனைவர் இரா.சாரங்கபாணி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் வெளியீடு, முதற் பதிப்பு, 1989. இந்த நூலில், திருக்குறள் உரைநூல்கள் 50 பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன.

எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே

(அமுதசுரபி, ஏப்ரல், 2009 இதழில் வெளிவந்த
கட்டுரையின் விரிவு)

புகழ் பெற நாம் ஒவ்வொருவரும் விரும்புகிறோம். மற்றவர்கள் நம்மைப் புகழும் போது மேலுக்குக் கூச்சப் படுவதாகக் காட்டிக் கொண்டாலும், உள்ளூற, மீண்டும் மீண்டும் நாம் புகழ்ப் படுவதை விரும்புகிறோம். இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. நாம் பயனற்ற வாழ்க்கை வாழவில்லை; யாருக்கோ நம்மால் ஏதோ பயன் இருப்பதால்தான் அவர்கள் நம்மைப் புகழ்கிறார்கள் என்று நமக்கு நாமே உறுதி செய்து கொள்ள முயல்வதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். காரணம் வேறுவேறாக இருந்தாலும், ஏறக்குறைய எல்லார்க்கும் புகழ் மீது விருப்பம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

புகழால் இவ்வுலக வாழ்வில் என்னென்ன பயன்கள் கிட்டும்? கூட்டம் அலைமோதும் இடத்தில் புகழுடையவனுக்கு முதலிடம் தரப்படலாம். விமான நிலையத்தில், பாதுகாப்புச் சோதனைக்குச் செல்ல நீண்ட வரிசையில் பயணிகள் காத்திருக்கும் போது, ஒரு பிரபல

நடிகரோ, அரசியல் தலைவரோ வந்தால் அந்த வரிசையைக் கடந்து முன்செல்ல அவர் அனுமதிக்கப் படலாம். செல்வம் ஈட்டவும் புகழ் உதவக் கூடும். புகழ் பெற்ற நடிகருக்கு வழங்கும் ஊதியத்தில் பத்தில் ஒரு பங்குக் கூடப் புதிதாக நடிக்க வருபவர்க்கு வழங்கத் திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்கள் முன்வர மாட்டார்கள். பதவிபெறவும் புகழ் உதவக் கூடும். தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களில் யார் அதிகம் புகழுடையவர்களோ அவர்கள் அதிக வாக்குகள் பெறுவதில் வியப்பில்லை. மேற்சொன்ன காரணங்களுக்காகப் புகழ் என்பதைப் பலரும் விரும்புகிறார்கள். எனவே, அது அனைவரும் விரும்பத் தக்கதே என்று முடிவு செய்து விடலாமா?

புகழ் என்பதுதான் என்ன? பலருக்குத் தெரிந்த முகமாக இருப்பது புகழா? மும்பைத் தாக்குதலில் ஈடுபட்டுக் கைதாகிச் சிறையில் இருக்கும் காலம் முகம் இந்தியாவிலும், பாகிஸ்தானிலும் உள்ள பலகோடி மக்களுக்குத் தெரியும். இதனால் காலம் புகழ்பெற்றவன் என்று சொல்லிவிட முடியுமா?

ஒருவரைப் பலர் அறிந்திருந்தால் மட்டும் போதாது; அவரைக் கண்டதும், அல்லது, நினைத்ததும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் காண்பவர், அல்லது, நினைப்பவர் மனத்தில் மகிழ்ச்சியோ, ஊக்கமோ, கிளர்ச்சியோ, அல்லது, இவைபோன்ற வேறு ஏதாவது நல்ல உணர்ச்சியோ, மனத்துக்குப் பிடித்த உணர்ச்சியோ ஏற்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர் புகழுடையவராக அடையாளம் காணப் படுவார். நடிகர் கமலஹாசனைக் கண்டதும் அவர் நடித்த பாத்திரங்கள் திரைப்பட ரசிகர்களுடைய மனங்களில் நிழலாட, அதனால் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகலாம். பீட் சாம்ப்ராஸைக் கண்டதும் டென்னிஸ் ரசிகர்களுக்கு ஒருசிறந்த டென்னிஸ் வீரரைப் பார்க்கும் உற்சாகம் ஏற்படலாம். பாரதியின் பாடல் ஒன்றைப் படித்ததும் ஓர் இலக்கிய ஆர்வலருக்கு மனக்கிளர்ச்சி உண்டாகலாம். உலக அமைதியின் மீது நாட்டம் கொண்ட ஒருவர்க்கு மஹாத்மா காந்தியடிகளின் புகைப்படத்தைப் பார்த்ததும் ஒரு புத்துணர்வு பிறக்கலாம். ஆன்மிக நாட்டம் மிக்கவர்க்குத் தம் குருநாதரின் நாமம் கேட்டதுமே மனத்தில் த்யான நிலை உருவாகலாம். வெறுப்பு, சினம் போன்ற விரும்பத்தகாத எதிர்மறை உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவது புகழாகாது. மகிழ்ச்சி, ஊக்கம், உள்ளொடுக்கம் போன்ற விரும்பத்தக்க உடன்பாட்டு உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துவதே புகழ். அப்படிப்பட்ட

உடன்பாட்டு உணர்ச்சியை மற்றவர் மனங்களில் ஏற்படுத்தக் கூடியவரே புகழுடையவர்; அப்படிப் பட்டவரே பொதுவில் தோன்ற வேண்டும்:

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றாக அஃதிலார்

தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று

எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே! நான் சொல்லவில்லை ஐயா! ஆஸ்கர் விருது பெற்ற விழாவில் ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் சொன்னாரே!

இறைவன் என்றோ, உலகின் இயக்கச் சக்தி என்றோ எவரை அல்லது எதை ஒருவன் நினைக்கிறானோ, அவரையோ, அதையோ அவன் எண்ணத் தலைப்படும் போதும், அல்லது தரிசிக்க நேரிடும் போதும் அவனுக்குள் எப்படிப்பட்ட உடன்பாட்டு உணர்ச்சி ஏற்படும்! அந்த உணர்ச்சி விவரிக்க இயலாதது; மகிழ்ச்சி, கிளர்ச்சி, உள்ளூக்கம் போல எத்தனை உடன்பாட்டு உணர்ச்சிகள் இருக்க முடியுமோ, அத்தனை உடன்பாட்டு உணர்ச்சிகளையும் மொத்தமாக உள்ளடக்கியது. அப்படியானால் எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே என்பது நூற்றுக்கு நூறு உண்மைதானே!

எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே என்பதை வேறு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். எல்லாச் சாலைகளும் ரோம் நகரை நோக்கியே என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வது போல், எல்லாப் புகழும் இறைவனை நோக்கியே என்று சொல்லிப் பார்க்கலாம். வீடு, வாசல், காசு, பணம் எல்லாம் அமைதியான வாழ்க்கைக்குத்தான். அவற்றால் அமைதி கிடைக்கவில்லை என்றால் அவை தேவையில்லை. இப்படிப் பலர் சொல்லக் கேட்டுள்ளோம். அதே போல் நாம் சொல்லிப் பார்க்கலாம்: புகழ் என்பது இறைவன் திருவடி சேர்வதற்கு உதவ வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது புகழே இல்லை. அதாவது, புகழெல்லாம் இறைவனைச் சேர்வதற்கே. இறைவனைச் சேர்வதற்கு உதவாத ஒன்றைப் புகழ் என்றே சொல்ல முடியாது. இப்படியும் ஓர் அர்த்தம் சொல்ல முடிகிறது.

இன்னொரு குறட்பாவை இங்கே நினைத்துக் கொள்ளலாம்:

அறத்தான் வருவதே இன்பம் மற்றெல்லாம்

புறத்த புகழும் இல.

அறத்தின் மூலமாகக் கிட்டும் இன்பமே உண்மையான

இன்பம். மற்றபடி இன்பம் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருப்பவை எல்லாம் போலி இன்பங்களே. அவை புறச்சார்பு உடையவை. இன்பமோ அகம் பற்றியது. இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்ளாமல் திருவள்ளுவர் இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று, அறத்தின் மூலமாக வராத இன்பம் இன்பமே இல்லை என்பதோடு அது புகழும் இல்லாதது என்று சொல்கிறார். அறவழியில் கிட்டாத இன்பம் புகழ் சேர்க்காது என்பது பொருள். அதாவது, அறவழியில் செல்லாத போது இறைவன் திருவடி சேர முடியாது; எனவே புகழ் கிட்டாது. ஆகவே, புகழ் என்பது அறநெறியில் வாழ்ந்து, அதன் மூலம் பேரின்பமாகிய இறைவன் திருவடி சேர்வதே. இதுதான் தமிழ் மறையின் மையக் கருத்து.

இறைவனைச் சேர உதவும் கருவியே புகழ் என்பது ஒரு நிலை. அதையும் கடந்து, இறைவனைச் சேர்வது என்ற இலக்கே புகழ் என்ற அடுத்த நிலையையும் திருவள்ளுவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்:

இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்

பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு

அதாவது, இறைவன் என்ற பொருளிற் சேர்தலாகிய புகழைப் புரிந்தவரிடம் இருட்டை விளைவிக்கும் இரண்டு வினைகளும் சேர்வதில்லை என்பது பொருள்.

நீத்தார் பெருமை என்ற அதிகாரத்தில், எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்ட துறவிகளின் பெருமை பற்றித் திருவள்ளுவர் பேசுகிறார். துறவிகளின் பெருமை அளவிட முடியாதது என்கிறார். இதுவரை இந்த உலகில் பிறந்து, பிறகு இறந்து விட்டவர்கள் எத்தனைப் பேர் என்ற எண்ணிக்கையை யாரும் சொல்ல முடியுமா? அந்த எண்ணிக்கையை விடத் துறவிகளின் பெருமை அதிகம் என்கிறார்.

துறந்தார் பெருமைத் துணைக்கூறின் வையத்து

இறந்தாரை எண்ணிக்கொண் டற்று.

இது என்ன உவமை! இறந்தவர்கள் எண்ணிக்கையை ஏன் சொல்ல வேண்டும்? விண்மீன்களின் எண்ணிக்கை என்று சொல்லியிருக்கலாமே! காரணம் இல்லாமலா திருவள்ளுவர் இந்த உவமையைக் கையாண்டிருப்பார்? என்ன காரணம்?

துறவிகள் என்று வள்ளுவர் யாரைக் குறிப்பிடுகிறாரோ,

அவர்கள், உலகில் பிறந்து, வளர்ந்து, செத்துப் போகும் சராசரி மனிதர்களில் இருந்து மிகவும் வேறுபட்டவர்கள். சராசரி மனிதர்களைப் போல் அவர்கள் மரணம் அடைந்து, மீண்டும் பிறப்பதில்லை; அமர வாழ்வில் நிலைப்பேறு கொண்டு விடுகிறார்கள். அதுவே இறைவன் திருவடி சேர்தல் என்ற நிலை. சராசரி மனிதர்களைப்போல் துறவிகள் செத்துப் பிறப்பதில்லை என்ற வேற்றுமையைக் குறிப்பால் உணர்த்தவே துறவிகளின் பெருமைக்கு இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கையை வள்ளுவர் உவமை சொல்கிறார். இறந்தவர்களின் பெருமை எண்ணிக்கையில், அதாவது, அது எண்ணிக்கையில் பெரிது. ஆனால், துறந்தவர்களின் பெருமையோ தன்மையில் பெரிது. க்வான்டிடி, க்வாலிடி என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லிப் பார்த்தால் இந்த நுட்பம் மேலும் தெளிவாகும். ஒன்று எண்ணிக்கையில் அதிகம்; மற்றதோ, புகழில் அதிகம். இந்த வேற்றுமையையும் குறளுவமை குறிக்கிறது. இந்தக் குறளில் பெருமை என்ற சொல் புகழையே குறிக்கும். மரணம் அடைவது மீண்டும் பிறப்பதற்கில்லை; இறைவனடி சேர்வதற்கே. அப்படி இறைவன் அடிசேர்வதே புகழ்.

சில நாட்களுக்கு முன் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்த போது, 39 வயதுக்குள் நான் சொந்தமாக மனை வாங்கி வீடு கட்டியது ஒரு சாதனைதான் என்று பேச்சு வாக்கில் சொல்லி விட்டேன். சொன்ன மறுகணமே நான் எப்பொழுதோ எழுதிய பாடலொன்று என் அறிவைச் சம்மட்டியால் ஓங்கியடித்தது:

**பூதங்க ளீர்க லந்து போகாத சூக்கு மந்தன்
வாதனைக் கேற்பச் சாயல் வளைந்தீடும் வளைந்த வண்ணம்
பூதங்கள் ிநய்த சட்டை புனைந்தீடும் புனைந்து கொண்டு
சாதனை போல மீண்டும் சகதியில் ஜனீக்கு மாமே!**

செத்துச் செத்து மீண்டும் மீண்டும் இந்தப் பிறவியாகிய சகதியில் வந்து பிறந்து உழல்வது சாதனை இல்லை. சாதனை என்பது இறைவன் திருவடி சேர்வதே. அதுவே செயற்கரிய செய்கை. அதுவே புகழும் ஆகும்.

இறைவனைச் சேர்வதே புகழ். அந்த மார்க்கத்துக்கு உதவாத எதுவும் புகழில்லை. இந்த உலகில், வாய்மொழியால் மற்றவர்கள் நம்மைத் துதிப்பதெல்லாம் உண்மைப் புகழில்லை. இதைக் கருத்தில் கொண்டுதான், ஓவியர் ரவிவர்மா மீது பாடிய இரங்கற்பாவில், புவிப்புகழ் போதுமென்பான் என்று பாரதியும் சொல்கிறான். புவிப்புகழ், அதாவது உலகில் மற்றவர்களின் பாராட்டுக்கு உரியவனாக ஆவது உண்மைப் புகழில்லை. இந்த

உலகத்தில் ஒன்றி விட மறுத்து, இறைவன் திருவடியாகிய அந்த உலகத்துக்கு உயர்ந்து சென்று விடுவதே அழியாத உண்மைப் புகழ்.

ஒன்றா உலகத்து) உயர்ந்த புகழல்லால்

பொன்றாது நிர்ப்பது)ஒன்று) இல்

புகழை இசை என்றும் தமிழில் சொல்வதுண்டு. இசைபட வாழ்தல் என்று சொன்னால், புகழுடன் வாழ்தல் என்று அர்த்தம். திருவள்ளுவர் சொல்கிறார்:

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது

ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு

மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்தல் என்ற த்யாக மனப்பான்மையும், புகழுடன் வாழும் நெறியும் தவிர உயிர்க்கு ஊதியம் வேறில்லை. உடலை வளர்ப்பதற்கே ஊதியம் தேடும் மனிதரிடையே, உயிருக்கு ஊதியம் தேடிய முதல் சிந்தனையாளர் திருவள்ளுவர்தான். இந்தியாவை விட்டு வெளிநாடு செல்ல வேண்டுமானால், முதலில் அந்த நாட்டில் செல்லுபடியாகக் கூடிய பணமாக ரூபாயை மாற்றிக் கொள்கிறோம். நம் நாட்டுப் பணம் வெளிநாட்டில் செல்லாது. கடல் கடந்து போவதற்கே இந்த ஏற்பாடு என்றால், உடல் கடந்து போவதற்கு எவ்வளவு முன்னேற்பாடுகள் தேவைப்படும்? உயிர், உடலை விட்டுச் சென்ற பிறகு அதற்கு உதவக் கூடிய செல்வத்தை இப்பொழுதே ஈட்டியாக வேண்டும். வீடு, பொன், கார், பணம் எதுவும் உயிருடன் கூட வராது. பட்டினத்தடிகளின் பாடல் எதிரொலிக்கிறது:

அத்தழம் வாழ்வும் அகத்துமட் டேவியீ அம்பொழுக

மெத்திய மாதரும் வீதியட் டேவிம்மீ லிம்மியிரு

கைத்தலை மேல்வைத் தழுமைந் தரும்சுடு காடுமட்டே

பற்றித் தொடரும் இருவினை புண்ணிய பாவங்களே²

உடல் நீங்கிச் செல்லும் உயிருக்குப் பயன்படக் கூடிய வகையில் கூடவரும் செல்வங்கள் புண்ணிய, பாவங்களே என்பது பட்டினத்தார் கருத்து. திருவள்ளுவர் நோக்கில், த்யாக மனப்பான்மையும், புகழுடன் வாழும் நெறியும் மட்டுமே உயிருக்கு ஊதியமாக ஈட்டப்பட்டு, உயிருடன் தொடர்ந்து வரும் செல்வங்கள்.

இங்கே ஒரு குட்டிக் கற்பனைக் கதை சொல்லியே தீர

வேண்டும். ஒரு கவிஞன் தன் உயிலில் எழுதினான்: 'நான் இறந்தபிறகு என் உடலுக்கு எந்த மரியாதையும் செய்ய வேண்டாம். என் உயிர் அல்லது ஆத்மா பல வருடங்கள் தங்கியிருக்க இடம் தந்ததற்காக என் உடலுக்கு நான் நன்றி சொல்கிறேன். அதைத் தவிர அதற்கு வேறு மரியாதை தேவையில்லை. நீங்கள் என்னை எதற்காக மதிக்கிறீர்களோ, எதற்காகப் புகழ்கிறீர்களோ அந்த இலக்கியப் படைப்புகளை என் உடல் படைக்கவில்லை. அவை என் உயிரின் படைப்புகள்; ஆத்மாவின் படைப்புகள்'. அந்தக் கவிஞனின் படைப்புகளில் பெரிதும் ஈடுபட்டு, அவனையே தன் குருவாக ஏற்றுக் கொண்ட வேறோர் இளம் கவிஞன், தன் குருநாதன் மறைவுக்குப் பின் நிறைய கவிதைகளும், கதைகளும் படைத்து குருநாதனை விட அதிகம் பேரும், புகழும் பெற்ற இலக்கியப் படைப்பாளியானான். அவன் தன் இறுதிக் காலத்தில் ஓர் உயில் எழுதி வைத்தான். அதில் அவன் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தான்: 'தாம் இறந்த பிறகு தம் உடலுக்கு எந்த மரியாதையும் செய்ய வேண்டாம் என்றும், தம் படைப்புகளுக்குத் தம் உயிர் அல்லது ஆத்மாவே காரணம் என்றும் என் குருநாதர் எழுதியிருந்தார். ஆனால், நான் இறந்த பிறகு என் உடலை மட்டும் இல்லை, உயிர் அல்லது ஆத்மாவைக் கூடப் புகழ வேண்டாம். என் படைப்புகள் தன் மூலம் வெளிப்படக் கருவியானதைத் தவிர என் உயிர் வேறெதையும் செய்து விடவில்லை. என் படைப்புகள் எல்லாம் வெட்டவெளியாக வ்யாபித்திருக்கும் இறைவனின் படைப்புகள். அவனுக்கே நன்றி சொல்லுங்கள். எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே'.

இது வெறும் கதையில்லை. படைப்பின் மூலத்தை அடையாளம் காண உதவும் ஒரு கற்பனை.

இறைவனிடம் ஈடுபாடு மிக்குடைய பக்தனின் நிலை எப்படிப் பட்டது? திருநாவுக்கரசர் ஒரு நங்கையின் மூலமாகச் சொல்வதைக் கேட்போமே:

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
முர்த்தி அவனிக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே விட்டாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை
தன்னை மறந்தாள்தன் நாமம் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே³

தன்னையே மறந்து, தன்னை இழக்கவும் துணிந்து, பிச்சியாகும் நிலை காதலில் ஏற்படலாம்; பக்தியில் ஏற்படலாம். வேறு எதிலும் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. அதனால்தான் நமக்குத் தெரிந்த காதல் உணர்வு மூலமாகவே அதிகம் தெரியாத பக்தியைக் கவிஞர்கள் விளக்கத் துணிந்தார்கள்; இல்லை, வெளிப்படுத்த முனைந்தார்கள். நாயகநாயகி பாவத்தில் எழுந்த பக்திப் பாடல்களின் அடிப்படை இதுதான்.

மனிதக் காதலில், நாளடைவில், தொய்வு ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. ஆனால், பக்தி முதிர்ந்தவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் தெரியுமா? கடவுளிடம் தோன்றும் ப்ரேமைக்கு மரணம் கூட எல்லை இல்லை என்கிறார்கள். ஜன்ம ஜன்மத்துக்கும் அது தொடர்ந்து வரும் உணர்வாம். எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்⁴ என்று கோதை நாச்சியார் பாடுகிறார். பக்தி நிலை என்பது ஒரு பித்துநிலை தானே? 'பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும் பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் படுமோ' என்ற கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் சொல்கிறாரே!

எனவே, தன்னை மறந்து, தன்னை இழந்து எல்லாம் அவனே என்று வாழும் பிச்சி நிலையில், எல்லாப் பகமும் அவனுக்கே என்றுதானே அரற்றத் தோன்றும்? அதுதானே புகழின் உச்சக்கட்டம்!

ஆனால், இன்றைய உலகச் சூழ்நிலையில், புகழ் என்ற நல்ல இலக்கு போதைக்கும், வெறிக்கும் வழிவகுத்து, அருவருக்கத் தக்கதாகத் திரிபடைந்துள்ளது.

செல்போன் பேசுவது போன்ற தன் புகைப்படத்தை பெரிய சுவரொட்டிகளாக அச்சடித்து ஊர் முழுவதும் ஒட்டிப் பார்த்துத் தானே பரவசப் படும் விளையாட்டைப் புகழ் என்று நினைத்து மயங்கும் அறியாமை வளர்ந்து விட்டது. தன்னைச் சிங்கம், புலி போன்ற ஏதாவது ஒரு விலங்காகவோ அல்லது நிலா, நட்சத்திரம் போன்ற ஏதாவது ஒரு பொருளாகவோ வர்ணிக்கும் வாசகங்களுக்கு மயங்கும் வழக்கம் அதிகரித்து விட்டது. கூச்சமில்லாமல் இப்படிப்பட்ட போலிப் புகழ் மொழிகளை ஏற்றுக் கொள்ளவும், ஏன், விரும்பிக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளவும் பழகி விட்டோமே!

இசை அல்லது சங்கீதத்தில் மனம் லயிக்கப் பழகினால் உண்மைப் புகழ் என்ன என்பது புரிந்து விடும். லயித்தல் என்றால் வெறும் ரசித்தல் இல்லை; இசையில் உருகி, உருகி

நாம் உடற்கூட்டுக்குள் இருக்கிறோம் என்ற நினைவே இல்லாமல், இசையின் அதிர்வுகளோடு வெளியெல்லாம் பறந்து திரியும் அனுபவம் அது. கண்ணீர்த் துளிவர உள் உருக்குதல் என்று பாரதி சொல்வது போல், மனத்தின் கனத்தைக் குறைத்து, லேசாக்கி, நாம் திடப் பொருள் இல்லை என்பதை உணரச் செய்து, இசையாகவே நம்மை மாற்றிவிடும் ரசவாதம் அது. அந்த நிலையில் உயிரும் இறைவனும் வேறுவேறில்லை. அதனால் தான் இறைவனே இசை வடிவானவன் என்று பெரியவர்கள் சொல்லியுள்ளார்கள். ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே என்றும் பெரியவர்கள் பாடியுள்ளனர். நாத ப்ரும்மம் என்றே இறைவனை வணங்கியுள்ளனர்.

இசைக்காக உலகின் உயர்ந்த விருதுபெறும் நேரத்தில் எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே என்று ரஹ்மான் சொன்னது எவ்வளவு பொருத்தம்!

குறிப்புகள்

1. பூதங்களிற் கலந்து போகாத சூக்குமம்: ரவி: உன்.நான், பக்கம் 131
2. அத்தமும் வாழ்வும்: பட்டினத்தார் பாடல்கள், முல்லை நிலையம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 2000, பக்கம் 121.
3. முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்: திருநாவுக்கரசர் திருத்தாண்டகம், மூவர் தேவாரம், பதிப்பாசிரியர் வித்வான் வே. மகாதேவன், ஸ்ரீ காமகோடி ஆய்வு மையம் வெளியீடு, 1988, பக்கம் 893.
4. எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்: ஆண்டாள், திருப்பாவை 29 ஆவது பாடல். நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம், ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம் வெளியீடு, 3 ஆம் பதிப்பு, 2002, பக்கம் 165-166.

என்னதவம் செய்தேன்

(2007ஆம் ஆண்டு, பாரதி கலைக்கழகத்தின் 500 ஆவது கவியரங்கில் வெளியிடப்பட்ட சிறு நூலே இந்தக் கட்டுரை)

ஒரு சிறிய புள்ளி வெடித்துச் சிதறிப் பேரண்டத் தொகுப்பாக எல்லையின்றி விரிந்துகொண்டே இருப்பது ஏன்? அத்தொகுப்பின் ஒரு மூலையில் உருவான புவிக்கோளத்தில், பொருட்குவைகளுக்கிடையில் உயிர்க்குமிழிகள் தோன்றி, மறைந்து, தோன்றி, மறைந்து செய்யும் நடனம் ஏன் தொடங்கியது? ஏன் தொடர்கிறது? தோன்றுவதற்கும், மறைவதற்கும் இடைப்பட்ட கணத்தை, நொடிகளாக, வினாடிகளாக, நிமிடங்களாக, மணித்துளிகளாக நீட்டிக்கும் முயற்சி பல கோடி ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்ற பின், அந்த இடைப்பட்ட கணம் பல்லாண்டுத் தகுதி பெற்று வெற்றி கண்டது ஏன்? தோன்றுவன மறைவே இன்றித் தொடரும் நிரந்தரத் தன்மையை இன்னும் அடைய முடியாதது ஏன்? ஏன்? ஏன்? இன்னும் விடைகிடைக்கவில்லை.

“விடையற்ற கேள்விகளின் வெளிச்சப்புள்ளி”! அந்தப் புள்ளியை “ஒற்றைநிலை” (Singularity) என்றே தற்கால அறிவியலார் குறிப்பிடுகின்றனர். அதுவே ‘ப்ரம்மம்’ என்பது இந்திய வேதாந்த சாரத்தின் கருத்து. இந்தப் புள்ளியின் சிதறலில் இருந்து தோன்றிய பொருட்குவைகள், உயிர்வகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் காணப்படும் தன்மைகள், பண்புகள் எல்லாமே அந்தப் புள்ளியில், பொதிவுநிலையில் (Latent) இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லது இருந்திருக்கக் கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பை, மூடநம்பிக்கை என்று ஒதுக்கி விட முடியாது. அப்படியானால், குறிக்கோளோடு செயலாக்கத்தில் ஈடுபடும் மானுடத் தன்மையும் அதில் இருந்திருக்கலாம் என்று கருத வாய்ப்புள்ளது. அப்படிக்கருதினால் என்ன குறிக்கோளோடு, எதை அடைய அந்தப் புள்ளி வெடித்துச் சிதறித் தன்வியாபகப் பயணமாகிய விரிவுச் செலவை மேற்கொண்டது என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. இதை “அலகிலா வினையாட்டு” என்று கம்பன் சொன்னதில் மனம் நிறைவு கொள்வதில்லை. ஆனால் ‘எல்லையொன்றின்மை எனும் பொருள் அதனைக் குறிகளால் காட்டும் முயற்சி’யென்று தானே பாரதி கம்பநாடகத்தைக் குறிப்பிடுகிறாள்!

இந்த நீண்ட பீடிகை எதற்கு? இந்த உலகம் ஏன் தோன்றியது என்பதற்குப் பல காரணங்கள் பலர் சொல்லலாம். ஆனால், நான் சொல்ல விரும்பும் காரணம் சற்று வேறுபட்டது.

தன் விரிவை, வீக்கத்தை, விகாரப்பாட்டை, விரிவில் விளைகின்ற வேறுபாடுகளை, அவற்றின் வண்ணங்களை, எண்ணங்களை, வனப்புகளைத் தானே வியந்துகொள்ளும் அதியற்புத நிலை காண்பதே ஒற்றைப் புள்ளி வெடித்துச் சிதறி, விரிந்து கொண்டேயிருக்கக் காரணம். இதுவே என் உணர்வுக்குகந்த கருத்து. இது சரியா, உண்மையா என்ற அறிவுநிலை வாதங்களில் நான் ஈடுபட விரும்பவில்லை. இதுவே வேதங்களின் துணிவு என்று பாரதி நம்பினாள். ‘வேதரிஷிகளின் கவிதை’ என்ற படைப்பிலும், தன் மற்ற கவிதைகளின் இடையிடையேயும் இக்கருத்தையே பாரதி வெளிப்படுத்துகிறாள்.

“வியனுல(கு) அனைத்தையும்

அமுதின நுகரும்

வேதவாழ்வினைக் கைப்பிடித்தோம்”

இந்த வரிகளில் இதுவே தெளிவாகிறது. வேதம் ஒதுவதற்கில்லை. வாழ்வதற்கு, ‘வேதவாழ்வு’ என்கிறான் பாரதி. விரிந்து

கொண்டேயிருக்கும் வியனூலகை அமுதமாக நுகர வேண்டும் என்ற வேட்கை; 'நிலாவையும், வானத்து மீனையும் காற்றையும் நேர்பட வைத்தாங்கே குலாவும் அமுதக் குழம்பைக் குடிக்கும் கோலவெறி; 'சீர இருஞ்சுடர் மீனொடு வானத்துத் திங்களையும் சமைத்தே ஓரழகாக விழுங்க' வேண்டும் என்ற உன்மத்தம்; இந்த வேட்கையும், வெளியும், உன்மத்தமுமே தொடக்கப் புள்ளி வெடித்துச் சிதறக் காரணம் என்றும், வெடிபடும் அண்டத் திடிபல தாளம் போடப் பராசக்தி ஆடும் முடியா நடனத்துக்கு மூல உந்துதல் என்றும் கற்பித்துக் கொள்ள, ஏன், இந்தக் கருத்தின் வயப்பட்டுச் சொற்பித்துக் கொள்ள பாரதியைப் போலவே எனக்கும் ஆசை.

வியனூலகு அனைத்தையும் அமுதென நுகரும் வேட்கையில் உலகு தோன்றியது எனக் கொண்டால், அதே வேட்கை உலகத்தில் உள்ள உயிர்களில் எல்லாம் பொதிந்து கிடந்தாலும், அந்த வேட்கை வெளிப்படுவதென்னவோ கவிதையில் மட்டுமே. எனவே, கவிஞன் மட்டுமே பராசக்தியின் மூல உந்துதலை முழுதும் வெளிப்படுத்தும் உன்னத நிலையில் இருப்பவன். அப்படி வெளிப்படுத்தும் கவிதைக் கணங்களில் அவனே பராசக்தி; அவனே கடவுள்; அவனே படைப்பின் ஆற்றல், கவிஞர்கள் தோன்ற வேண்டும்; வியனூலகு அனைத்தையும் அமுதென நுகரும் வேட்கையைக் கவிதைகளில் அவர்கள் வெளிப்படுத்த வேண்டும்; இதற்காகவே முதற்புள்ளி தன் விரிவுச் செலவை மேற்கொண்டதோ?

கவிஞர்களை வணங்குகிறேன். வாழத் தெரியாவிட்டாலும், உலகை வாழ்த்தப் பிறந்தவன் கவிஞன்.

பெருகிவரும் இயந்திரகதியான மக்கள் கூட்டத்தில் கவிஞர்கள் பல்கிப் பெருக வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, அதற்காக முயற்சி மேற்கொள்ளும் மனம் படைத்தவர்களே உண்மையான பக்தர்கள். அத்தகைய பக்தர்களை வணங்குகிறேன். குறிப்பாக, அந்த பக்தர்களின் வரிசையில் யாருக்கு முதலிடமோ, அந்த நல்ல உள்ளம் கொண்ட 'அவரை' நாள்தோறும், கணம்தோறும் நினைந்து, நினைந்து, வணங்கி மகிழ்கிறேன்.

•

1968ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன்; எனக்கு வயது பதினைந்து; பள்ளிப் பருவம் தான். சென்னை, மந்தைவெளியில், செயின்ட் மேரீஸ் சாலையில் ஓர் ஒண்டுக்

குடித்தனம். சிறிய அறை. அந்த இல்லத்துக்குரியவர் அழைத்ததன் பேரில் அந்தப் புனிதமான அறைக்குள் புக எனக்கும் அனுமதி கிட்டியது. உள்ளே, அந்தச் சிறிய அறையில் இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் மிக நெருக்கமாக அமர்ந்திருக்க, அங்கே ஓர் ஓரத்தில் 'அவர்' அமர்ந்திருக்கிறார். நெற்றியில் திருமண் ஒளிர, கண்களில் ஒரு கனிவும், எதிர்பார்ப்பும் சுடர்விடப் புன்முறுவலோடு என் வரவை அவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். அங்கே ஒரு கவியரங்கம் நடந்து கொண்டிருந்தது. இல்லை, ஒரு குடும்பமே கவிதைக் குழந்தையைக் கொஞ்சிக் குலவிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு தலைவர் செய்யுள் நடையில் அழைக்க, வரிசையாகப் பல கவிஞர்கள் வந்து கவியிசைக்க, ஒவ்வொரு கவிதையும் கேட்டுக் கிறுகிறுத்து 'அவர்' பேஷ் என்றபடி தலையசைக்க, அந்தப் பிரமிப்பிலிருந்து நான் மீள்வதற்கு முன் என்னையும் கவிதை படிக்கத் தலைவர் அழைக்க, நானும் ஒருவித நடுக்கத்தோடும், பயபக்தியோடும், "சைகையில் பொருளுணர்" என்ற தலைப்பில் என் கவிதையைப் படிக்க:

"அன்றொருநாள் ஆலமரம் விரீத்த நீழல்

அமைதியுடன் அழகுமிக அமைந்த சூழல்

கல்லால மரத்தடியில் வீற்றிருந்து மௌனமாகச் சின்முத்திரை காட்டிச் சைகையில் பொருளுணர்த்திய சிவபெருமானை நினைவு கூர்ந்து நான் பாடிய வரிகளில் மகிழ்ந்து, என்னையும் அத்திருக்கூட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்ள அந்த அரங்கமும், 'அவரும்' இசைந்தபோது என் உள்ளிருந்து தேவாதி தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். என்ன தவம் செய்தேன்!

'அவர்' யார்? அவரே, அவரே என் தலைவர்; பாரதி சுராஜ்.

ஐம்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக பாரதி கலைக்கழகத்தை நடத்தி வரும் பண்பாளர்; ஒரு நல்ல கவிதை வரி கேட்டால் அதற்காக ஒரு விழாவே கொண்டாட வேண்டும் என்று ஆசைப் படுபவர். தாம் எழுதுவதை மற்றவர்கள் படிக்க வேண்டும், கேட்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் படைப்பாளிகள் மற்றவர் படைப்புகளைப் படிப்பதிலோ, கேட்பதிலோ ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. ஆனால் பாரதி சுராஜ் கேட்பதற்கே, அதுவும், பிறர் கவிதைகளைக் கேட்பதற்கே செவிபடைத்தவர். அவர் கவிதை படிப்பதில்லை; மற்ற கவிஞர்களின் கவிதைகளைக் கேட்டுக் கேட்டின்புற்றுப் பாராட்டுவார். அரங்கிற்கு வராதோர் கவிதைகளையும் தாம் என்றோ படித்த நல்ல வரிகளையும் அரங்கில் சொல்லி நல்ல கவிதைகளை அனைவரும ரசிக்குமாறு

செய்யும் பரந்த மனம் கொண்ட பண்பாளர்; நெஞ்சிற்பட்டதை, அது கேட்போர்க்கு நேசமொழியோ, நெருஞ்சி முள்ளோ, எதுவானாலும் நினைத்த வண்ணமே, நினைத்த கணமே நிகழ்த்திச் சொல்லும் நேர்மைத் திறனில் பாரதிக்கு நிகரானவர்; வாக்கிலும் சரி, வாழ்விலும் சரி, வஞ்சனையின்றி வாழும் உத்தமர். அவரை மீண்டும் வணங்குகிறேன்.

•

என்னை அந்தக் கவியரங்கத்துக்கு அழைத்து, என்னையும் அந்தத் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவனாக மாற்றிய அந்த இல்லத்துக்குரியவர், **தேவநாராயணன்**. அவரை நான் என்றும் மறக்க முடியாது. அவர் பாரதியைப் போலவே தேசத்தையும் தெய்வத்தையும் ஒன்றாகக் கருதி வணங்குபவர்; இசைப்பாடல்கள் எழுதும் ஆர்வம் என்னுள் வளரக் காரணமானவர். கணீரென்ற குரலில் இவர் பாடும் பாடல்கள் கேட்போர்க்குக் கிளர்ச்சியுண்டாக்கும்.

**“பாரதியே ஒரு பாரதம் - அவன்
பாட்டுடல்லாம் தமிழ் மாருதம்
பாரத மண்ணின் காலிய வளம்தான்
பாரதி தோன்றக் காரணம்”**

என்று அமீர்கல்யாணி ராகத்தில் தொடங்கிப் பிறகு ராகமாலிகையாக பாரதியின் சிறப்பையெல்லாம் இவர் பாடக் கேட்கும் ஒவ்வொரு முறையும் நான் மெய்மறந்து, பரவசத்தில் ஆழ்ந்துவிடுவேன். அதுவும் இந்தப் பாடலின் உச்சக்கட்ட வரி பொன்னெழுத்துகளால் பொறிக்கப்பட வேண்டியது:

**“ஏட்டில் எழுத்தில் இனிவரப் போகும்
எழுச்சிகள் எல்லாம் பாரதி”**

சத்தியமான பிரகடனம்! வெறும் கணிப்பில்லை, சங்கல்பம்!

**“உழைக்கத் தெரிந்த என்னை உலகம்
ஒருநாள் உணருமடா
ஒவ்வொரு கல்லாய் அடுக்கிவைத்தே என்
மாளிகை உயருமடா”**

என்று இவர் பாடும் போதும்,

“நிச்சயமான பரிசுச் சீட்டு

எண்ணிரு கைகளடா”

என்று முடிக்கும் போதும் கேட்போர் நெஞ்சில் நம்பிக்கை ஒளிபிறக்கும்.

அன்று தொட்டு இன்றுவரை இந்தக் கழகத்தின் அரங்குகளில் எத்தனை இனிய கவிதைகளைக் கேட்டுள்ளேன்! எத்தனை நல்ல கவிஞர்களைக் கண்டு, கேட்டு மகிழ்ந்துள்ளேன்! இதற்குநான் என்ன தவம் செய்தேன்!

இந்த அரங்குகளில் சிலநேரம் ஒரு பெரியவர் பேருந்துப் பயணச்சீட்டைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, அதைப் பார்த்துக் கவிதை படிக்கக் கேட்டு வியந்துள்ளேன். காளமேகம் போல் நினைத்தவுடன் கவிபாடும் ஆசுகவி அவர். பேருந்தில் வரும்போது தோன்றும் வரிகளைப் பயணச்சீட்டின் பின்புறம் எழுதிவைத்து, அரங்குக்கு வந்ததும் அதைப் படித்துக் காட்டுவார். துண்டுக்கவிதை, அல்லது துக்கடாக் கவிதை என்று துச்சப்படுத்திவிட முடியாத கற்கண்டுக் கவிதைகளும், கனமான செய்யுள்களுமாய் அவையிருக்கும். சொல்விளையாட்டு இவருக்குக் கைவந்த கலை. அதில் சிலநிமிடங்களில் சில சில்மிஷங்களும் செய்து காட்டி மகிழ்வித்து மகிழும் குழந்தைமனம் கொண்டவர். தமிழ்த் திரைப்படங்களில், கவர்ச்சி நடனக் காட்சிகளில் ‘சிலக் ஸ்மிதா’ என்ற நடிகை மிகவும் பிரபலமாயிருந்த காலக் கட்டத்தில், “சிலுக்கே பெரிதும் சிறப்பு” என்று ஈற்றடிகள் வருமாறு இவர் புனைந்த வெண்பாக்களே இவருடைய சொற் சாதாரியத்துக்குத் தக்க சான்றுகள்:

இராமனுக்குக் கனிதந்த சபரி மூதாட்டி, ஒவ்வொரு கனியையும் தான் கடித்துச் சோதித்துப் பார்த்துத் தந்தாள். அந்த எச்சில் கனிகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டான் எம்பிரான். இதைச் சொல்கிறார் தமிழழகன்:

“தின்னுதின்று பார்த்தவற்றுள் தேர்ந்தகவைய யாம்கனியை

அன்றுதின்னத் தந்தாள் அரும்சபரி - என்றே

விலக்கேதும் இன்றியுண்டான் வில்ராமன் அவ்வெவச்

சிலுக்கே பெரிதும் சிறப்பு”.

“ஒளியைத் தேடி” என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த இவருடைய

கவிதைத் தொகுப்பு மிகவும் பிரபலமானது; பல்கலைக் கழகங்களால் உயர்கல்வி மாணவர்களுக்குப் பாடமாகப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. அதில் நல்ல கவிதைகள் உண்டு. அதில் என்னைக் கவர்ந்த ஒரு பகுதி:

**“கூளமாய் கலைந்தஉட் குரல்மனப் பூக்களை
மேளமாய்ப் புனைந்த என் மெய்விரல் நாடகம்”**

இது கவிதை பற்றிய கவிதை. “குப்பைக் கூளம்” என்று பேச்சு வழக்கில் நாம் பயன்படுத்தும் ‘கூளம்’ என்ற சொல்லுக்கு இலக்கியத் தகுதி வழங்குகிறது இந்தக் கவிதை. மனப்பூக்கள், அதுவும் உட்குரலாக, மனத்தின் ஆழத்தே மலர்ந்த பூக்கள், கூளமாகக் கலைந்து கிடக்க, அவற்றை மெய்விரல் புனைகிற ஓசை மேளமாய் ஒலிக்கும் ஓர் அற்புத நாடகக் காட்சியிது!

**“மீன்னல் ஊசி வானத்துவ
என்ன பண்ணுது - அது
மேகப் பொத்தல் அத்தனைக்கும்
தையல் பின்னுது”**

இப்படிப்பட்ட எளிமையான, அருமையான உருவகக் காட்சிகள் நம்மைப் பிரமிக்கச் செய்கின்றன. சுடர் விட்டு நிற்கும் தீபத்தை இவர் எப்படியெல்லாம் பார்க்கிறார்.

**“நீண்டு சிவந்த நீயிர்யினகாய்”;
“செக்கச் சிவந்து சிலிர்த்தீடும் கோழியின்
தக்க கொண்டை”!**

வித்தாரக் கவிபுனையும் ஆற்றல்மிக்க இந்த அருமைக் கவிஞரே சந்தக் கவிமாமணி தமிழழகன்.

•

பாரதி கலைக்கழகம் என்றால் அமரர் நா.சீ.வரதராஜன் என்ற பீஷ்மரை நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. நல்ல கவிஞர்; பரம ரசிகர்; இளம் கவிஞர்களைத் தட்டிக் கொடுத்து ஊக்குவித்த தாயுள்ளம் கொண்டவர். உலகில் மற்ற இன்பங்களை எல்லாம் விடக் கவிதையின்பமே சிறந்தது என்று கவிதையிலேயே பாடியவர்.

**“வானம் இனிது வானத்தி் வேதவழும்
வண்ண நிலாஇனிது மற்றுமங்குக் கண்சியீட்டும்
மீனக் குவையினிது மேகங்கள் நொடியினிது**

வெளியெல்லாம் ஒளிமேவும் வெய்யோன் வரவினிது
காணப் பறவையினம் காடு மலையருவி
கழனி மரக்கூட்டம் கலகலெனும் சிற்றோடை
ஏன், இப் புலிகாட்டும் இயற்கையெல்லாம் இனிதே
என்றாலும் கவியினிமைக் கிவையெல்லாம் ஈடாமோ”

பாரதி இவரை எப்படிப் பாதித்திருந்தான், பார்த்தீர்களா?
இந்த வரிகளுக்கு ஊடே, எதிரொலியாக பாரதியின் குரல்
கேட்கிறதா?

“பூதங்கள் ஒத்துப் புதுமை தரல் விந்தையெனில்
நாதங்கள் சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ”

•

இயல்பிலேயே இசைப்பாடல்கள் எழுதும் ஆர்வம் எனக்கு
இருந்தும், பள்ளிப் பருவத்திலேயே நான் இசைப்பாடல்கள் பல
எழுதியிருந்தும், என் இசைப்பயணத்தில் ஒரு திசைத்திருப்பம்
ஏற்படுத்திய தென்றல் காற்றாய் என் நெஞ்சில் நுழைந்தது ஒரு
குரல்:

“இளமைக் கனவுகள் எங்குறைந்தனவோ
இசையினில் திரும்ப இங்குயிர்த்தனவோ”

அந்தக் குரலில் ஒலித்த இப்பாடல் என் இசைக்கவிதை
முயற்சிக்கு விசையும், விறுவிறுப்பும் அளித்தது. அதே குரல்
என்னை மிகவும் நெருங்கி வந்து, நடப்புப் பூண்டு அடிக்கடி
என்னுள் எதிரொலித்தது:

“வற்றாத ஊற்றுக்கு நான்சொந்தக்காரன்
வாடாத மலரொன்றை நேசிப்பவன்
கற்றாழைப் புதருக்கும் நான்காவலன்
கனவுகளை வரவேற்றுகும் ஒருதூதுவன்”

என்று நம்பிக்கையோடு அது சில கணங்கள் பாடும்;

“என்மனக் கலக்கம் எனக்குத்தான் தெரியும்
ஏனைதற் கென்பதும் எனக்கே புரியும்”

என்று தன் தாபத்தையும்;

“வண்ணங்கள் என்கை நிறைத்திருக்கும் - நான்
வானவில்லுக் காகவே ஏங்குகின்றேன்

**எண்ணங்கள் எழுத்தாகிப் போனபின்பும் - நான்
எழுதாத கவிதைக்கே ஏங்குகின்றேன்”**

என்று தன் ஏக்கத்தையும் சில நேரம் பகிர்ந்து கொள்ளும்.

இந்தக் குரல், யார் குரல்? என்னை ஈர்த்து, வளைத்துப் போட்ட குரல், **வ.வே.சு.வின் குரல்!**

**“கண்ணாநீ கைதேர்ந்த நடிகள்
காலம் ஓ! அதுஉன் கைப்பிடிமண்”**

என்ற வரிகள் கண்ணனின் மாயங்களை எண்ணத்தில் வரைந்து காட்டும்.

**“கிணறு தோண்டுவோம் வா - தரையின்
கீறல் வெடிப்பினில் ஒருநாள் தண்ணீர்
பீறிட்டுடழுவது திண்ணம் நம்பு
கிணறு தோண்டுவோம் வா”**

என்ற வரிகள் நெஞ்சில் நம்பிக்கை பீறிட்டுடெழச் செய்யும்.

இப்படி எண்ணற்ற கவிதைகளை வடித்தது மட்டுமன்றி மற்றவர்கள் எழுதிய நல்ல கவிதைகளை வியந்து, பாராட்டி, விளக்கவுரை தருகின்ற நல்ல மனமும், அறிவுத் தெளிவும் கொண்ட **வ.வே.சு.வின்** நட்பை நினைந்து, நினைந்து போற்றுகிறேன்.

•

பாரதியைப் பற்றி நினைத்ததுமே நினைவுக்கு வரும் ஒரு சொற்றொடர் “அறச்சீற்றம்”! மண்மகள் அறியாத வண்ணச் சீரடியின் ஒரு சிலம்பை விட்டெறிந்து, மன்னன் முன் வாதாடி, நீதி தவறிய ஊரையே தீக்கிரையாக்கிய கண்ணகியின் கற்புக் கனலில் இருந்து பிரிந்த ஒரு பொறி, பல்லாண்டுக் காலம் சிறிய அக்கினிக் குஞ்சாய்த் தவம் இருந்து, பிறகு ஒரு காட்டையே எரித்து நிர்மூலமாக்கும் கவிதை நெருப்பாய்ப் பேருருக் கொண்டு வளர்ந்ததோ என்று மலைக்க வைக்கும் அறச்சீற்றம் அது. அச்சத்தைத் தவிடுபொடியாக்கும் அறச்சீற்றத்தின் உச்சக்கட்டமாகத் திகழ்ந்த பாரதியை உச்சிமேல் வைத்துப் போற்றும் கவிஞர்கள் நடுவே, அந்த நெருப்பின் மிச்சத்தை நான் பார்த்தது **புதுவயல் செல்லப்பன்** என்ற கவிஞரிடம் சமுதாயக்

கொடுமைகளைக் கண்டு சகியாமல், ஓயாமல் தீமைகளைச் சாடும் ஆவேசமே, இவர் கவிதைகளின் பின்னணி:

“ஆக்கமே ஏதுயின்றி
 அகத்துளே அளவிலாமல்
 தேக்கிய வேட்கையாலே
 தினமும்கை யூட்டுப் பெற்றுச்
 சாக்கடை வாழ்க்கை வாழத்
 தடையிலா(து) உதவும் கையைத்
 தீக்குளே வைத்தால் என்ன
 சேதமா நேர்ந்து போகும்?”

இலக்கணத்துக்கும், கவிதைக்கும் இடையே ஏற்படும் போராட்டம் பற்றிக் கூட இவர் ஆவேசமாகப் பேசுகிறார்:

“இயன்ற வரையில் இலக்கணமும்
 இருக்கும் மரபில் எழுதிடலாம்
 இயலா விட்டால் உயிர்மட்டும்
 இருந்தால் போதும் எனவிடலாம்.
 பாட்டுக் கென்று இலக்கணத்தின்
 பாதை இருந்தால் அதுநன்று
 வீட்டுக் கென்று ஒருவாசல்
 வேண்டும் யாரும் ஒப்பிடுவர்
 ஆனால் அந்த நுழைவாயில்
 அடைத்த படியே இருக்காமல்
 தானாய்த் திறந்து கொளவேண்டும்
 தழிழை வளர விடவேண்டும்
 இல்லாவிட்டால் வாசலதை
 இடித்தால் கூடத் தவறில்லை
 சொல்லில் உயிரின் சுடரேற்றித்
 தோன்றும் கவிதை வரிபோதும்”

முதுமையால் கோலம் சிதைவுற்ற காதல் மனைவியைப் பார்த்து இவர் பாடும் வரிகள் நெஞ்சை உருக்கும்:

“இனித்துக் கிடப்பவளே இன்பத்தின் பெட்டகமே
 மனத்துக் குரியவேள வாழ்க்கைத் துணைநலமே

வயதாகிப் போனவள்நீ வடிவம் குலைவுற்றுச்
 செயல்குன்றி நோய்நடுவே சிக்கித் தவிப்பவள்நீ
 எனினும்எனை வசமாக்கி என்றும் அடிமைகொண்ட
 உணைப்போன்ற பேரழகி ஒருத்தியைநான் கண்டதில்லை”

அடக்கமே உருவான அருமைக் கவிஞர், புதுவயல்
 செல்லப்பன்.

•

பாரதியைப் பற்றி எத்தனையோ நூல்கள் வந்துள்ளன.
 ஆனால் அவற்றுள் முதல் வரிசையில் நிற்பது ஒரு சிறிய நூல்.
 அதன் தலைப்பு: “பாரதியின் அறிவியல்”. அதன் ஆசிரியர், என்
 இனிய நண்பர், நல்ல கவிஞர் இலந்தை ராமசாமி. ‘பொருநை
 வெள்ளம்; ‘சந்த வசந்தம்’ எனப் பல கவிதைத் திரட்டுகள் இவர்
 வெளியிட்டுள்ளார். குழந்தைகளும் பாடும்படி பாரதியை இவர்
 சித்தரிக்கும் வரிகள் பாராட்டுக்குரியவை:

“முடுக்கி விட்ட வார்த்தைகள்
 மூச்சு விட்டு வாழவே
 சொடுக்கி விட்ட சாரதி
 சுப்ர மண்ய பாரதி”

பொருநை நதியைப் பற்றிய இவர் கவிதையில், கவிதையே
 ஒரு நதியாக ஓடும் லயத்தை உணர முடிகிறது.

கன்றெனக் குதிக்கும்; சட்டை
 கழற்றிய அரவம் ஊர்ந்து
 சென்றென நடக்கும்; பின்னர்
 சினைப்பசு வென்னப் போகும்
 குன்றினை வளைக்கும்; மக்கள்
 கும்பியை நிறைக்கும்; வாழ்வில்
 ஒன்றிய உறவாய் நெஞ்சில்
 உறைந்திடும் பொருநை வெள்ளம்

குதித்து, நடந்து, வளைந்து ஓயாப் பயணத்தில்
 ஓடிக்கொண்டே இருக்கும் வெள்ளம், உள்ளத்தில்
 ‘உறைந்திடும்’ என்று சொல்லும் முரண்பாட்டுண்மை
 மிகவும் சிறப்பு.

‘சந்த வசந்தம்’ என்ற இணையதளம் அமைத்து

உலகமெங்கும் உள்ள தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் தங்கள் உணர்வுகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள ஊடகம் உருவாக்கித் தந்து உலகப்புகழ் கொண்டவர் இலந்தை ராமசாமி.

தம் ஆசிரியர் அமரர் ஆ.சீனிவாச ராகவனை எப்போதும் மறவாமல் வணங்கும் மாணாக்கர் இவர்.

கவியரங்குகளில் விநாயகப் பெருமானை முதலில் துதிக்கும் இவருடைய துதிப்பாடலே உயர்ந்த கவிதையாக அமைகிறது:

“வஞ்சத்தில் ஒன்றானை நெஞ்சத்தில் நின்றானை
 மரசற்றானை
 வலம்வந்து கனியொன்றைப் பெற்றானை வயிற்றானை
 துதிக்கை யானை
 விஞ்சித்தான் நின்றிட்ட கஜமுகனை வென்றானை
 மாற்றிட்ட டானை
 வித்தானை மறையானை குறையானை வள்ளியினை
 வெருட்டி னானை
 கஞ்சத்தான் பதத்தானை கதித்தோடும் மதத்தானை
 கருணை யானை
 கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்தானை காவிரியை விரித்தானை
 கவிதை யானை
 தஞ்சம்தான் என்றவரைத் தள்ளானை புரப்பானை
 தாங்குவானை
 தயிழ்கேட்கும் இருபெரிய செவியானைப் பாடுகின்றேன்
 காக்க நன்றே.”

சாதாரணமாகத் தனி மனிதர் பற்றிச் செய்யுள் செய்யாத நான் இந்தப் பாடலால் கவரப்பட்டு இலந்தை ராமசாமி பற்றி எழுதிய ஒரு செய்யுளை இங்கே சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை:

“பொருறையின் வெள்ளத்தில் கவிப்படகு விட்டானைப்
 புதுமையானைப்
 புன்சிரிப்பு மாறாத முகத்தானைப் பன்னாட்டுப்
 புகழ்கொண்டானை
 அருமையான பாடல்கள் அமைதியுடன் சொல்லானைச்
 சொல்லல்லானை

ஆசீரா திருவடியில் அழகுதமிழ் பயின்றானை

அனுபவத்தை

உருக்கமுடன் சொல்லேற்றித் தருவானைக் கேட்டவுடன்

ஒருநொடிக்குள்

உற்சாக சந்தத்தில் ஓய்யார வசந்தத்தை

வருவிப்பானை

இருபெரிய செவிகளொடு கரிமுகம் விளங்குமொரு

பெரியவன்பேர்

எப்போதும் சொல்வானை முப்போதும் அவன்காக்க

வாழ்த்துவோமே.”

இலந்தையின் கவிச்சொற்கள் என் மனத்தில் தைத்த விதத்தை விளக்கவே மேற்கண்ட என் செய்யுளைச் சுட்டிக் காட்டினேன்.

•

முதுமையின் பிடியில் சிக்கி, நடமாட முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதால் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாகக் கவியரங்கங்களுக்கு ஒரு முதுபெரும் கவிஞர் வர இயலாமல் இருப்பது குறித்து நான் வருந்துகிறேன். அந்தக் கவிஞர், இயற்கையின் ஒவ்வொரு துளியிலும் அழகுச் சுடரைத் தரிசிக்கும் நுட்பநோக்குடையவர். இவர் கவிதைகளில் கவியரசர் தாகூரின் எதிரொலியை ஆங்காங்கே கேட்க முடியும்.

“எழிலுக்கு நிலையான சொல்வடிவம் நல்கி

இதயத்திற் கானந்தக் களிப்பருள்வோன் கவிஞன்

பொழிலுக்கு மலரைப்போல் மொழிக்குவனப் பூட்டும்

பூங்கவிதை தனைப்படைத்துப் பொலிவளிப்போன்

கவிஞன்”

எழிலைப் பாடும் இவர் மக்கள் துன்பம் கண்டு மனம் குமுறிப் பாடிய கணங்களும் உண்டு:

“தண்ணமுதம் பொழிகின்ற முழுநிலவின் ஒளியை

தளையவிழும் மலர்தழுவிச் செல்லுமிளங் காற்றை

வண்ணமலர்த் தேனுண்ட மதுகரத்தின் பண்ணை

வண்டமிழில் வடித்திடநான் எண்ணுகின்ற போதில்

எண்ணத்தைச் சிதைத்திடமோர் கூக்குரலைக் கேட்டே

எழில்வடிவைச் சித்தரிக்க நான்மறந்து நிற்பேன்

**பண்சமந்து வான்வளியில் பாய்ந்துவரும் காற்றில்
பண்சமந்த மக்களுடைப் புலம்பலையும் கேட்பேன்”**

தம் மனத்தின் சித்திரங்களையும், சித்ரவதைகளையும் மட்டுமே கவியாக்கும் யோகி இவர். இவரே, தற்றோது 85 வயதைக் கடந்துவிட்ட ரா.பு.தங்கராஜன்.²

•

பாரதி கலைக் கழகத்தின் அரங்குகள் நடைபெறும் நேர்த்தி பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ‘மாதம் ஒரு கவியரங்கம்’ என்பதே இக்கழகத்தின் முக்கியமான பணி. 1951-ஆம் ஆண்டு சென்னை, சைதாப்பேட்டையில் கணபதி தேசிய நடுநிலைப் பள்ளியில் இக்கழகத்தை பாரதி சுராஜ் உருவாக்கினார். பரலி.சு.நெல்லையப்பர், நாரணதுரைக்கண்ணன், விக்கிரமன் ஆகியோர் முன்னிலையில் இக்கழகம் தோற்றம் கொண்டது. அப்பொழுது சுராஜுக்கு பக்கபலமாக இருந்து தோள்கொடுத்து உதவியவர் அவருடைய உற்ற நண்பர் ஒருவர்.

மாதா மாதம் ஓர் உறுப்பினர் தம் இல்லத்தில் அரங்கம் அமைத்துக் கவிஞர்களை அழைத்து விருந்து படைத்து மகிழவேண்டும் என்ற செயல்பாடு வெற்றி கண்டாலும், இடையிடையே சில மாதங்கள் எந்த உறுப்பினரும் அரங்கம் அமைக்க முன்வராத போதெல்லாம் அரங்குகள் கழகத்தின் அலுவலகமான சைதை மசூதித் தெருவில் 50 இலக்கமுள்ள வீட்டில்தான் நடைபெறும். அது கழகத்தின் பதிவு பெற்ற அலுவலகம். மேலே சுராஜின் உற்ற நண்பர் என்று யாரைக் குறிப்பிட்டேனோ, அவருடைய இல்லம் அது.

அந்த நண்பரும், அவருடைய துணைவியாரும் மலர்ந்த முகத்தோடு அரங்குக்கு வரும் அன்பர்களுக்கு விருந்து, காபி, பிஸ்கட் எல்லாம் தந்து விருந்தோம்பி மகிழ்வதையே தங்கள் வாழ்வுப் பணியாய்க் கருதியவர்கள். அந்த நண்பருடைய துணைவியார் கையால் விருந்துண்ணாத கவிஞரே கழகத்தில் இல்லை எனலாம். அந்த நண்பர் கவிதையை யோகமாகப் பயின்றவர் என்று சுராஜ் அடிக்கடி சொல்லுவதுண்டு. செய்யுள் நடையில் குட்டிக் கதைகள் சொல்லும் பாங்கு அந்த நண்பருக்குக் கைவந்த கலை. அந்தப் பாங்கில் ஆங்கிலக் கவிஞர் வில்லியம் வெர்ட்ஸ்வொர்த்தை நினைவுபடுத்தும் தகைமை இவர் கவிதைக் கதைகளுக்கு இருந்தது. ‘யார் அந்த மாலதி’ என்று இவர் எழுதிய கவிதைக் கதையைப் படித்தால், வெர்ட்ஸ்வொர்த்தின் ‘லூஸி க்ரே’ நினைவுத் திரையில்

நிழலாடுவாள். எளிமையான, இனிமையான, சரளமான, பேச்சு நடையில் செய்யுள் செய்தவர். அமர்நாத் யாத்திரை சென்று வந்ததை எவ்வளவு அழுத்தமாக, ஆனால் ஆடம்பரமின்றி விவரிக்கிறார்:

“இமய மலைக்கொரு பயணம் தொடக்கம்
இதமாய் இருந்தது அந்தப் பயணம்
எத்தனை மலைகள் காடுகள் ஊர்கள்
எல்லாம் கடந்தும் உருகிடும் பணிகள்
அமர நாதத்தை அடைந்திட வேண்டும்
ஆயிர மாயிரம் பயணிகள் கூட்டம்
ஆங்கங் கேநம் எதிரியின் யிரட்டல்
அதைக்கடந் தாலும் பனியின் உருட்டல்
பகல்காம் வரைதான் மக்களின் வாழ்க்கை
மட்டக் குதிரை சுமந்திடும் மேலே
பளிங்கைப் போலே அற்புத லிங்கம்
பரமானந்தம் வாழ்வில் திருநாள்
பகலும் இரவும் நடந்து நடந்து
பகல்காம் வரநான் திரும்பிய பாடு
பணமும் இன்றி, குதிரையும் இன்றி
இன்று நினைத்தால் இதுதான் திருநாள்.”

இந்தக் கவிஞர், சுராஜின் உற்ற நண்பர், சமீபத்தில் அமரராகிவிட்ட ஐயாறப்பன் என்ற பஞ்சநதீசன். ஐயாறப்பனும், அவர் மனைவி பிச்சம்மாவும் சோறாட்டி வளர்த்த கழகம் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் கழக உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் பெருமைப் படுகிறார்கள்.

•

இடிமுழக்கம் போலக் குரல்; துள்ளிவரும் சொற்கள்; துடிப்பான எண்ணங்கள்! இவ்வளவு சிறப்புக்கும் உரிய கவிஞர் ரா.பா.சாரதி; சுராஜின் இளவல். இவர் கவிதை வரிகளில் தன்னம்பிக்கை தலைநிமிர்ந்து நிற்கும்:

“கிழக்கே எழுந்து மேற்கே வீழும்
கிழட்டுக் கதிரா விழுந்திட நானும்
எட்டுத் திக்கும் பட்டுச் சிதறும்
பாட்டுப் பகலவன் புதிய ஒளிநான்.”

இன்னொரு கவிஞர். எப்பொழுதும் சிரித்த முகம். தோற்றத்திலும், தொய்வில்லாத கவிச்சீற்றத்திலும் எப்பொழுதும் இளைஞராகவே இருப்பார். இவர் கவிதைகளில் நகைச்சுவை கலந்த குறும்படி அங்கங்கே இழையோடும்:

“மாடவீதியில் மாப்பிள்ளை ஊர்வலம்
மற்றவர் பொடிநடைகள்
கூட நகர்வது கூண்டு வெளிச்சம்
குட்டி நகைக்கடைகள்”

நான் எண்ணி, எண்ணி வியக்கும் இவர் பாடல் வரிகள்:

“அப்படி ஒருபுயல் வரவேண்டும்-சில
ஆல மரங்கள் விழவேண்டும்.”

இன்னொரு கவிதையில் இவருடைய தேசபக்தி ஜ்வாலையாகச் சுடர்கிறது:

“எனது கோத்திரம் பாரத கோத்திரம்
எனது தோத்திரம் தேசிய தோத்திரம்”

இந்தியாவே இவர் நடக்க விரும்பும் புண்ணியக் கோத்திரம் என்று கூறிவிடலாம். இவர் இயற்றும் நியமம் என்ன தெரியுமா?

“சந்தியா வந்தனம் அல்ல...
இந்தியா வந்தனம்”

குழந்தைகளுக்கும் செய்யுள்கள் செதுக்கித் தருவதில் இவர் வல்லவர்:

“அழகு மழைக் கப்பல் - அம்மா
ஆசை மழைக் கப்பல்
வழவழப்புத் தாளிலே
வைத்தி செய்த கப்பல்
பச்சை நிறக் கப்பல் - அம்மா
பாபு செய்த கப்பல்
விச்சு இன்று கொடுத்ததம்மா
வெள்ளை நிறக் கப்பல்.”

முயற்சி பற்றி இவர் சொல்லும் விதம் மிகவும் அற்புதம்:

“ஊசிக் காதில் நுழைகிற நூல்தான்
உடையைத் தைத்து முடிக்கிறது
யோசித்திருந்தால் புண்ணியமில்லை
யோகம் தெருவில் நடக்கிறது.”

‘காத்துக் கிடந்தால் புண்ணியமில்லை; காற்றில் கவிதை பறக்கிறது’ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறதே! இப்படிப்பட்ட கவிஞர்களின் கவிதைகளைக் கணம் தோறும் கேட்டுக் கேட்டு மகிழாமல் காலத்தைத் தொலைத்துவிடுதல் நன்றோ? அந்த அற்புதக் கவிஞர் இளையவன் எப்பொழுதும் என் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் அமர்ந்தபடிப் புன்முறுவலோடு ஏதாவது கவிதை சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்.

•

“விருத்தமெனும் ஒண்பாவுக் குயர்கம்பன்” என்று சொல்லுவதுண்டு. ஆனால் எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம் என்ற யாப்பு வகைப் பாடலே தற்காலக் கவியரங்குகளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட அதிசயத்தைத் தொடங்கியதென்னவோ கவிஞர் சுரதா தான். வருத்தத்தில் வெற்றிபெற்ற வடலூர் வள்ளலைக் குறிப்பிடும் பாட்டில் “விருத்தத்தில் வெற்றி பெற்றான் கம்பன்” என்று சுரதாவே பாடியிருந்தாலும் கூட, இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதைப் பொழிலில் எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தங்களே அதிகம் பூத்துக் குலுங்குமாறு செய்தவர் சுரதாவே. அவருக்கு அடுத்தபடியாக அந்தப் பாவகைக்கு மேலும் மெருகூட்டிய பலரில் பாரதி கலைக் கழகத்தின் மதிவண்ணனுக்குத் தனியிடம் உண்டு.

விருத்தப் பாவின் வீச்சில் மட்டுமன்றித் தன் உள்ளத்தின் கிளர்ச்சிகளை உரையாடல்போல் எளிமையாகச் சித்தரிப்பதிலும் மதிவண்ணன் வல்லவர்.

“எத்தனைக் கட்டளை எத்தனை முறைகள்
எத்தனை தடவை சொல்லுவது - மனமே
எப்படி உனைநான் வெல்லுவது
சத்திர மானீ வருபவர்க் கெல்லாம்
தங்க இடம் தருகின்றாய் - அவர்
தழுவல் தினம்பெறும் கின்றாய்
அறிவுக் கண்ணை எப்படி யோநீ
அயரச் செய்கின்றாய் - பின்போ

ஆசை நெய்கின்றாய்.

.....

தீயின் துண்டுகள் என்று தெரிந்தும்
 தின்னத் துடிக்கின்றாய் - விரல்
 சுட்டும் மகிழ்கின்றாய்
 ஆயிரம் அனுபவக் கைதடுத்தும் நீ
 அவ்வழி போகின்றாய் - மந்தை
 ஆடுதன ஆகின்றாய்.”

•

மதிவண்ணனை நினைத்ததுமே அவருடைய மூத்த சகோதரர் என் நினைவுக்கு வருகிறார். எதிரொலி விசுவநாதன் ஓர் எழுச்சிக் கவிஞர்; அறிவுச் சுடரேற்றும் அரிய நூல்கள் பல எழுதிய படைப்பாளி. பாரதியைப் பற்றிய இவர் வரிகள் என்று கேட்டாலும் நெஞ்சில் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும்:

“சமமாகச் சரியாக வெள்ளை யர்முன்
 தலைநீர முடியாமல் அச்சம் ஓங்கி
 அவம்போல வாழ்க்கையிலே படித்த மக்கள்
 ஆங்கிலத்தில் வீழ்கையிலே புலவரெல்லாம்
 கவைக்குதவா செய்திபற்றி மன்றம் ஏறிக்
 கருத்துப்போர் செய்கையிலே புதிய பாட்டுச்
 சுவைசேர்த்த பாரதியார் தோன்றா விட்டால்
 சொல்லுடைக்கச் சுத்தியலைத் தேடவேண்டும்.”

அந்தக்கடைசி வரியில்தான் என்ன ஏளனம் கலந்த சீற்றம்! எழுத்தை விலைபொருளாக்கும் இழிவைக் கண்டு மனம்கொதித்து இவர் பாடிய வரிகளிலும் அதே சீற்றம்!

“திரட்டுக்கும் கொள்ளைக்கும் கற்பழிப்புத்
 தீமைக்கும் எழுத்துதுணை செய்யலாமா
 தெருப்புழுதி எழுதாளர் கதையை எல்லாம்
 தீழுட்டி அவர் சிதைக்கே வைக்க வேண்டும்.”

•

ஆவேசமான கவிவரிகளை மிக அடக்கமாகச் சொல்லும்

ஒரு நண்பரை நான் அடிக்கடி வியப்பதுண்டு. சொற்கட்டுச் சிதைவுறாமல் சிந்தனைச் சீற்றத்தை வெளிப்படுத்தும் அந்த நண்பர், ஜவஹர்லால். இவருடைய எண்ணங்கள் எழுச்சி மிக்கவை. அவற்றை இவர் சொல்லும் விதமும் சுவைமிக்கது:

“உலகத்துத் தூசுகளைத் துடைக்க ஆசை
உள்ளத்துக் குப்பைகளை எரிக்க ஆசை
கலகத்துப் பூச்சிகளை நசுக்க ஆசை
ககனத்தில் ஒளிவிளக்கை ஏற்ற ஆசை
உலகத்து மதங்களினை இணைக்க ஆசை
உயிரையெல்லாம் ஒன்றாகப் பிணைக்க ஆசை
உலகத்து நாயகியே இந்தச் சின்ன
உள்ளத்தில் வல்லமையைத் தருவா யாநீ.”

•

ஜவஹர்லாலோடு பாரதி கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து இணைந்தவர் பூவை அமுதன்; 200 நூல்களுக்கு மேல் எழுதிய சாதனையாளர்; அடக்கமே உருவாக அறிவுப் பணி செய்துவரும் அன்பர்; கருத்துச் செறிவுக்கே கவிதையில் முதலிடம் தருபவர். ஆனால் சொல்லையும், பொருளையும் கடந்து உருக்கத்தை வரவழைக்கும் உன்னதமே கவிதை என்பதை உணர்ந்தவர்:

“சொல்பொருள்கள் பட்டியலில் கவிஞன் நீல்வான்
சொல்கின்ற விதத்திலவன் கவிதை நிற்கும்
வெவ்வலிமை கவியாகிப் புகழ்தாக் காது
வெற்றியினைப் பெறும்விதமே கவிதையாகும்
கல்லதுவும் கசிந்துருகும் கவிதை நெய்த
கதையிகையென் றால் கவிதை மனம் கரைக்கும்
வல்லமையுண் மைக்கவிஞன் சொல்லுக் குண்டு
வயப்படுத்தும் வார்த்தைகளால் கவிவாழ்வானே.”

இந்த வரிகள் அறிவிக்கும் உண்மையை மறுக்க முடியுமா? கவிதையைப் போல் வேறெதுவும் நெஞ்சை உருக்க முடியுமா?

•

வைணவ இலக்கியங்களில் தோய்ந்து ஆய்வுரைகள் பல படைத்த டாக்டர் மதி சீனிவாசன் ஒரு முதுபெரும் கவிஞர்.

முதுமையினாலோ என்னவோ இப்பொழுது சிறிது காலமாக இவரை அரங்குகளில் பார்க்க முடியவில்லை. தம் ஆசான் அமரர் ஆசீனிவாச ராகவன் என்ற 'ஆசீரா'வைப் பற்றி இவர் நெகிழ்ந்து பாடிய வரிகள் இங்கே நினைக்கக் தக்கவை:

“சோலைக் குயிலா பாடுவது - குரலில்
 சொக்கிப் போனேன் என்சொல்வேன்
 மேலைக் காற்றா வீசுவது - என்
 மேனி முழுதும் குளிர்ந்தாச்சே
 ஆலைக் கரும்பின் சாறோதான் - அந்த
 ஆசீராவின் சொல்லமுதம்
 வாலைக் குமரி ஆகியேநான் - அவர்
 வடிவில் என்னை இழந்தேனே.”

•

கலைக்கழக அரங்குகள் மட்டுமன்றிச் சென்னையில் நடைபெறும் எந்த இலக்கிய விழாவும் யாரின்றி நடைபெறுவதில்லையோ; எல்லாத் தரப்புக் கவிஞர்களும் யாரைத்தம்இனிய நண்பர் என்று மொய்த்துக்கொள்கிறார்களோ; யாருடைய குடும்பம் தம் தலைவரை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளுக்கே தாரை வார்த்துத் தந்துவிட்டதோ; அந்த நண்பரே கலைக் கழகத்தின் செயலாளர் குமரிச் செழியன்³. எடுத்துப் படித்தால் எழுச்சிதரக் கூடிய வரிகளுடன் அமைந்த இவர் கவிதைகள் பல அரங்குகளில் அதிகம் கவனிக்கப்படாமற் போய்விடுவதை நான் வருத்தத்துடன் கவனித்து வருகிறேன். பளிச்சென்று மின்னும் வைர வரிகள் அவருடைய கவிதைகளில் விரவியிருப்பதைக் காணலாம்:

“உலகப் பந்தை உருளச் செய்தே
 உள்ளும் புறமும் அருள்கிறது
 உலவும் நெஞ்சின் ஓட்டத் தாலே
 ஒளியை இருளைச் சுரக்கிறது
 ஞாயிற் றொளியைச் சங்கிலியாலே
 நீட்டி அளக்கப் பார்க்கின்றார்
 போயிற் றென்றே நாக்கைக் கடித்துப்
 புழுதி புரண்டே வேர்க்கின்றார்.
 வானம் என்ன கையின் அளவா

வாரிச் சுருட்டிக் கொள்வதற்கு

.....”

“வானம் என்ன கையின் அளவா, வாரிச் சுருட்டிக் கொள்வதற்கு” என்ற மின்னல் பளிச்சிட்டு நம் இதயங்களில் இடிமுழக்கம் செய்ய முதல் நாலுவரிகள் எப்படி முன்னுரையாக அமைகின்றன! மற்ற கவிஞர்களை வாயாரப் புகழும் வள்ளல் இவர். கவிமாமணிப் பட்டம் வழங்கப் பட்டவர்க்கெல்லாம் விருதுக் கவிதை இயற்றித் தரும் பணியைத் தாமே ஏற்றுத் திறம்படச் செய்பவர். புதுவயல் செல்லப்பன் பற்றிய இவர் கவிதை எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கிறது, பாருங்கள்:

“முனைமுகத்துச் சிந்தனைகள் முத்தாகப் பூக்கின்ற
முத்தமீழே நீயென்பதா
பனைமரத்தைக் காட்டுகின்ற பனித்துளிபோல் தெளிவாகும்
பாட்டுனது மொழியென்பதா
வானத்துக் கப்பாலும் வளர்கின்ற கற்பனையை
வடம்தொட்ட தேரோட்டமா
மோனத்தைக் கிழிக்கின்ற ஞானத்தை அளிக்கின்ற
முகுகாற்றுப் படையாகுமா.”

•

நாடறிந்த நல்ல கவிஞர் இளந்தேவன். இவரும் பாரதி கலைக் கழகத்தில் வளர்ந்த கவிஞரே.

“இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற இலக்கிய மோசடிக்குப் புதுக்கவிதை என்று பெயர்” என்று சாடிவிட்டுப் பிற்பாடு ‘புதுக்கவிதை’களும் எழுதி அந்தத் துறையிலும் தம் வல்லமையை நிலைநாட்டியவர்; எப்படி எழுதினாலும் இனிக்க எழுதும் திறமையுடையவர்; பாரதி, பாரதிதாசன் இருவர்தம் வழிகளிலும் தடம்பதிப்பவர். “நிலாவையும், வானத்து மீனையும், காற்றையும் நேர்பட வைத்தாங்கே குலாவும் அமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு கோல வெறி” படைத்த பாரதியின் எதிரொலியை இவர் கவிதை வரிகளில் கேட்க முடியும்:

“நெருப்பைப் பிழிந்தெடுத்த சாற்றில் - சிறு
நீலவின் சுளைநறுக்கிப் போட்டு - அதை
அருந்தத் துடிப்பவர்க்குத் தந்தேன் - அவர்
ஆஹா இவன்கவிஞன் என்றார்.”

ஆஹா! அந்த வியப்புச் சொல் எப்படிச் சுவைதையில்
கம்பீரமாக அமர்கிறது, பார்த்தீர்களா!

**“அருவிகள் வயிரத் தொங்கல்
அடர்கொடி பச்சைப் பட்டே”**

என்று தொடங்கும் பாரதிதாசன் பாடலின் எதிரொலியையும்
இவர் பாட்டில் கேட்கலாம்:

**“வீடலாம் உறவுப் பின்னல்
வெளியெலாம் நட்புக் காற்று
ஏடெலாம் புரட்சிப் பாடம்
எழுத்தெலாம் செந்தேன் சொட்டு
நாடெலாம் தழீன் பாட்டே
நகரெலாம் தோழர் கூட்டம்
காடெலாம் அழகின் ஆட்சி
கனவெலாம் வண்ணக்கோலம்.”**

•

கிராமிய நடையில் நல்ல கவிதைகள் படைத்தவர்களில்
தலைமையிடம் அமரர் கொத்தமங்கலம் சுப்புவுக்கே. இரண்டாம்
உலகப்போர் முடிந்ததும் பட்டாளத்து வீரர்களுக்கு, “வேட்டை
முடிஞ்சு போச்சு தம்பி வீட்டுக்கு வாங்க” என்றழைப்பு விடுத்த
கவிதை; “காந்தி மகான் கதை”யின் தேன் சொட்டும் பாடல்கள்;
கண்ணன் பாட்டையும், பாஞ்சாலி சபதத்தையும், கந்தன்-வள்ளி
கயிற்றுக் காதலையும் நினைப்பூட்டி, பாரதியைப் புகழும்
பாடல்; உலகத்தரம் வாய்ந்த கவித்துவம் மிக்க வரிகளைப்
பாமரர்களும் பாடும் வண்ணம் படைத்த சுப்புவின் திருமகனார்
கொத்தமங்கலம் விசுவநாதன்.

நல்ல பாடல் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று அவர்
சொல்கிறார்;

**“எதுகை மோனை தேடித் தேடிச் சேர்த்துப்
எழில்யுகந்த சீர்தளைகள் பார்த்துப்
புதுமை யீளிரும் சொற்களால் கோர்த்துப்
படைத்தெதல்வாம் கவிதை யாகுமோ
வாழ்ந்திடவே நல்லவழி காட்டுகின்ற பாட்டு
வளமெயெல்வாம் பெருகிடவே வழிவகுக்கும் பாட்டு**

சூழ்ந்திருக்கும் தீயவற்றைச் சுட்டுடரிக்கும் பாட்டு
சுடரெனவே அறிவொளியை ஏற்றிவைக்கும் பாட்டு.”

•

சொல்லோவியம் தீட்டுவதோடு நல்லோவியம் தீட்டும் நுண்கலலையிலும் வல்லவர் மயன். பக்திமணம் கமழ அன்னை சக்தியைக் கவிதைகளில் போற்றி வணங்கும் இவர் எளிமையான சொற்களில் வலிமையான பாடல்கள் நெய்ப்பவர். இவர் பாரதியைப் பற்றிச் சொல்லும் வரிகள் நெஞ்சில் என்றும் நீங்காமல் இருக்கும்.

“தேச பக்தி தெய்வ பக்தி
தேர்ந்த ஞான பக்தியும்
நேசயிக்க தமிழில் பக்தி
நெஞ்சில் ஈர்க்கும் கவிதையில்
பாச யிக்க பக்தி யோடு
பாரதி பிறந்தனன்
மாசில்லாத மாக்கவியாய்
மண்ணுலகில் சிறந்தனன்.”

•

கலைமதியன் ஒரு நல்லகவிஞர். அலட்டிக் கொள்ளாமல் அற்புதமான வரிகளைப் படித்துவிட்டு அடக்கமாக அமர்ந்திருப்பார். கவிஞனுடைய சிறப்பைக் கச்சிதமாக சித்தரிக்கிறார் இவர்.

மனவெளியில் உலவுகின்ற கவிஞன் நானடா - இந்த
மன்னவனின் தேர்குதிரை புனைவு தானடா
கனவுலகம் அதுவெனவே நகைப்பதேனடா - இவன்
கவிதைகளே காலதேவன் சிரிப்புத் தானடா.

இப்படிப் பாடிவிட்டு அப்பாடலை எப்படி முடிக்கிறார் என்று பாருங்கள்:

“நினைவுவகு மாந்தரையே போற்றுவேனடா - அவர்
நெஞ்சினிலே மனிதநேயம் வேட்கிறேனடா
புனைவுகளும் உண்மையதன் அணிகள் தானடா - நான்
பூந்தமிழின் இசையைத் தூவும் புதிய யாழடா”

•

கவிதை நூல்களும் பல உரைநடை நூல்களும் படைத்துள்ள வரத கோவிந்தராஜன் கவிதைகளில் ஓர் ஆற்றொழுக்கம் புலப்படும். அதுவும் ‘அருவி’ பற்றிய ஒரு பாடலில்...

“உச்சி மலையிருந்தே - அருவி
 ஓடி வருகுதுபார்
 பச்சை இலைதழைகள் - அருவி
 பாடிச் சுமக்குதுபார்
 கச்சணி மார்பிடையில் - முத்துக்
 கலின்மணி மாலையைப்போல்
 இச்சுனை நீரருவி - உருண்டு
 இன்னிசை பாடுதுபார்”

•

திருக்குறள் நெறிநின்று வாழும் மூத்த கவிஞர் க.குணசேகரன் ‘சிறகுகள்’ வேட்கும் ஒரு பாடல் என் நினைவில் எதிரொலிக்கிறது:

“விடியல் பொழுதின் சுறுசுறுப்பை
 விலாவில் ஏந்திப் பலனிவரப்
 படியும் சிறகுகள் ஒருகோடிப்
 பாரித் திடட்டும் தோள்களிலே
 அன்பும் அருளும் இறகுகளாய்
 அவனி முழுதும் சுற்றிவர
 இன்பச் சிறகுகள் ஒரு கோடி
 எங்கள் தோளில் முளைக்கட்டும்”

இன்பச் சிறகுகளுக்கு அன்பும், அருளும், இறகுகளாய் இருக்க வேண்டும் என்று எவ்வளவு நுட்பமாக யாசிக்கிறார்! “மன்மதக் குறள்” என்ற தலைப்பில் திருக்குறள் இன்பத்துப் பாலுக்கு உரை செய்தவர் ஆயிற்றே!

•

அமரர் மணி. “குங்குமச் சிவப்பு நிறம்; கோமளப் பதுமமுகம்” என்று அன்னை சக்தி பற்றிய துதிப் பாடலோடுதான் இவர் கவிதை படிக்கத் தொடங்குவார். இவருடைய மெலிந்த உருவத்துக்குள்தான் எவ்வளவு பெரிய, வலிமையான இலட்சிய நோக்கம்!

“காற்றுக் குதிரைக்கே கடிவாளம் இட்டதன்மேல்
வீற்றிருந்தே வான விண்மீன்கள் கொணரணுமா
ஆற்றுப் பெருக்கினையே அணைகட்டி ஒன்றாக்கி
வேற்றுக் கடலொன்றை உருவாக்கிக் காட்டணுமா
மேகக் கஜமுதுகின் மீதேறி வானத்தை
சேகரித்தே வந்து சுருட்டிக் கட்டணுமா
சாகரத்தை விண்ணேற்றிச் சரமழையாய்க் கொட்டணுமா
நாகரிகக் கூத்துகளை நான்நடித்துக் காட்டணுமா
.....
உயிரின் நினைவுகளை உள்ளடக்கி பிரம்மாண்ட
உருவம் எடுத்திந்த வையத்து நீற்கணுமா
.....”

•

அமுதன் கவிதைகளில் ஓர் ஆதங்கம் தொனிப்பதுண்டு.
ஆதங்கம் தானே கவிதையின் ஆதார ஸ்ருதி! இதோ:

“என்ன தலைப்பில் பாடுவது - நான்
எந்தப் பதத்திற் காடுவது
மண்ணைப் பற்றிப் பாடிடவா - ஒரு
மலரோ எழுந்து நகைக்கிறது
என்னை விடவா நீபாட - என
இன்னொரு தலைப்புக் கேட்கிறது”

•

இதே போன்ற ஆதங்கத்தை பாரதி எழிலவன் ஒரு கவிதையில்
வெளிப்படுத்துகிறார்:

“எல்லாம் எனக்குள் இருந்தாலும்
ஏதோ குறையாய்த் தெரிகிறது
சொல்லும் செயலும் ஒத்தாலும்
செயலில் ஏதோ குறைகிறது”

•

தன் கவிதையைக் கேட்டு மற்றவர் எழுப்பும்
கரவொலியில் மகிழும் போது கவிஞன் மனநிலை எப்படி

இருக்கும்? ‘தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்’ என்பாரே வள்ளுவர், அந்தத் தாயின் மனம் போல் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் பெருமிதம் கொள்ளுமோ? கலியன் சம்பத்து சொன்ன வரிகள் நினைவில் எதிரொலிக்கின்றன:

“எழுதத் தொடங்கும் நேரத்தில்
எழிலார் கவிதை பிறப்பதுவும்
அழுத்த மான அச்சிலது
அழகு மலராய் மலர்வதுவும்
எழுத்தில் உள்ள அக்கவிதை
எல்லார் முன்பும் சொல்லுகையில்
முழுக்கும் சுவைஞர் கையொலியும்
முடிவே இல்லா நல்லின்பம்”

•

மீ.விசுவநாதன் ஒரு நயமான கவிஞர். அவர் கவிதைகளில் பின்னணியாக இழையோடுவது அவருடைய குருபக்தி. அவருடைய குருவணக்கக் கவிதை மிகவும் சிறப்பானது:

குருவை எண்ணிக் கோலம் போட்டால்
திருவே வீட்டில் திருவிளக் கேற்றுவாள்
இன்னொரு பாட்டில் இப்படிச் சொல்கிறார்:
“நான் சூன்யம்
ஆனால் அன்று அங்கு
அந்தச் சுடரை அணுகிய பின்போ
என் சூன்யம் ஞானமாயிற்று
முன்புபன்னைக் கிறுக்கன் என்றவர்கள்
இப்பொழுது
ஞானி என்று போற்றுகின்றனர்.”

•

எண்பது வயதைத் தாண்டியும் கவியரங்குகளில் கலந்து கொண்டு இளமை மணம் கமழும் இனிய கவிதைகளைத் தரும் பெரியவர் துரை இராமநாதன். ‘அரம்போலும் கூர்மையரேனும் மரம்போல்வர் மக்கட்பண்பில்லாதவர்’ என்ற தமிழ் மறையை எதிரொலிக்கும் இவர் பாடல் ஒன்றை இங்கே நினைத்துக் கொள்கிறேன்:

“உயர்ந்ததோர் கல்வி கற்றும்
 ஊரையே விலைக்கு வாங்கும்
 அயர்ந்திடும் செல்வம் பெற்றும்
 அளவில்செல் வாக்கிருந்தும்
 தயவுடன் பிறரை நோக்கும்
 தன்மையும் சால்பும் இல்லா
 மயர்வுறு வாழ்வு கொண்டோர்
 மணயிலா மலர்கள் ஆவர்”

•

ஏழை, எளியோர்க்காகவும், வாழ்வின் அடி மட்டத்துக்குத் தள்ளப்பட்டு நசுக்கப்படும் அப்பாவி மக்களுக்காகவும் இடையறாது கண்ணீர் சிந்துவதோடு, இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் இன்னும் நடைபெறுவதைக் கண்டிக்கவும் செய்பவர், என் அருமை நண்பர் அமரசிகாமணி. ‘கடலில் கலவாத நதி!’ இவருடைய நல்ல கவிதைப் படைப்பு. சில நேரங்களில் கனமான உணர்ச்சிகளை உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து இவர் மொண்டு வந்து தருவதும் உண்டு. பலகாலம் வாழ்ந்த வீட்டைப் பிள்ளைகள் இடித்து விட்டு அடுக்ககம் கட்டத் திட்டம் போடுவதைப் பற்றித் தந்தையின் உள்ளம் புலம்புவதை ‘பழசு’ என்ற கவிதையில் படம் பிடிக்கிறார்.

“அடுக்கு மாடியொன்று அழகாய் எழும்புமென்று
 ஆறுதல் கூறினார்கள்.
 பயத்தை நெஞ்சில் பதுக்கி வைத்துக் கொண்டு
 நான் பழசாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

•

யோக சாதனையில் பெரிதும் ஈடுபட்டு வரும் வேதம் நல்ல கவிஞர். “மந்திரம் போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம்” என்று பாரதி சொன்னதற்கேற்பக் கவிதைகளில் மந்திர ஓசை விரவி வரும் முயற்சியையும் மேற்கொள்பவர். கவிதைக்குள் மந்திரத்தை வைப்பது பற்றி இவர் ஒரு கவிதையிலே சொல்கிறார்:

இசையினையே முறையாகக் கற்ற பின்பா
 இளங்குயிலும் இசைக்கிறது கவிமனத்தை
 அசைவிக்கும் யின்னலுமே பாதை தன்னை

அழகுறவே வகுத்தபின்பா கண்சிறீட்டும்
 விசையோடு வருகிறதே மேகப் பாய்ச்சல்
 விதிவியன்றை வகுத்தபின்பா நீலத்தில் பாயும்
 இசைவுடனே ஏடுகளைப் புரட்டித் தானா
 இங்கேநாம் ஞானத்தைக் கற்க வேண்டும்
 கவிதைக்குள் மந்திரத்தை வைப்போருக்கே
 காட்சியெலாம் ஏடாகும் பூவும் வானும்
 புவிதனிலே வாழ்மனிதர் குணமும் ஓ! இப்
 புனல்களிலும் புதிதுதரும் ஏடாய் மாறும்.

“கனல்ருசியைக் கவியறியும்” என்று நிறைவு பெறுகிறது அந்தக் கவிதை!

•

‘மாதமொரு கவியரங்கம்’ நடத்தும் திட்டத்தை பாரதிக் கலைக்கழகத்தில் முன்வைத்துச் செயலூக்கம் தந்தவர் அமரர் இளங்கார் வண்ணன். சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் செறிந்த இவர் கவிதைகளில் மெய்யியல் வேட்கையும் புலப்படும்:

“முகிலின் மயிலாட்ட நாடகத்து மூட்டத்தின்
 முத்துச் சரமழையில் முகிழ்க்கும் மனமேதான்
 குத்தும் சுடர்வெயிலின் கூசும் ஒளியழகில்
 பித்தாகி வியர்வையுடன் பெருமூச்சு விடுகிறது
 தத்திவரும் சேய்விரலால் தளிர்ந்தொட்ட புளகம்போல்
 மழலைச் சிறுதென்றல் தொட்டசுகம் கண்டமனம்
 சுழன்று சீறிவெழும் புயலழகைத் துய்க்கிறது.

.....

பித்தனைப்போல் ஏதேதோ பிதற்றுகிறேன் என்னாதீர்
 இத்தனையும் உணர்விழையும் இருதுருவம் காட்டத்தான்
 துன்பக் கசப்பில் தோயாத தனியின்பம்
 பின்னர் திகட்டும் பிணியாகப் பீடிக்கும்

.....

மாற்றமே வாழ்க்கைக்கு மலர்ச்சிதரும் வித்தாகும்
 மாற்றமீலா வாழ்வதுவோ மரணத்திற்கொப்பாகும்.

முகிலின் மயிலாட்ட நாடகம்! முத்துச் சரமழை! குத்தும் சுடர்

வெய்யில்! தளிர்தொட்ட புளகம்! மழலைச் சிறுதென்றல்! துன்பக் கசப்பு! சொற்சுவை என்னவென்று புரிகிறதா? 500 கவியரங்கங்கள் நடைபெற முதல்விதை தூவிய அமரர் இளங்கார் வண்ணனுக்கே இந்த நூலைக் காணிக்கையாகப் படைக்கிறேன்.

•

கவிமாமணி விருது பெற்ற பிறகு சில கவிஞர்கள் காணாமல் போய்விடுகிறார்கள் என்று கவிஞர் பாரதி மணியன் நகைச்சுவையோடு சொல்வார். அரு.ராஜசேகரன் என்ற கவிமாமணியைப் பொருத்த மட்டில் விருது வாங்கிய பிறகு அவர் அரங்குகளில் அதிகம் தென்படவில்லை என்பது உண்மை.

**“வேக நடைபயில்வாய் வேட்கை யாலினையுமீ
யோக மனநிலையால் யுத்தம் ழெயித்தீடுவாய்”**

என்று எழுதியவர், வேக நடைபயின்று பாரதி கலைக் கழகத்தை விட்டு விலகி நின்று விட்டார்.

•

அமரர் பாரதி ராகவி பக்திரசம் ததும்ப எழுதிய நல்ல பெண்பாற் கவிஞர்.

**“இதமே செயலில் எழுக உனது
பதமே மனதில் பதிக-மதமே
பதியா நிலையே தருக நிதமும்
சதமா யடைந்தேன் சரண்”**

வெண்பாவுக்கு ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. அவசரமாக உலகை விட்டுப் பறந்த அவர் எழுதிய இரண்டு வரிகள் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கவை:

**“எனக்கு வழிவிடுங்கள் என் பயணம் மிகமுக்கியம்
அடுத்த நூற்றாண்டை நோக்கி அவசரமாய்ப்
போகின்றேன்.”**

•

சக்தி ஒரு சிறந்த படைப்பாளி. ‘சித்தார்த்தன்’ என்ற புனைப்பெயரில் நல்ல சிறுகதைகளும், நாவல்களும் எழுதிப் பல நூல்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார். ‘ஆழிசூழ் அமெரிக்கா’ போன்ற பயணக் கட்டுரை நூல்களும்

படைத்துள்ளார்.

**“பாடிப் பறந்த குயிலொன்று - வானுள்
ஓடி மறைந்து விட்டதின்று”**

என்று டாக்டர் எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மி பற்றிய இவருடைய இரங்கற் பாடல் இதயத்தை நெகிழ்விப்பது. நிலநடுக்கத்தில் பல உயிர்கள் பலியான செய்தியை உள நடுக்கத்தோடு இவர் பாடிய கவிதை உள்ளம் உருக்குவது.

**“அன்னையே பூயியே அதிர்ந்து பொருமுகின்றாய்
அநியாயம் அணியணியாய் விழுங்குகின்றாய் எம்மை.”**

•

வெண்கலக் குரலில் அருமையாக இசைக் கவிதைகள் பாடும் தமிழ்மாறன் கம்பன் பிறந்த தேரமுந்தூர்க்காரர். கம்பன் கவிதைகளில் தோய்ந்து, ஆய்ந்த நல்ல இலக்கிய ரசிகர்.

**“சந்தனத்தை விறகாக்கிக் குளீர்காய்வதோ - ஓளி
சிந்திவிடும் விளக்கெடுத்து வீட்டை எரிப்பதோ”**

இப்படிப்பட்ட மின்னல் வரிகள் இவருடைய பாடல்களில் அங்கங்கே பளிச்சிடும்.

•

முத்துமணி ஒரு பக்திமணி என்றே சொல்லலாம். தேவகான இசைச்சங்கம் என்ற அமைப்பின் நிறுவனர் இவர். நெருடல் இன்றிச் சொற்கள் நீரோட்டமாய் அணிவகுக்கும் நேர்த்தியை இவருடைய பாடல்களில் கண்டுணர முடியும்.

**“‘இன்று’ எந்தன் கைவசம்
என்ன செய்யப் போகிறேன்
நீன்று திரும்பிப் பார்க்கிறேன்
நேற்று என்ன சாதித்தேன்”**

தெளிவான சொற்களில் தேர்ந்த கருத்துகளை வெளியிடும் வல்லவர் முத்துமணி.

•

இதுவரை பாரதி கலைக்கழகத்தின் கவிமாமணி விருது பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கை 38. அவர்களில் ஒருவரைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரையும் பற்றி எழுதிவிட்டேன். அந்த

ஒருவரைப் பற்றி இந்த நூலின் நிறைவில் எழுதுகிறேன்.

கவிமாமணிகள் தவிர ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கவிஞர்கள் பாரதி கலைக்கழகத்தில் உள்ளனர். அவர்கள் அனைவரையும் பற்றி எழுத ஆசையிருந்தும், நூலின் அளவு கருதி அதை முழுதும் செய்ய இயலாதவனாய் இருக்கிறேன். ஆனால், அவர்களுள் ஒரு சிலரைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

“மனதரச்ச் சொன்னகவி எல்லாம்
மன்றத்தில் புகழ்கொள்வதில்லை
எனதானால் இக்கணமே வீழும் - அன்றி
உனதானால் எந்நாளும் வாமும்
எனதில்லை உனதென்றே அர்ப்பணித்தேன்
நின்பெயல் நின்கடன் நின் அருளே”

என்று அமைதியாகத் தன் கவிதைகளைப் படிக்கத் தொடங்கும் என் நண்பன் பா.வீரராகவன் ஒரு நல்ல கவிஞன்.

“ஒவ்வொரு புதிய விடியலுக்கும்
ஒவ்வொரு புதிய வடிவீருக்கும்”

இப்படித்தான், அவன் எனக்கொருமுறை புத்தாண்டு வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பியிருந்தான். ஒவ்வொரு நல்ல கவிஞனுக்கும், ஒவ்வொரு புதிய சிறப்பிருக்கும். சரிதானே?

“விடையற்ற கேள்விகளின் வெளிச்சப் புள்ளி”

என்று இந்த நூலில் முதலில் ஒருவரி மேற்கோள் காட்டப்பட்டதே, அதை எழுதியவன் கொஞ்சம் கோபக்காரன்; ஆனால் கவிதையிடம் தீராத தாகமுடையவன்; ஹரிகிருஷ்ணன்

“வீசி அடித்த சவுக்கைப் போல் திரகு
வீழ்ந்து நீண்டு கிடக்கிறது”

- வியக்க வைக்கும் உவமையன்றோ இது!

“மின்னற் சிரிப்புகளும் வெகுமாயக் கனவுகளும்
விறதைக் கவிதையெனும் விரிந்த இரு சிறகுகளும்”

இப்படிக் கற்பனையில் பறந்து கொண்டே இருக்க விரும்பும் பரபரப்புக் கவிஞன் ஹரிகிருஷ்ணன்.

புலமை மிக்கவர் புலவர் ராமமூர்த்தி. சப்தபதி மந்திரத்தைப் பற்றிய கவிதையில் இவர் சொல்கிறார்:

“எவருடன் நாம் இணைந் தேழடி நடப்பினும்
அவருடன் நமக்கோர் அணுக்கம் உண்டாகும்.”

சதீஷ்குமார் என்ற இளம்கவிஞன் என்னை மிகவும்
கவர்ந்தவன்.

“பசியில்லை எனும்போது பால்சோறு தின்றாலே
சீரணம் ஆகாதடா - உனக்குப்
பசியென்னும் பக்குவம் இல்லையேல் வாழ்க்கைதான்
பூரணம் ஆகாதடா”

இப்படி ஞானவேட்கையோடும் எழுதும் சிந்தனையாளன்
சதீஷ்.

‘வைதிகக் கூட்டம்’ என்று வெளியே சிலர் கேலிபேசும் பாரதி
கலைக்கழகத்தில் ‘பகுத்தறிவு’ வாதிகளுக்கும் பஞ்சமில்லை.
அவர்களுள் குடந்தையான் என்பவருக்குத் தனியிடம் உண்டு:

வெடிப்பேனா சொல்லெடுத்து வெற்றிகளைக் குவிப்பேனா
முடிப்பேனா வீணர்களின் முகத்திரையைக் கீழிப்பேனா
அழிப்பேனா தீமைகளை அடங்கா திருப்பேனா
ஒழிப்பேனா பேதத்தை உண்மைக்கே என்பேனா.
என்ன ஆவேசம்!

•

1977ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் என்று நினைக்கிறேன். என்
இல்லத்தில் பாரதி கலைக் கழகக் கவியரங்கம் அமைத்திருந்தேன்.
அதற்குமுன் சில மாதங்கள் நான் கவியரங்கங்களுக்குப் போக
முடியாத சூழ்நிலை; சில புதிய கவிஞர்கள் கழகத்தில்
சேர்ந்திருந்தனர். அவர்களை நான் அப்போது
அறிந்திருக்கவில்லை. என் இல்லத்தில் நடைபெற்ற அந்த
கவியரங்கில்தான் அவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர்களில்
இருவர்....!

இருவரும் தத்தம் நெற்றியில் குங்குமத்தை நேர்க்கோட்டுத்
திலகமாய் நீட்டி இழைத்திருந்த காட்சியும்! இருவருமே பராசக்தி
பற்றிப் பாடிய கவிதைகளும்! ‘சக்தி காக்கிறாள் சஞ்சலம்
இல்லை’ என்று அவர்கள் செய்த உச்சாடனமும்! கவியரங்கை
ரசிக்க வந்த என் நண்பன் ஒருவன் “என்னடா ஒரே சாக்தர்
கூட்டமாய் உள்ளது” என்று சத்தமாகக் கேட்டேவிட்டான்.
ஆனால், அந்த இருவரும் என் கவிச்சூழலில் நிரந்தர

உறவினர்களாய் ஆகிவிடுவார்கள் என்று அப்போது நான் நினைக்கவில்லை. ஒருவன் ரமணன்: மற்றொருவன் சுப்பு.

ரமணனுக்குத்தான் “உன்னோடு நான்” என்ற என் கவிதைத் தொகுப்பு நூலை நான் அன்புக் காணிக்கையாக்கினேன். அவன் கவிதைகளைப் பற்றி நான் நிறைய எழுதியுள்ளேன்: பேசியுள்ளேன்.

**“கட்டறுந்த காட்டாற்று வெள்ளமாக - மெத்தக்
கற்றவர்க்கும் கால்தடுக்கும் பள்ளமாக - புத்தி
முட்டமுட்ட முழைக்கின்ற பாறையாக - எங்கோ
முணுமுணுத்துக் கொல்லுகின்ற தேரையாக
ஓட ஓடச் சரியும் தொடுவானாக
உந்த உந்த விலகும் நிலவாகப்
பாடப் பாடப் பணிய மறுக்கும்
பரவசம்! அதிசயம்! டொய்! எங்கள் பராசக்தி”**

அவனுடைய இந்த ஆவேசக் கவிதையின் நிறைவில் ‘பராசக்தி’ என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக ‘ரமணன் கவிதை’ என்று போட்டுப் படித்தாலும் பொருத்தமாகவே இருக்கும்.

இவனுடைய கவிதைகளைப் பற்றி ஒரு தனி நூலே எழுத வேண்டும். பாரதியின் கவிதாவேசக் கனல் ரமணன் கவிதைகளில் மீண்டும் அவதாரம் எடுத்துக் கொழுந்து விட்டெறிவதை உலகம் ஒருநாள் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். மூவாயிரம் குறட்பாக்களுடைய ‘அருட்குறள்’ என்ற நூல் இவன் ஞான தாகத்துக்கும், ஆன்ம ஒப்படைப்புக்கும் தக்க சான்று. அதில் என்றும் நான் மறக்க முடியாத ஒரு குறட்பா:

**“தீயென்றால் காடுடரியத் தேனைன்றால் பூமகிழ
வாய்நின்ற பேரருளே வாக்கு”**

இராமபிரானுக்கு ஓர் இளைய பெருமாள் வாய்த்ததுபோல் இவனுடைய நிழலாகத் ‘தோழமை’ என்ற சொல்லின் பொருளாக, நெஞ்சளவில் என்றும் இவனை நீங்காத நண்பன் சுப்புவும் ஒரு நல்ல கவிஞன். ரமணன் கவிதைகளைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்பதற்கும் ரமணன் கவிதைகள் புகழ்ப்படுவதைக் கேட்பதற்குமே தன் ஓய்வு நேரங்களை ஒதுக்கி வைத்து விட்டதால், தன் கவிதைகளைத் தனக்குள்ளேயே பதுக்கி வைத்திருக்கும் பண்பாளன் சுப்பு:

“கூப்பிய கைகள் கூப்பிய படியே
 குப்புற வீழ்ந்தனன் காளி
 ஏற்பதும் நீயே ஏய்ப்பதும் நீயே
 எப்படியோ செய்காளி”

என்று சக்தியின் பதமலரில் சரணடைதலே இவன் இலக்கு. இவன் கவியாளுமைக்கு ஒரு சான்று தருகிறேன். புயல், மழை, இடி என இயற்கைச் சீற்றத்தின் விளைவாக எங்கும் வெள்ளம் சூழ்ந்திருந்த ஆந்திராவில் ஒருநாள் அந்த வெள்ளத்தில் பராசக்தியின் நர்த்தனத்தைத் தரிசித்தபடி இவன் பாடிய சில வரிகள்!

“நேற்றிருந்த நோன்புகள்
 நூறுநூறு கூடவும்
 நேற்றிருந்த நிலைமைகள்
 நேரிலாது ஓடவும்
 காற்றிருந்த ஒலியலாம்
 காளிகாளி என்னவும்
 ஆற்றிருந்த கலையலாம்
 ஆதிசக்தி ஆடவே

நாடுநடுத்த நடையினில்
 நதியெடுத்த நர்த்தகி
 தாடுநடுத்த தயிழினில்
 தளையெடுத்த தாரகை
 ஊடுநடுத்த உயிரினில்
 உறவுவெடுத்த உண்மையே
 வாடுநடுத்த வளமையில்
 வடிவெடுத்த பெண்மையே

மாய்ந்திடாத பேரலை
 மடியெடுத்த சங்குகள்
 ஓய்ந்திடாத ஓசைகள்
 உருவெடுத்த வாக் கடல்
 ஆய்ந்திடாத நூல்நயம்

**அளவுவடுத்த அம்பிகை
காய்ந்திடாத நறுமலர்
காளீசக்தி ஆடலே.”**

இன்னும் சிலரை இப்பொழுது நினைத்துக் கொள்கிறேன். அமரர் தம்பி சீனிவாசன், உணர்ச்சி கொப்பளிக்கக் கவிதைகள் வழங்கிய அமரர்கள் ஹா.கி.வாலம் தம்பதியர், அமரர்.ப.நா. பாலசுப்ரமணியன், கவிஞர் சுப்ரபாலன், டாக்டர் மின்னூர் சீனிவாசன்..... இப்படி எத்தனை எத்தனைக் கவிஞர்கள்! இவர்களுையெல்லாம் கண்டு, கேட்டுக் களிக்க நான் என்ன தவம் செய்தேன்!

**“ஒருநாள் கண்டாய் மறுநாள் நின்றாய்
உயிரே அவர்தான் என்கின்றாய் - அவர்
வருநாள் தானே திருநாள் என்று
மனமே எனையேன் தின்கின்றாய்”**

- மின்னூர் சீனிவாசனின் இந்த வரிகளை மறக்க முடியுமா?

•

இனிமேலும் அவரைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. அவர்தாம் என் ஆசான், அமரர், தண்டமிழ்க் கொண்டல், கவிமாமணி சிதம்பரம் சுவாமிநாதன். அவர் தந்த ஈற்றடிகளுக்கு வெண்பா பல எழுதி வளர்ந்தோம் சிவமும், அமிர்தலிங்கமும், நானும்.

சிவம் நல்ல கவிதையுள்ளம் கொண்டவன்.

**“கண்ணளந்து நின்றிருந்தாள் கதலித்தேன்
கையளந்து நானவளைக் காதலித்தேன்”**

என்று ஒரு நாள் தன் கனவை அவன் எனக்குக் காட்சிப் படுத்திய கணத்தை இன்னும் எண்ணி வியக்கிறேன்.

**“கொடியோர்கள் கண்டஞ்சும் தாராளர் புஜம் - கொண்ட
கொடிநின்னை அல்லாமல் வேறாந்நிஜம்
விடியாத படிசெய்த மரபாதகம் - தீர்க்கக்
குடிலுக்குள் குடிகொண்ட கோமேதகம்”**

என்ன சொல் ஆளுமை! தண்டமிழ்க் கொண்டலின் தகுதிமிக்க மாணவன் தான் என்பதைச் சிவம் அப்பொழுதே வெளிப்படுத்தினான்.

அப்போது, அதாவது 1966-67 ஆண்டுகளில், சிவத்திற்குக் கவிதையிலும், இன்னொரு நண்பன் அமிர்தலிங்கத்திற்குச் சொற்பொழிவுக் கலையிலுமாக ஆர்வம் மிக்கிருந்தது. ஆனால் காலச்செலவில் கதை மாறியது. சிவம் கவிதையிலிருந்து விலகி உலகம் புகழும் சொற்பொழிவுத் திலகம் **சுகி சிவம்** ஆகவும், அமிர்தலிங்கமோ எந்தக் கவியரங்கம் எங்கு நடந்தாலும் இவனின்றி இல்லை என்று சொல்லும் படி **வசந்தப் பிரியன்** ஆகவும் மாறிவிட்ட ரசவாதத்தை எண்ணி வியக்கிறேன். 'ஆசான்' என்ற தலைப்பில் வசந்தப் பிரியன் வடித்த வரிகள் சிறப்பு மிக்கவை:

“ஐந்தெழுத்துச் சொல்லாசான் எனக்கு மட்டுமா - இந்த அகிலத்தில் எல்லார்க்கும் அவன் போலக் கீட்டுமா ஐந்தெழுத்து மனசாட்சி அடியேனின் ஆசான் - அது நைந்துவிடின் மனவானில் ஓட்டைவிழும் ஓசேன்”

கவிமாமணி சிதம்பரம் சுவாமிநாதன் யாப்பு நெறி முறையோடு சொல்லடுக்கிச் செய்யுள் செய்யும் கலையில் வல்லவராக இருந்தார்.

“துலங்குவண்ணீறு துணிப்பிறைக் கோடு துணைக்கரங்கள் இலங்குநற் றொந்தி இறைவனைப் புந்தி இருக்கையிலே விலங்கெனும் தாழ்வு விளங்கிடும் வாழ்வு விரைந்தழியும் கலங்கிடும் உள்ளம் களிப்பெனும் வலள்ளம் கலந்திடும்.

மோனையழகு நேர்த்தியுடன் கட்டளைக் கலித்துறை எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு இந்தப் பாடல். என்றும் நினைந்து போற்றத் தக்க வரிகளும் அவர்தம் செய்யுள்களில் விரவிவரும்:

“பாறைக் கதவைப் பார்க்கும் விதவை கூறைப் புடவை கொடுவொரு தடவை”

கவிதைப் பள்ளியில் எனக்கு ஆரம்பப் பாடம் புகட்டிய ஆசானை வணங்குகிறேன்.

•

உலகில் உள்ள கோடானு கோடி மக்களில் எல்லாருக்கும் கவிதை எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்படுவதில்லை. லட்சத்தில் ஒருவனுக்கே அந்த உந்துதல் ஏற்படுகிறது. அதிலும் சிலரே கவிதை எழுத முனைகிறார்கள். முதலில் சொல்லடுக்குகளாக வரும் செய்யுள்கள் மெல்லக் மெல்லக்

கவிஞனை மீறி அவன் நெஞ்சின் அடித்தளத்தில் இருந்து பீறிட்டெழுந்து சீறிவரும் காட்டாற்று வெள்ளம்போல் கொட்டும் கவிதைகளாக உருமாறும். அதற்குக் கவிஞன் பொறுப்பில்லை. அவனைக் கருவியாக்கிக் கொண்டு ஆர்ப்பரிக்கும் கவிதைக்கே, பராசக்திக்கே அத்தனைச் சிறப்புகளும் உரியவை.

“ஆயிரம் மேதைகள் பிறந்திடலாம் - அதில்
ஒருவன் தான்கவியம்மா -அந்த
ஒருகவிஞன் சொல்லும் ஒளியீகு கவிதை
உன்னருள் துளியம்மா - அதற்கு
உலகம் விலையம்மா”

என்ற தேவநாராயணன் வரிகள் சத்தியமானவை.

“உழுது முடித்துவிடு ஒருநாள் விதையுயிர்க்கும்
எழுதத் தொடங்கிவிடு என்றேனும் கவிபிறக்கும்”
என்று வ.வே.சு சொல்வது சரிதானே!

முருகுசுரணன், எழிலன், புவைவாகீசன், வே.கோபாலகிருஷ்ணன், பேராசிரியர் அரங்கநாதன், லிங்கராஜா, மோகன், சின்னபாண்டியன், மாணிக்கம்மாள் பிச்சை, சீனி.திருநாவுக்கரசு, ரஹிமா, சக்தி ராஜேஸ்வரி, ஏழ்வரைக்கடியான், பட்டு ராச பாரதி, மோகன் தாஸ், நாவல்பாக்கம் நரசிம்மன், போஸ் குமார், கடலூர் தேவநாதன், அய்யாறு வாசுதேவன்....அடாடா! இன்னும் எத்தனை எத்தனைக் கவிஞர்கள் கலைக்கழகம் என்ற உலைக்களத்தில் பட்டைதீட்டப்படுகிறார்கள்! நாளை வைரங்களாக ஜொலிக்கப் போகிறார்கள்! இவர்களையெல்லாம் வணங்குகிறேன். வாழ்த்துகிறேன்.

“புலி வாழ்க்கை கனவென்று புரிந்து கொண்டும்
புத்துணர்வு குன்றாத ஊக்கத் தோடு
கவிதைக்கே நாடுவென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கைகூப்பிச் சரணடைந்து வாழ்கின்றேனே”

குறிப்புகள்

1, 2 : தேவநாராயணனும், நா.பு.தங்கராஜனும் இந்தக் கட்டுரை எழுதப்பட்ட பிறகு, சமீபத்தில் இயற்கை எய்திவிட்டார்கள்.

திருக்குறளில் வீடுபேறு

[18.02.2001 அன்று ஆதம்பாக்கம் டி.ஏ.வி. பள்ளியில் நடைபெற்ற பாரதி கலைக்கழகத் திருக்குறள் விழாவில் நூலாசிரியன் நிகழ்த்திய இந்த ஆய்வுரை ஏற்கனவே தனிச் சுற்றுக்கான சிறிய புத்தக வடிவில் பாரதி கலைக் கழகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. சில சிறிய திருத்தங்களுடன் அது இந்த நூலில் இடம்பெறுகிறது.]

உலகப் பொதுமறையாய்க் காலம் வென்று நிற்கும் உயர்ந்த நூல் திருக்குறள். அது அறம், பொருள், காமம் என்ற முப்பால் பகுப்புடையது. அந்நூலில் வீடுபேறு பற்றிய குறிப்புகள் உண்டோ எனக் கண்டறிவதே இந்த ஆய்வின் நோக்கம். இது குறித்துப் பரிமேலழகர் சொல்லும் கருத்தை முதலில் நோக்குவோம்:

மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந் தோரால்
எடுக்கப்பட்ட பொருள்நான்கு. அவை அறம், பொருள்,
இன்பம், வீடு என்பன. அவற்றுள் வீடு என்பது
சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்து ஆகலின்,
துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதல்லது
இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற்
கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமே ஆம்.¹

இது பரிமேலழகர் கருத்து. வீடு என்பது ஓர் இடப் பெயர் போலவும், அவ்விடத்திற்குச் சென்றடைவதே வாழ்க்கைப் பயணத்தின் இலக்கு என்பது போலவும் கொண்டு, அது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்து என்கிறார் பரிமேலழகர். வீடு என்பது ஒரு வினை அல்லது செயலின் பெயர் என்று பொருள் கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பை அவர் கருதவில்லை. வீட்டுதல் என்ற செயலையோ விடுதல் என்ற செயலையோ அது குறிக்கக் கூடுமன்றோ? ஒரு வினையின் பெயராக அதைப் பொருள் கொண்டால், வீடுபேறு என்ற சொற்றொடர் கூடப் பொருத்தமற்றதாகிவிடும். ஆனாலும், வீடு என்பது வாழ்வதற்காகக் கட்டப்படும் இடத்தைக் குறிப்பதால், அந்தப் பொருளிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதைத் தெளிவு செய்யவே, 'வீடுபேறு' என்ற சொற்றொடர் இங்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தர்ம, அர்த்த, காம, மோகூஷம் என வடமொழி நூல்களில் நான்கு புருஷார்த்தங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைத் தமிழில், முறையே, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் உண்டு. ஆனாலும், அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் போல் வீடும் ஒரு வாழ்வியல் சாதனம் எனக் கொள்வதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை. வீடு ஒரு சாதனம் இல்லை, அது ஒரு சாதனை. உலக வாழ்வில் ஒருயிர் வீடு பெறுவதே மிகப் பெரிய சாதனை.

எனவே, வாழ்வியல் சாதனங்களாக, அறம், பொருள், காமம், ஆகியவற்றை விளக்க முன்வந்ததிருவள்ளுவர், அச்சாதனங்களால் நிறைவாழ்வு மேற்கொள்வதெல்லாம் வீடு பெறும் பொருட்டே என்ற இலக்கை ஆங்காங்கே சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் என்பதே இவ்வுரையின் துணிபு. இக்கூற்றுக்கான அகச்சான்றுகளைக் கண்டறிவதே இந்த ஆய்வின் நோக்கம்.

திருக்குறளின் முதலதிகாரம் கடவுள் வாழ்த்து. 'திங்களைப் போற்றுதும்'² என இளங்கோ அடிகள் தாமே போற்றுதல் போலவோ, 'சரண நாங்களே'³ என்று கம்பர் சொல்வது போலவோ, 'வாழ்த்தி வணங்குவாம்'⁴ என்று சேக்கிழார் பணிதல் போலவோ, 'நேசர் இதம் கூற நிலவலயம் தாங்கு நளன் மாசரிதம் கூற வரும்துணையாம்'⁵ என்று புகழேந்தியார் தும்பிக்கையானைத் துணைக்கு அழைப்பது போலவோ, பாயிரம் அல்லது காப்புச் செய்யுள் என்பதாகத் திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து அமையவில்லை. அதாவது, இந்த அதிகாரத்தில்,

திருவள்ளுவரே இறைவனை வேண்டுவது போலவோ, துணைக்கழைப்பது போலவோ, துதிப்பது போலவோ எந்தக் குறையும் அமையவில்லை. ஆனால், பொதுவாக இறைவன் உண்மை, திருவடிப் பெருமை, திருவடி சேர்வதால் ஏற்படும் பயன் என இறை இலக்கணத் தெளிவுரையாகவே இந்த அதிகாரம் அமைந்துள்ளது.

**ஆயிரத்து முநூற்று முப்பது) அருங்குறளும்
பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததற்சின்.....⁶**

என்று நத்தத்தனார் கூறுவதைக் கருதினால், கடவுள் வாழ்த்தை உள்ளடக்கிய 1330 குறட்பாக்களைத் தவிரவும், திருக்குறளுக்கு ஒரு தனிப்பாயிரம் இருந்திருக்கக் கூடுமோ என்று சிந்திக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். அது இங்கே தவிர்க்கப் படுகிறது.

கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில், ஏழு குறட்பாக்களில் இறைவனுடைய திருவடி சேர்வதன் பயன் சொல்லப் பட்டுள்ளது.

திருவடி சேர்வதன் பயன் எனத் திருக்குறளில் சொல்லப்படுவன:

- அ) நிலமிசை நீடு வாழ்தல்.
- ஆ) யாண்டும் இடும்பை இலவாதல்.
- இ) மனக்கவலை மாற்றல்.
- ஈ) பிற ஆழி எனப்படும் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தல்.

இவற்றை வேறு வேறு பயன்கள் எனக் கொள்ளாமல் ஒரே நிலை பற்றிய விளக்கங்கள் எனக் கொள்ள வாய்ப்புண்டு.

நீடு வாழ்தல் என்பதற்கு நெடுநாள் வாழ்தல் என்றே பொருள் கொள்ள முடிகிறது. பரம்பொருள் நினைப்பே அற்றவர்களும், தீயொழுக்கம் அமையப் பெற்றவர்களும் கூட நூறு வயது, நூற்றுப்பத்து வயதெல்லாம் வாழ்கிறார்கள் என்பது இன்றும் நாம் நேரில் கண்டறியும் உண்மை. எனவே, மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார், நூறு அல்லது நூற்றிருபது வயது வரை நோய்நொடியின்றி வாழ்வார்கள் என்று பொருள் கொள்வது சிறப்பில்லை. நீடு என்பது பலநூற்றாண்டுகள் என்ற அளவிலேனும் பொருள் கொள்ளப்படுவதே சிறப்பு. யாண்டும் என்பது அப்படிப்பட்ட கால நெடுமையைக் குறிப்பதாகவே

தோன்றுகிறது. எனவே மிக நீண்ட காலம் இடும்பை இன்றி வாழக்கூடிய நல்வாய்ப்பு, இறைவன் திருவடி சேர்ந்தால் ஏற்படும் என்பதே குறட்கருத்தாகத் தெரிகிறது. இடும்பைக்கு என்ன பொருள்? துன்பம் என்பதே அதன் இயல்பான பொருள். விழுமம் என்ற இன்னொரு சிறப்புப்பொருள் நிகண்டுகளில் அதற்குத் தரப்பட்டிருந்தாலும், இந்தக் குறளின் கருத்துச் சூழலுக்கு ஏற்ப அதற்குத் துன்பம் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். என்றும் துன்பம் இல்லாத நிலையே யாண்டும் இடும்பை இலவாதல் எனத் துணியலாம். துன்பம் இலாத நிலையே சக்தி⁷ என்ற பாரதியின் வரி இங்கே நினைவுகூரத் தக்கது.

‘மனக்கவலை மாற்றல்’ என்ற சொற்றொடரை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? மனத்தின்கண் வரும் துன்பங்களை நீக்குதல்⁸ என்றே பரிமேலழகரின் உரை விளக்குகிறது. சென்னையில் நடைபெறும் திருவிழாக்கள் என்று சொன்னால், பல ஊர்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்களுக்குள், சென்னையில் நடைபெறும் திருவிழாக்களை மட்டும் தனிமைப் படுத்திக் கருதுவதாகக் கொள்ளலாம். மனத்தின்கண் நிகழும் துன்பங்கள் என்பதை அப்படிப் பொருள் கொள்ள முடியுமோ? துன்பங்கள் அனைத்துமே மனத்தில்தானே உண்டாகின்றன? உடல் துன்பம் எதுவும் கிடையாதோ? உடலாலும் துன்பங்கள் உண்டாகலாம். ஆனால் அவையும் மனத்திலே உண்டாகும் கவலையாகவே உணரப்படுகின்றன. உடலில் ஏற்படும் ஒரு நோயோ, புண்ணோ, குடும்பத்தில் ஏற்படும் ஒரு சிக்கலோ, நட்பில் ஏற்படும் ஒரு விரிசலோ, கவலைக்குக் காரணமாக அமையலாம். ஆனால் அப்படி ஏற்படும் கவலை அனைத்துக்கும் நிகழிடம் அல்லது களம் மனம்தானே? எனவே மனத்தின்கண் மட்டுமே உண்டாகக் கூடிய கவலையை ‘மனக்கவலை’ என்ற சொற்றொடர் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். கவலை என்றாலே போதுமே! மனக்கவலை என்று ஏன் கூற வேண்டும்? எந்தக் கவலையும் மனத்தில் மட்டுமே ஏற்படுவதால், அத்தொடர்பைத் தெரிவிப்பதற்காக மனக்கவலை என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டதோ? வானத்தில் மட்டும் இருக்கக் கூடியது முகில் என்றாலும், வான் முகில் என்று சொல்வதில்லையா? அதுபோலத்தான் என்று சொல்வது சரியா?

இன்னும் சற்று நுட்பமாக ஆராய்வோம். உடலுக்கு ஒரு நோய் வருகிறது. அதனால் ஒரு துன்பம் உண்டாகிறது.

தக்க மருத்துவ உதவியால் அந்நோய் தீர்க்கப்பட்டதும் அத்துன்பம் நீங்கி விடுகிறது. உடல்நலக் குறைவுகளால் ஏற்படும் துன்பங்கள் மனத்தில்தான் கவலையாக உணரப்படுகின்றன என்று கொண்டாலும், அத்தகைய துன்பங்கள் தீர உலகியல் நடைமுறையிலே வழிமுறைகள் உள்ளன. அத்தகைய துன்பங்கள் தீர்வதற்குக்கூட இறைவன் திருவடிகளைச் சேரவேண்டும் என்று சொல்வது அவ்வளவு சிறப்பாகாது. மிட்டாய் வேண்டுமா? இறைவனை வேண்டிக் கொள் என்று ஒரு குழந்தையிடம் சொல்வது போன்ற அறிவுரைகளா திருக்குறளில் உள்ளன? எனவே, உலகியல் நடைமுறையில் தீர்த்துக் கொள்ளக் கூடிய கவலைகளை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்த்தால், ஒரு கவலைக்கு மட்டுமே உலகியல் நடைமுறையில் மாற்றே இல்லைபோல் தோன்றுகிறது. அது என்ன கவலை? இன்ப துன்ப அலைவீச்சில் சிக்குண்டு தவிக்கும் மன ஓட்டத்திலிருந்து எப்படி விடுபடுவது? எங்ஙனம் அதை நிறுத்துவது அல்லது அடக்குவது? இப்படி மனம் பற்றி எழும் கவலைக்கு மாற்றத்தை உலகியல் நடைமுறையில் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியுமோ? முடியாது. இறைவன் திருவடிகளில் சரணடைவது மட்டுமே மன ஓட்டத்திலிருந்து மீட்சிபெற வழி என்ற தெளிவையே பல மெய்ஞ்ஞானிகள் தந்துள்ளனர்⁹. மெய்ஞ்ஞானத்தின் சாரத்தையே, மெய்யுணர்தல் (குறள் 351-360) என்ற அதிகாரத்தில் பிழிந்து தந்திருக்கும் திருவள்ளுவரும், இதே தெளிவைத்தான், நூல் தொடக்கத்திலேயே, கடவுள் வாழ்த்து இந்த அதிகாரத்தில் தருகிறார். மன ஓட்டம் என ஒன்று ஓயாமல் இருந்து கொண்டே இருக்கிறதே, அதிலிருந்த மீள என்ன வழி? இந்த ஒற்றைக் கவலைக்கு ஒரேமாற்று இறைவன் திருவடி சேர்தலே. இதுதான் மேற்கண்ட குறளின் கருத்து. மனக்கவலைகள் எனப் பன்மையில் சொல்லாமல் மனக்கவலை என ஒருமையில் சொன்னதே பொருத்தம். மாற்றல் என்ற சொல்லுக்கு நீக்குதல் எனப் பொருள் கொள்வது கூட அவ்வளவு சிறப்பில்லை. மாற்றல்¹⁰ என்று சொல்லப்பட்டதை விளக்கப் புகுந்தால் இவ்வுரை மெய்யியல் ஆய்வாக விரிவடையக் கூடும். எனவே அதை தவிர்த்துவிட்டு, இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஆய்வைத் தொடரலாம்.

மன ஓட்டத்தை நிறுத்துதலுக்கும், பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துதலுக்கும் இறைவன் திருவடி சேர்தலே வழியென்று திருக்குறள் தெளிவுறுத்துகிறது. மன ஓட்டம் நிறுத்துதலும், பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துதலும் வேறுவேறா? வேண்டுதல் வேண்டாமை என்ற இருசக்கரங்களில் சுழல்வதே மன ஓட்டம்.

ஏக்கம், சினம், அழுக்காறு, அன்பு, பாசம், இன்பம், துன்பம், போன்றஎந்தமனஒட்டத்தைஆய்ந்துநோக்கினாலும்,வேண்டுதல் வேண்டாமைஎன்றஅடிப்படைகொண்டதாகவேகாணப்படும். வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் என்று இறைவனைக் குறிப்பதுகூட,அவனடிசேர்வார்க்கும்வேண்டுதல்வேண்டாமை அற்ற நிலை உருவாகும் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தத்தான் போலும்! வேண்டுதல், வேண்டாமை ஆகிய இரண்டும் அவா எனப்படும் ஆசையின் வெளிப்பாடுகளே. அவாவே எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் வேர்க்காரணமாவது என்ற புத்தரின் பொன்மொழியை" எதிரொலிப்பதுபோல், பிறவி நோய்க்கு வித்தாவதே அவாதான் என்றொரு குறள் சொல்கிறது:

**அவானென்ப எல்லா உயிர்க்கும்எஞ் ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து.**

அவா என்பது பிறப்பு ஈனும் வித்து என்பதை கருத்து. எல்லா உயிர்க்கும், எஞ்ஞான்றும் என்று சொன்னது ஏன்? அவா பிறப்பீனும் என்பது உலகப் பொதுநியதி என்பதைத் தெளிவு செய்யவே. உயிர்க்குலம் அனைத்துக்கும், எந்தக் காலத்திலும் பொருந்தக் கூடிய நியதி அது என்று கொள்ளலாம். தவா என்பதை, ஓயாத அல்லது உறுதியாக என்று பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. தவாஅப்பிறப்பு எனக் கொண்டால், ஓழியாத பிறவிகள் தரும் என்ற கருத்து மேலெழுகிறது. அதாவது, தான் உள்ள வரையிலும் ஓழியாத பிறவிநோய் உண்டாக்குவது அவா என்று புரிந்து கொள்ளலாம். தவாஅப் பிறப்பு எனக் கொள்ளாமல், தவாஅ ஈனும் எனப் பாடம் கொண்டால், அவா என்பது எல்லா உயிர்க்கும், எந்தக் காலத்திலும் உறுதியாக அல்லது கட்டாயமாகப் பிறவி ஈனும் வித்து என்ற கருத்தே தோன்றக்கூடும். அவா பிறப்பீனும் என்பது எல்லா உயிர்களுக்கும், எல்லாக் காலத்திலும் பொருந்துகிற உறுதி அல்லது கட்டாயத்தன்மை கொண்ட ஒரு முழுமுதல் உண்மை என்ற கருத்தே இக்குறளில் இருந்து தெளிவாகிறது. இதை ஆங்கிலத்தில், universal, non-temporal, necessary and absolute truth எனச் சொல்லிப் பார்த்தால், இக்கருத்து மேலும் தெளிவு பெறும். வேண்டுதல், வேண்டாமை ஆகிய இரண்டுமே அவாவின் வெளிப்பாடுகள் என்று மேலே நாம் சிந்தித்ததையே திருக்குறளும் எதிரொலிக்கிறது:

**வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.**

விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டுமே கூடாது என்று சொன்ன குறளாசான், தாம் அடிக்கடி கையாளும் உளவியல் அணுகுமுறையை மேற்கொண்டு, அதை மேலும் விளக்குவதாகவே மேற்கண்ட குறளின் கருத்து அமைந்துள்ளது:

விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டையும் தவிர்த்துவிடு. சரி, ஏதாவது ஒரு விருப்பம் தேவை என்று நீ நினைத்தால், பிறவாமையை மட்டும் விரும்பு. நீ விரும்பும் பிறவாமை உனக்கு மெய்நிகழ்வ ஆக வேண்டுமானால், வேண்டாமையை வேண்டு.

இன்னொரு குறளும் இங்கே கருதத்தக்கது:

ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்.

அதாவது, தணியாத தன்மை கொண்ட அவாவை நீக்கிவிட்டால், அவா அற்ற அந்த நிலையே, நிலையாக நீடுவாழும் பேற்றைத் தரும் என இக்குறளைப் புரிந்து கொள்ளலாம். பேரா இயற்கை என்றால் நிலைபெயராத தன்மை. மீண்டும் பிறத்தலுக்கு உள்ளாகாத வண்ணம் நீடு வாழ்வதே, பேரா இயற்கை.

மொத்தத்தில், குறளாசான் சொல்வது என்ன? பிறவாமை ஒன்றையே நாட்டமாகக் கொண்டு, அவாவை அறுத்து விட்டால், பிறவா நெறி கைகூடும். இதுவே குறட்கருத்து. அவா அறுத்தலே பிறவாமைக்கு வழி. இறைவன் திருவடி சேர்தலே பிறவாமைக்கு வழி. எனவே, அவா அறுத்தலும், இறைவனடி சேர்தலும் ஒன்றே. அவா அறுத்தலும், மனஓட்டம் நிறுத்தலும் ஒன்றே என்பது ஏற்கனவே நிறுவப்பட்டது.

அவாவின்மையே தூய்மை என்றும் ஒரு குறள் சொல்கிறது:

தூஉய்மை என்பது) அவாஇன்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்.

அவா அற்ற அகமே தூய அகம் என்று மேற்கண்ட குறள் சொல்கிறது. அகத்தூய்மையை வெளிப்படுத்திப் பிறர்காணச் செய்யும் சாதனமே வாய்மை என்பதை வாய்மையால் காணப்படும் என்று வேறோரிடத்தில் விளக்கிய திருவள்ளுவர், அகத்தூய்மையைத் தரக்கூடியதும் வாய்மையே என்று இந்தக் குறளில் சொல்கிறார். அகத்தை அவா அற்றதாகத் தூய்மை செய்யும் சாதனமும், தூய்மையை வெளிக்காட்டும் சாதனமும் வாய்மையே என்ற தெளிவை அவர் எளிதாகப் புகட்டுகிறார்.

காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற மும்மலங்களாலும்

மறைக்கப்பட்டு மாசடைந்திருப்பது அகம், இந்த மூன்று வித மாசுகளுக்கும் அடிப்படையானது அவா என்பதே திருவள்ளுவரின் தீர்ப்பு.

**காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய்.**

இக்குறளில் நோய் என்ற சொல் பிறவி நோயைத்தான் குறிக்கிறது. மூன்று மாசுகள் முற்றிலும் நீங்கிய உடனேயே பிறவாமை கைகூடுகிறது என்பதே இக்குறளின் கருத்து. இவ்வாறு சொன்னதுமே தெய்வப் புலவரின் சிந்தையிலே, அவாவறுத்தல் என்ற கோட்பாடே மேலெழும்புகிறது. இந்தக் குறளைத் தொடர்ந்து, அடுத்த அதிகாரமாகவே அவாவறுத்தல் அமைந்திருப்பது பொருத்தமாகவே உள்ளது. காமம், வெகுளி, மயக்கம், அல்லது சைவ சித்தாந்த நூல்களில் சொல்லப்படும் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்று மலங்களும் அவாவின் மூன்று பெயர்களே என்பதை உணர்த்தவே மூன்றன் நாமம்கெட என்று சொல்லப் பட்டுள்ளதோ?

மூன்று நிலைகளாக அல்லது மூன்று பெயர்களுடைய மாசாக அகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் மாசினை அகற்றினாலேயே பிறவிநோய்தீர்ந்துவிடும் எனத்திருவள்ளுவர் விளக்குகிறார். பிறவி நோய் தீர்த்தலும், பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துதலும் ஒன்றே. அதுவே பிறாவாமை கைகூடிவிட்ட பேரா இயற்கை நிலை. மாசறு காட்சி உடையவர்க்கே இருள் எனப்படும் பிறவிநோய் நீங்கும் என்று வேறோரிடத்தில் திருவள்ளுவர் விளக்குகிறார்:

**இருள்நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு.**

மூன்று திரைகளாக அகத்தை மறைத்திருக்கும் மாசினை அகற்றுதலே தலையாய அறம் என்றும் திருக்குறள் கூறுகிறது:

**மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற.**

பிறவாமைக்கு வழிகோலுவதே அறம் என்ற தெளிவு பிறக்கிறது. கல்வியின் பயனும் அதுவே என்று மேலும் விளக்கப்படுகிறது:

**கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றிண்டு வாரா நெறி.**

மீண்டும் வந்து பிறக்காமல் செய்யும் வழியைச் சேர்வதே கற்று, மெய்ப்பொருள் கண்டார் மேற்கொள்ளும் செயல்.

கற்றதனால் ஆய பயன், மற்றீண்டு வாரா நெறியின்கண் தலைப்படுதலே. கற்றதனால் ஆய பயன், வாலறிவன் நற்றாள் தொழுதலே. வாலறிவன் நற்றாள் தொழுதலும், பிறவாமை நெறியில் தலைப்படுதலும் வேறுவேறில்லை; இரண்டும் ஒன்றே. தெளிவு எப்படி மெல்ல விரிவடைகிறது! தலைப்படுதல் என்ற சொல்லாட்சியின் சிறப்பு வியக்கத் தக்கது.

தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே¹²

என்று அந்தச் சொல்லைத் திருநாவுக்கரசர் பயன்படுத்தி விரிக்கும் போது, வியப்பே திகைப்பும் ஆகிறது. ஒரே குறிப்பிட்ட அதிர்வுநிலையில் அதிரும் புலமைச் சிந்தனைகளை, ஒரே சொல் எப்படிப் பற்றிக் கொண்டு வெளிப்படுகிறது! இந்த இடத்தில் இன்னொரு குறளும் நோக்கத் தக்கது:

தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி

வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.

தலைப்பட்டார் என்பவர்கள் எல்லாப் பற்றினையும் முற்றிலும் அறுத்த துறவிகளாம்! மற்றவர்கள் எல்லாருமே, பிறப்பிறப்பு என்ற மாய வலையில் மயங்கிச் சிக்குண்டு உழல்பவர்களாம்! என்ன தலைப்பட்டார் என்று குறிக்காமல், தலைப்பட்டார் என்று மட்டுமே சொன்னதில் இருந்து, அச்சொல் ஒரு கலைச்சொல்லாகவே திருக்குறளில் பயிலும் நேர்த்தி விளங்குகிறது. நாம் அடைய வேண்டிய நிலையைப் பரம்பொருளின் குணமாகச் சுட்டிக்காட்ட, வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் என்றது போலவே, நம் அகம் எப்படி மாசற்ற தூய்மையதாய் ஆக வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கவே பரம்பொருளை, வாலறிவன் அல்லது தூய அறிவு கொண்டவன் என்றும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இலக்கு ஒன்றே. அது வேண்டுதல், வேண்டாமை அற்ற வாலறிவாய், அகத்தூய்மை பெறுதலே. அதுவே பரம்பொருட் தன்மையும் ஆகும் என்ற தெளிவு பிறக்கிறது. அடைதல், சேர்தல், அதுவாதல் எல்லாமே ஒரே செயலாக விரிந்து, தலைப்படுதல் ஆகித் தழுவிக் கொள்ளும் மகத்துவம் விளங்குகிறது. இறைவன் என்றொருவன் அல்லது இறைவி என்றொருத்தி உண்டோ? இறைமை என்பது பெயரும், வடிவும் அற்ற நிலைதானோ? இதுபோன்ற ஐயப்பாடுகள் மறைகின்றன. நீ அதுவாகும் வரை அவன் அல்லது அவளாக இருக்கும் இலக்கு, நீயே அதுவாகியதும், பெயரோ, வடிவோ இல்லாத மாசற்ற தூயநிலையாக விரிகிறது. வீடு எனப்படும் மெய்ப்பொருள்

இவ்வாறாகத் திருக்குறளிலே விளக்கப்படுகிறது என்று துணியலாம்.

வீடு பேற்றினை இப்படி விளக்கும் திருக்குறளில் இருந்து, வீடு பற்றி இன்னொரு தெளிவும் மலர்கிறது. தொன்மையான சம்ஸ்கிருத நூல்களில், வீடு என்பதற்கு ஈடான முக்தி இருவகைப் பட்டதாக விவரிக்கப்படுகிறது. ஒன்று விதேக முக்தி, மற்றொன்று ஜீவன் முக்தி. பூத உடல் எனப்படும் திட்ப உடலுடன் இருக்கும்போதே விடுதலை பெறுவது ஜீவன் முக்தி; திட்ப உடலில் இருந்து நீங்கி விடுதலை பெறுவது விதேக முக்தி. ஜீவன் முக்தி என்பதை உடலொடு வீடு என்றும், விதேக முக்தி என்பதை உடல்விடு வீடு என்றும் ஒருவாறு தமிழாக்கிக் கொள்ளலாம். திருக்குறளில், உடலொடு வீடு என்பதே அதிகம் விவரிக்கப் படுவதாகத் தோன்றுகிறது. நிலமிசை நீடு வாழ்வார் என்ற சொற்றொடர், இவ்வுலகிலேயே திட்ப உடலொடு வீடுற்ற நிலையில் நெடுங்காலம் வாழும் உடலொடு வீடு என்ற நிலையைத் தான் குறிக்கிறது.

பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று

நீலையாமை காணப் படும்.

துறவு பற்றிய இக்குறளின் மையக் கருத்து என்ன? பற்று அறும் கணத்திலேயே பிறவிநோய் அற்றுப் போய்விடும் என்பதுதானே? “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு”¹³ என்று இக்கருத்தைத்தானே நம்மாழ்வார் விளக்குகிறார்? மேற்கண்ட குறளில் பிறப்பறுத்தல் என்று சொல்லப்பட்டது எதுவோ, அதுவே வீடு என்று நம்மாழ்வாரால் குறிக்கப்படுகிறது. எனவே பற்று அறும் கணத்திலேயே பிறப்பற்றுப் போய்விடும்; அக்கணத்திலேயே வீடுபெறு கைகூடும். பாரதியாரைப் பின்பற்றி நாமும் கீழ்வருமாறு சொல்லிப் பார்க்கலாம்:

பற்றற்றுப் போவதொருகணம். வீடு பேறு வாய்ப்பது மறுகணம். இவ்விரு கணங்களுக்கும் இடைப்பட்ட கணம் ஒன்றில்லை.¹⁴

எனவே, திட்ப உடலுடன் கூடி, நிலமிசை வாழும் காலத்திலேயே, பற்றற்றுப்பதால், உடலொடு வீடு கிட்டிவிடுவது தெளிவாகிறது. உடலொடு வீடு வாய்க்கப்பெற்றார், திட்ப உடலொடு இந்த நில உலகில் நீடு வாழக் கூடிய வாய்ப்புடையார். அப்படி வாழும்போது, உடலொடு தமக்குள்ள ஒரு சிறிய தொடர்பைத் தவிர, வேறு எந்த விதத்திலும் உலகத்தோடு தொடர்புறா வண்ணம்

அவர்கள் வாழ்வார்கள். உடலே கூட அவர்களுக்கு ஒரு சமைதான். நிலவுலகில் மேலும் சில காலம் தங்கி மக்களுக்குத் தொண்டாற்றும் பணியேற்றுக் கொள்வதால் மட்டுமே, உடலொடு தமக்குள்ள தொடர்பை அவர்கள் வேறு வழியின்றிக் காப்பவர்கள். உண்மையில் உடலும் அவர்களுக்கு மிகைதான். இக்கருத்தைக் குறளாசான் எவ்வளவு தெளிவாகவும் அழகுபடவும் சொல்கிறார்!

மற்றும் தொடர்பா(டு) எவன்கொல் சிறப்பறுக்கல்

உற்றார்க்கு(கு) உடம்பும் மிகை.

எனவே உடலொடு வீடு என்னும் ஜீவன் முக்தர் நிலைப்பற்றித் திருக்குறள் விளக்கியுள்ளதாகக் கொள்ள முடிகிறது.

உடலொடு வீடு பெற்றோர் நிலமிசை நீடு வாழ்தல் இருவகைப் பட்டது என்று சித்தர்கள் கூறுவார்கள். திட்ப உடலோடு மண்மிசை மற்றவர்கள் போல வாழ்தல் ஒருவகை; திட்ப உடலை விட்டு நீங்கியும், தம் திட்ப உடல் சிதைவுறா வண்ணம் அதைப் பாதுகாப்பாக வைத்து அதனுடன் நுட்பமான தொடர்பு வைத்திருந்து, அருவமாக, இன்னும் சரியாகச் சொல்லப் போனால், நுட்ப உடலோடு, உலகில் சிலகாலம் நற்பணியாற்ற முனைதல் மற்றொரு வகை. முதல் வகை, உடலொடு வீடு என்று ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது வகை, சித்தர்கள் மொழியில் 'ஜீவ சமாதி' என்றழைக்கப் படுகிறது. அதை, நுண்ணிலை வீடு என்று குறிக்கலாமே!.

ஜீவ சமாதி எனப்படும் நுண்ணிலை வீடு பற்றித் திருக்குறளில் ஏதாவது குறிப்பிருக்கிறதா என்று நோக்கலாம். ஒரு குறள் சிந்தையில் மேலெழும்பி நிற்கிறது:

நத்தம்போல் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும்

வித்தகர்க்கு(கு) அல்லால் அரிது.

இந்தக் குறளுக்குப் பொருள் சொல்வதில் உரையாசிரியர்கள் எல்லாருமே தடுமாறுகின்றனர். புகழுடம்புக்கு ஆக்கமாகும் கேடும், புகழுடம்பு உளதாகும் சாக்காடும் சதுரப்பாடு உடையார்க்கு அல்லது இல்லை எனப் பரிமேலழகர் உரை சொல்கிறார்¹⁵. புகழுடம்பு என்ற சொல் இந்தக் குறளில் இல்லை. ஆனால் கருத்துச் சூழல் கருதி அச்சொல்லை வருவித்துக் குறளில் புகுத்துகிறார் பரிமேலழகர். நத்தம் என்ற சொல்லுக்கு, ஆக்கம் என்று அவர் பொருள் கொள்கிறார். எப்படி என்றால், நந்து என்ற தொழிற்பெயர் நத்து என விகாரத்தால் திரிந்து,

பிறகு, அம் என்ற விசுவாசம் பெற்று நத்தம் என்றாகியதாம்; நந்துதல் என்ற சொல் ஆக்கம் என்ற பொருள் கொண்டதாம்; எனவே, நத்தம் என்பது ஆக்கத்தைக் குறிக்கும்படி; நத்தம் போல் கேடு என்பதை ஆக்கம் போல் கேடு எனப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாம்; போல் என்பது இங்கு உரையசையாம்; எனவே, நத்தம் போல் கேடு என்றால், ஆக்கமாகும் கேடு எனப் பொருள்படுமாம்; ஆதலால் புகழுடம்புக்கு ஆக்கமாகும் கேடும், உடல் நீத்தும் புகழுடம்பாய் இருக்கக் கூடிய சாக்காடும் வித்தகர்களுக்கு மட்டுமே இயலுமாம். இதுவே பரிமேலழகர் கருத்துரை. மணக்குடவரும் ஏறக்குறைய இப்படியே எழுதுகிறார். நத்தம் என்ற சொல்லுக்குத் திவாகர நிகண்டின்படி இருள் என்று பொருள். இருட்டுக்கு உள்ள பல பெயர்களைக் குறிக்கிறார் நிகண்டாசிரியர்:

நீசியே நத்தம் நீலம் அதனோடு

தீயிரமும் தமமும் இருளஆ கும்மே.¹⁶

இருள் என்ற நேரடிப் பொருளில் நத்தம் என்ற சொல்லைப் புரிந்து கொண்டால், இருள் போலக் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும் வித்தகர்க்கு மட்டுமே இயலும் என்பது குறட்டகருத்தாகிறது. வித்தகர்க்கு மட்டுமே இயல்வது சிறப்புப் பொருளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படியின்றி இழிவுப் பொருளாக அமைதல் சிறப்பில்லை. எனவே நத்தம் என்பதற்கு இருள் எனப் பொருள் கொள்வதை எல்லா உரையாசிரியர்களுமே தவிர்க்கின்றனர்; இது சரியே.

பரிதி, காளிங்கர் போன்ற சில பழைய உரையாசிரியர்களும், ஆனந்தன் போன்ற சில தற்கால உரையாசிரியர்களும், நத்தம் என்ற சொல்லுக்குச் சங்கு என்று பொருள் கொள்கின்றனர். பூர்ணலிங்கம், ஆபிரகாம் அருளப்பன் ஆகிய உரையாசிரியர்கள் நத்தை அல்லது நண்டு என்றெல்லாம் பொருள் செய்கின்றனர். உரை பலவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டு, முனைவர் இரா. சாரங்கபாணி என்ற அறிஞர், சங்கு என்ற பொருள் ஓரளவு ஏற்புடையதென்றும், இதனினும் பொருந்த உரை தோன்றின் ஏற்கலாம் என்றும் முடிக்கிறார்¹⁷. இப்படி உரையாசிரியர்களைத் தடுமாற்றத்துக்கு உள்ளாக்கும் இந்தக் குறளை எப்படி நாம் அணுகிப் புரிந்து கொள்வது? இறந்தும் புகழுடம்போடு வாழ்தல் எனப் பரிமேலழகர் கொள்வது ஓரளவு ஏற்புடையது. ஆனால் புகழுடல் என ஏன் சொல்ல வேண்டும்? நத்தம் என்பதற்குச் சங்கு, நத்தை எனப் பொருள் கொள்வதே

இயல்பாகத் தோன்றுகிறது. இப்பொழுது குறளைப் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம். சங்கு போல அழிதலும், இறந்த பிறகு இல்லாமலே போய்விடாமல் உளதாக வாழக் கூடிய வண்ணம் சாதலும், வித்தகர்க்குத்தான் இயலும் என்பதே குறளின் இயல்பான கருத்தாகத் தோன்றுகிறது. சங்கில் இருந்து உயிர்ப்பூச்சி அகன்ற பிறகு சங்கு அழுகிப்போவதில்லை. உயிர் பிரிந்த பிறகு எந்த உடற்கூடும் அழுகிப் போவதே இயற்கை. ஆனால் யார் உயிரேனும் பிரிந்த பிறகும், அவருடல் சிதையாமல், அழுகிப் போகாமல் இருக்கக் கண்டால், என்ன சொல்லி வியப்போம்? உயிர்ப்பூச்சி நீங்கிய பிறகும் சங்கு அப்படியே தொடர்ந்து சிதையாமல் இருப்பது போலே, இவர் உயிர் பிரிந்த பிறகும் இவருடல் சிதையாமல், அழுகிப் போகாமல் அப்படியே இருக்கிறதே! இப்படித்தானே வியந்து கூறத் தோன்றும்? அப்படி இறந்தார் உடலை அடக்கம் செய்வித்து, ஜீவ சமாதியில், அல்லது, ப்ருந்தாவனத்தில் அவர்கள் இருப்பதாகச் சொல்லி, அவர்களை வழிபடும் வழக்கம் பரவலாக இருப்பதைக் காண்கிறோமே! எனவே, உயிர் பிரிந்த பிறகும் உடற்கூட்டைப் பாதுகாப்பாக வைக்கச் செய்து, அதனோடு நுட்பத் தொடர்பு மட்டுமே கொண்டு வாழும் ஜீவசமாதி எனப்படும் நுண்ணிலை வீடுபேறுதான் இந்தக் குறளில் குறிக்கப்படுகிறது எனக் கொள்வது இயல்பாகத்தானே உள்ளது!

உளதாகும் சாக்காடு என்றால் இவ்வுலகில் இல்லாமலே போய்விடும் மரணம் என்பதற்கு எதிரானது. அதாவது, இறந்தும் தொடர்ந்திருத்தல் என்ற புதிர் நிலை. சாக்காடு என்பது இறந்தவைர்களை நெருப்பிலோ, குழியிலோ இடும் சுடுகாடு அல்லது புதைகாடு என்பவற்றைக் குறிப்பதில்லை. அது இறப்பு என்ற மரணத்தையே குறிக்கிறது. ‘உறங்குவது போலும் சாக்காடு’ என்ற குறளிலும் அப்படியே. எனவே, இறந்த பின்னும் தொடர்ந்திருக்கும் நுட்பம் சித்தர்கள் எனப்படும் வித்தகர்க்கே இயலக்கூடியது என்பதே குறட்கருத்தென்று துணியலாம். உளதாகும் சாக்காடு என்ற சொற்றொடர், ஜீவ சமாதி என்பதற்கு ஈடான, நேரடித் தமிழாக்கம் போலத்தானே பொருள்தருகிறது! புகழ் என்ற அதிகாரத்தில் வரும் குறளுக்கு இப்படிப் பொருள் கொள்வது சரியா? இந்தக் கேள்விக்கு இரண்டு விடைகள் தரலாம்:

முதல் விடை

அதிகாரப் பகுப்பு முறை திருவள்ளுவராலேயே செய்யப் பட்டதற்குச் சான்றில்லை. இப்பொழுது காணும் வைப்பு முறை

பிற்பாடு ஏற்பட்டிருக்கலாம். திருவள்ளுவரே அதிகாரப் பகுப்பு முறை செய்தார் எனக் கொண்டாலும், ஒவ்வொரு குறளும் எழுதப்பட்ட போது இருந்த அகத்தாண்டுதல் அல்லது உள்ளுக்கம் அவற்றைப் பகுத்துத் தொகுக்கும் அறிவு முயற்சியிலும் இருந்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஒரு சட்ட நூலில், அதிகாரத் தலைப்புகளும், ஒவ்வொரு பிரிவுக்கான துணைத் தலைப்பும் அச்சட்டத்தை இயற்றியவர்களாலேயே, அச்சட்டம் இயற்றப் பட்டபோதே, தரப்பட்டிருந்தாலும், அதன் எந்த ஒரு தனிப் பிரிவையும் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சியில், பொருள் மயக்கம் எழுந்தால் ஒழிய, அதன் துணைத் தலைப்பும், அல்லது அதிகாரத் தலைப்பும் கருதப்பட வேண்டியவையில்லை என்றே நம் உச்ச நீதிமன்றம் சில தீர்ப்புகளில் உறுதிசெய்துள்ளது.¹⁸ அதே கோட்பாடு, நம் வாழ்வியலுக்கு அடிப்படைச் சட்டமான திருக்குறளின் தனித்தனிக் குறட்பாக்களைப் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சிக்கும் பொருந்தலாம்.

இரண்டாவது விடை

புகழ் என்பது வண்ணச் சுவரொட்டிகளில் வானளாவப் புகழ்ப்படும் அரசியல், கலைச் செல்வாக்கு இல்லை. அப்படிப்பட்ட போலிப்புகழ்திருக்குறள் போன்ற பொதுமறையில் சிறப்பாக விவரிக்கப்படுமோ? புகழ் என்பது உயிர், தனக்கு ஈட்டிக் கொள்ளும் ஊதியம் என்பதே திருக்குறட் கருத்து.

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல(து)

ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு.

இந்தக் குறளின் மையக் கருத்தின்படி, உடலைப் பிரிந்த உயிர், பொருள் எதையும் சுமந்து செல்ல முடியாது. ஆனால் ஒன்றை மட்டும், அதுவும் தான் உழைத்து ஈட்டிக் கொண்ட ஊதியம் போன்ற புகழை மட்டும், உயிர் சுமந்து செல்ல அனுமதி பெற்றதாகிறது. மற்றபடி மக்கள் உரையால் புகழ்ப்படுவதெல்லாம், தனக்கொரு பொருள் ஈந்தவனை அப்பொருள் பெறுபவன் புகழ்வதற்கே ஒப்பாகும் என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்:

உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன்ற(று)

ஈவார்க்கேல் நிற்கும் புகழ்.

உலகத்திலே மிக உயர்ந்த புகழன்றி, வேறெதுவுமே அழியாத தன்மை கொண்டது இல்லை. எல்லாப் புகழும்

அழியும், ஒரு புகழைத் தவிர. உலக வாழ்க்கையில் செம்மையுற வாழ்ந்து, மனித நிலைக்கும் மேம்பட்ட நிலைக்கு உயர்ந்துவிடும் சாதனையாகிய மிகப் பெரிய புகழைத் தவிர மற்ற புகழெல்லாம் அழியக் கூடியவை. இக்கருத்தையே பின்வரும் குறட்பாவில் திருவள்ளுவர் உணர்த்துகிறார்:

**ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழெல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன்றா இல்.**

அந்த மிகப் பெரிய புகழாகவும் சாதனையாகவும் திருவள்ளுவர் சுட்டிக்காட்டுவதே வீடுபேறு எனத் துணியலாம். அதற்குத் தகுந்தாற்போலவே கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில் காணப்படும் ஒரு குறள் அமைகிறது:

**இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.**

இறைவன் என்ற மெய்ப்பொருளோடு சேர்ந்து ஒன்றாகும் புகழைச் செய்தவரிடம் இருள்சேர் இருவினையும் சேரா. நல்வினை-தீவினை, பிறப்பு-இறப்பு போன்ற இரட்டைக் கருத்தீடுகளின் தாக்குதல் இருள்சேர்க்கும். ஆனால், இறைவன் என்ற மெய்ப்பொருளோடு சேர்தலாகிய வீடுபேறு எய்தும் சாதனைப் புகழைச் செய்தார்க்குப் பிறவாமை உறுதியாவதால், இருவினைத் தாக்குதல்கள் அவர்களை அணுகா என்பதே குறட்கருத்து.

திருக்குறள், வீடுபேறு பற்றிப் பேசும் நூல் இல்லை என்ற கூற்றை இனியும் ஏற்க முடியுமா? வாழ்வியல் சாதனங்களான அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றின் வழியே அடைய வேண்டிய இலக்கு வீடு பேறே. அது அடைதற்குரிய ஓர் இடம் இல்லை; செய்தற்குரிய, ஆனால் செய்தற்கரிய ஒரு சாதனை. அந்தச் செய்தற்கரிய செயலைச் செய்பவர்களே பெரியவர்கள்.

**செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்:**

நீத்தார் பெருமை என்ற அதிகாரத்தில் அக்குறள் வருகிறது. எனவே, செயற்கரிய செய்தல் என்பது இங்கே வீடு அடையும் சாதனையைத்தான் குறிக்கும். இந்த உலகில் பூதஉடல் எனப்படும் திட்ப ஓடலோடு பொருந்தி வாழும் போதே இந்தச் சாதனை கைக்கூடப் பெறுதல் சிறப்பு. அதுவே ஜீவன் முக்தி எனப்படும் உடலொடு வீடு. ஜீவன் முக்தர்கள் உடலைப் பிரிந்ததும், உடல்விடு வீடாகிய விதேக முக்தி நிலைமை எய்தலாம். அன்றி உலகில் பிற உயிர்களுக்கு, ஆத்ம சகாயம், மார்க்க சகாயம்,

என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் பணி, அதாவது, உயிர்க்கு உறுதுணையாற்றும் உயர்ந்த பணி மேற்கொண்டு, ஜீவசமாதி எனப்படும் நுண்ணிலை வீடாகிய நிலையில் நிலமிசை நீடுவாழும் பேற்றினைத் தழுவலாம். அதுவே புகழுடல் எய்துதல். இறைவன் என்ற மெய்ப்பொருளைச் சேர்தலாகிய வீடெய்தும் சாதனையே உலகில் அழியாத புகழாக நிலைத்து நிற்க வல்லது. இதுவே திருக்குறள் உணர்த்தும் வீடு பற்றிய நெறியின் சாரம் எனத் துணியலாம்.

குறிப்புகள்

1. பக்கம் 1, திருக்குறள் உரைக்கொத்து, அறத்துப்பால், 2 ஆம் பதிப்பு, 1958, திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடம் வெளியீடு.
2. பக்கம் 40, சிலப்பதிகாரம், மூலமும் தெளிவுரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், 8 ஆம் பதிப்பு, 2000.
3. பக்கம் 3, கம்பராமாயணம், 1983, கம்பன் கழகம், சென்னை.
4. பக்கம் 27, பன்னிரு திருமுறைகள், தொகுதி 19, 3 ஆம் பதிப்பு, 1998, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
5. முதல் பாயிரம், பக்கம் 9, புகழேந்திப் புலவரின் நளவெண்பா, புலியூர்க் கேசிகன் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், 1973, 5 ஆம் பதிப்பு.
6. நத்தத்தனார், திருவள்ளுவர் மாலை, பக்கம் 17, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், மூலமும் உரையும், வரிசை எண் 2, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், 1999, இரண்டாம் பதிப்பு.
7. பக்கம் 766, பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1989, 2 ஆம் பதிப்பு.

8. பக்கம் 15, திருக்குறள் உரை வேற்றுமை, அறத்துப்பால், முனைவர் இரா. சாரங்கபாணி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் வெளியீடு, 1989.

9. இன்னுமொரு முறை சொல்வேன், பேதை நெஞ்சே,
எதற்குயினி யுளையாதே, ஏக்கந் தீர்வாய்
முன்னர்நம திச்சையினாற் பிறந்தோ மில்லை:
முதலிறுதி யிடைநமது வசத்தி லில்லை:
மன்னுமொரு தெய்வத்தின் சக்தி யாலே

*வையகத்திற் பொருளெல்லாம் சனித்தல் கண்டாய்
பின்னையொரு கவலையுயிர் கில்லை நானும்
பிரியாதே விடுதலையைப் பிடித்துக் கொள்வாய்*

பக்கம் 617, பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1989, 2 ஆம் பதிப்பு.

10. மற்றைநம் காமங்கள் மாற்றேலோர் எம்பாவாய்: ஆண்டாள் திருப்பாவை, பிரபந்தம் 502, பக். 226, நாலாயிர திவ்யபிரபந்தம், பதிப்பாசிரியர்: ஜெகதீரட்சகன், ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம், 2 ஆம் பதிப்பு, 1987.
11. 'Desire is the root cause of all sufferings': Lord Bhudda.
12. திருத்தாண்டகம், பக்கம் 893, மூவர்தேவாரம், பதிப்பாசிரியர் வித்வான் வே. மஹாதேவன், ஸ்ரீ காமகோடி ஆய்வு மையம் வெளியீடு, 1988.
13. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி, பிரபந்தம் 2914, நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தம், பதிப்பாசிரியர் ஜெகதீரட்சகன், ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம் வெளியீடு, 2 ஆம் பதிப்பு 1987.
14. *சக்க ரத்தை யெடுப்ப தெருகணம்!
தருமம் பானில் தழைத்தல் மறுகணம்!
இக்க ணத்தி லிடைக்கண மொன்றுண்டோ?*
பக்கம் 436, பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1989, 2ஆம் பதிப்பு.
15. பக்கம் 355, திருக்குறள் உரை வேற்றுமை, அறத்துப்பால், முனைவர் இரா. சாரங்கபாணி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியீடு, 1989.
16. பக்கம் 48, செய்யுள் எண். 117, திவாகரம், முதல் தொகுதி, பதிப்பாசிரியர்கள்: மு. சண்முகம் பிள்ளை, இ. சுந்தரமூர்த்தி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1990.
17. பக்கம் 358-359, திருக்குறள் உரை வேற்றுமை, அறத்துப்பால், முனைவர் இரா. சாரங்கபாணி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியீடு, 1989.
18. I.T.Bombay-Versus-Ahmedbhai etc: AIR1950SupremeCourt-134

AND

S.P. Gupta-Versus-The President of India: AIR 1982 Supreme Court - 149.

முரண்பாடுகளும் முண்டாசுக் கவிஞரும்

(ஸ்ரீராம் குமரம் நடத்திய பாரதி விழாவில் 2002ஆம் ஆண்டு வெளியான 'பாரதி ஒரு பண்முக நோக்கு' என்ற நூலில் இடம்பெற்ற கட்டுரை)

1. முரண்பாடா, முன்னேற்றமா?

“நான் என்னுடன் முரண்படுகிறேனா? அதில்தான் என் சிறப்பியல்பு அடங்கியுள்ளது.” - இவ்வாறு ஒரு முதறிஞர் சொன்னதாகச் செவிவழிச் செய்தி ஒன்றுண்டு. முரண்பாடுகள், குறைபாடுகள் அல்ல. அவை முன்னேற்றப் பாதையில் மைல்கற்கள். முரண்பாடுகளே சிந்தனை முன்னேற்றத்துக்கான சாதனங்கள் என்று பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஜெர்மானிய மெய்யியல் வல்லுநரான ஹெகல்¹ என்பவர் அறிவித்தார். எந்த ஒரு முதற்கருத்துக்கும் எதிர்க்கருத்தொன்று உருவாவதும், இரண்டும் மோதிக் கலந்து அவற்றிலிருந்து ஒரு புதுக் கருத்து மலர்வதும், அந்தப் புதிய முதற்கருத்துக்கு மீண்டுமோர் எதிர்க்கருத்து உருவாகி, இரண்டும் மோதிக் கலந்து மீண்டுமொரு புதுக்கருத்து உருவாவதும், இப்படியே சிந்தனையின் வரலாறு தொடர்வதாக அவருடைய கொள்கை அமைந்தது.

இது ஆங்கிலத்தில் “டையலக்டிகல் ப்ரோசஸ்” (Dialectical Process) எனப்படுகிறது. இதை, “முரண்தொடர் முன்னேற்றம்” என்று தமிழில் சொல்லலாம். கருத்து முதல் வாதத்துக்கு ஹெகல் பயன்படுத்திய முரண்தொடர் முன்னேற்ற உத்தியைப் பொருள்முதல் வாதத்துக்கு கார்ல் மார்க்ஸ்² பயன்படுத்தினார். “முரண்தொடர்” என்ற தொடர் தமிழுக்குப் புதிதில்லை. “காரொளி வண்ணனே என் கண்ணனே கதறுகிறேன்”³ என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தில் ஒளியின்மையான கறுப்பு நிறம் ஒளிவீசுவதாகச் சொல்லப்பட்ட முரண்பாடே கவிதைக்கு நயம் கூட்டுகிறது. ‘கடந்தும் இருப்பவன், உள்ளும் இருப்பவன் கடவுள்’ என்று கடவுளையே முரண்தொடராக வகுத்தது தமிழ். எல்லாரையும் விட முரண்பாடுகளில் அதிகமாகச் சிக்கிக் கொண்டு மூச்சுத் திணறுபவன் கவிஞன்தான்! என்ன காரணம்?

உலகம் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. உலகில் எல்லாப் பொருள்களும், உயிரினங்களும் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன. ஒரு மனிதனுடைய உடலில், ஒவ்வொரு வினாடியும் 5 கோடி உயிரணுக்கள் செத்துப் போகின்றன; கிட்டத்தட்ட அதே அளவு புதிய உயிரணுக்கள் உருவாகின்றன.⁴ ஆனாலும் நிலையாகத் தொடர்ந்து இருக்கும் ஒரு பொருளாகவே அந்த மனிதனின் உடலை நாம் அடையாளம் காண்கிறோம். ஒரே ஆற்றில் எவரும் இரண்டு முறை கால்வைக்க முடியாது என்று இரண்டாயிரத்து முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஹெராக்கலிடஸ்⁵ என்ற கிரேக்க மெய்யியல் ஞானி உரைத்ததுபோல் கால வெள்ளம் நம் காலடியில் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. நழுவிச் சென்றுகொண்டே இருக்கும் காலத்தைப் பிடித்து நிறுத்த யாராலும் முடியாது. “என் முடியாது? என் கவிதையால் முடியும்” என்று சவால்விட்டு எழுபவன் கவிஞன் மட்டுமே. அதனாலேயே முரண்பாடுகளில் சிக்கிக் கொண்டு அவன் இழுபறிக்கு உள்ளாகிறான்.

உலகத்தில் எல்லாம் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன. சரி! ஆனால் அதோ, அந்த பெரிய ஜாடியைப் பாருங்கள். அதன் மேற்புறம் உள்ள ஓவியத்தை நோக்குங்கள். ஓடும் காதலியை எட்டிப் பிடிக்க ஒரு காதலன் ஓடுகிறான். இப்படித்தானே அந்த ஓவியம் காட்டுகிறது! இவர்கள் ஓட்டம் நிற்குமோ? நிற்கவே நிற்காது. அவன் அவளை எட்டிப் பிடிக்கப் போவதில்லை. ஆனாலும் அவன் ஓட்டம் தொடரும். அவன் வேட்கை தணியவே தணியாது; வேகம் குறையவே குறையாது. அவர்கள்

காதல் மாறாத் தன்மையுடையது; நிலையானது.⁶

இப்படித்தான் ஒரு கவிதையில் சிலிர்க்கிறான் கீட்ச் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞன். கணம்தோறும் மாறும் உலகில், கணம்தோறும் மாறும் காதலன் ஒருவனையும், காதலி ஒருத்தியையும் மாறாக் காதலர்களாக மாற்றி விட்ட சக்தி எது? அதுவே கலையின் சிறப்பாற்றல், அமரநிலை தரும் அமுதக் களஞ்சியம் கலையே. இதுவே கீட்சின் கொள்கை.

நிலையாமைக்கு நடுவில் ஒரு நிலைப்பாட்டைக் கண்டு, இல்லையில்லை, தரிசித்துப் பரவசப்படுபவன் கவிஞன். பாரதியிடமும் சான்றுகள் உண்டு:

சொல்லி னுக்கெளி தாகவும் நின்றிடாள்
சொல்லலை வேறிடம் செல்ல வழிவிடாள்
அல்லி னுக்குள் பெருஞ்சுடர் காண்பவர்
அன்னை சக்தியின் மேனி நலம்கண்டார்
கல்லி னுக்குள் அறிவொளி காணுங்கால்
கால வெள்ளத்தி லேநிலை காணுங்கால்
புல்லி னில்வயி ர்ப்படை காணுங்கால்
முத லத்தில் பராசக்தி தோன்றுமே'

காலவெள்ளத்தில் 'நிலை' காண்பதே பராசக்தி தரிசனம் என்பது பாரதியின் கூற்று. ஒளியுறும் அறிவாக இயங்கும் ஒரே பரம்பொருள் பற்றிப் பாடியபோது:

அதன்நிலை கண்டார் அல்லலை அகற்றினார்
அதன் அருள் வாழ்த்தி அமரவாழ் வெய்துவோம்⁸
என்கிறான் பாரதி.

இதில் முரண்பாடு எங்கிருந்து வருகிறது? நிலையாமைக்கு நடுவிலே நிலையொன்றைத் தேடுவது முரண்பாடுதானே!

முரண்பாடு பற்றிய பொதுவான ஆய்வை இத்துடன் முடித்துக் கொண்டு, பாரதியின் படைப்புகளில் முரண்பாடுகளாகத் தோன்றும் மூன்று கருத்துகளைப் பற்றி இனி சிந்திப்போம்.

2. விரசமா, வீரமா?

'பாரதி' என்றதுமே நினைவுக்கு முதலில் வரும் சொல், 'பராசக்தி', அதிலும் குறிப்பாகக் 'காளி.'

யாதுமாகி நின்றாய் காளீ
எங்கும் நீ நிறைந்தாய்⁹

என்ற பாடலும்,

காலமாம் வனத்தில் அண்டக் கோலமா மரத்தின்மீது
காளீசக்தி என்றபெயர் கொண்டு - ரீங்காரயிட்டிலவுமொரு
வண்டு¹⁰

என்ற பாடலும்,

காளீ வலிய சாமுண்டி - ஓங்
காரத் தலைவி என் இராணி¹¹

என்ற வரிகளும்,

மாகாளி பராசக்தி உருசியநாட் டினில்கடைக்கண்
வைத்தாள் அங்கே

ஆகாவென் நெழுந்ததுபார் யுகப்புரட்சி...¹²

என்ற பாடலும்,

வெடிபடும் அண்டத் தீடிபல தாளம்போட - வெறும்
வெளியில் இரத்தக் களீயோடு பூதம் பாடப் - பாட்டின்
அடிபடு பொருளுன் அடிபடும் ஒலியில் கூடக் களித்
தாடும் காளீ சாமுண்டி கங்காளீ...¹³

என்ற பாடலும், இன்னும் எத்தனையோ பாடல்களும் 'காளி'
என்ற தெய்வத்திடம் பாரதி கொண்டிருந்த பக்திக்குச்
சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. ஆனால், ராஜாராம் மோஹன்ராய்
பற்றிய ஒரு கட்டுரையில் பாரதி எழுதியுள்ள உரைநடை வரிகள்
வியப்பளிக்கின்றன:

ராம்மோஹன் சூரியன் பெங்களத்திலே உதித்தபோது இத்தேசம்
பேரிருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது.

கண்ணால் பார்க்கவும், மனத்தால் நினைக்கவும் அருவருப்புத்
தரக்கூடியனவாகிய விக்கிரகங்கள் வணங்கப்பட்டன. ஐயோ! நாம்
முதன்முறை காசியிலே ஓர் பெங்களிக் கூட்டத்தார் தொழுகின்ற
பொம்மையைப் பார்த்தோம். கரேலென்ற உருவமும், இரத்த
நிறம்கொண்ட விழிகளும், பேய் கண்டாலும் அஞ்சக்கூடிய பற்களும்,
சரியாக ஒன்றரை முழம் கீழே தள்ளியிருக்கும் நாக்கும், பார்த்தவுடன்
எம்மையறியாமல் எமதுடல் பதறத் தொடங்கிற்று. இந்தக் கருங்காளிப்
பொம்மையின் காலடியில் ஓர் ஆணுருவம் கிடந்தது. அதன்மீது
இக்கரும் பேய் உண்மையாகவே நடனம் செய்வதுபோல் எமக்குத்
தோன்றுகிறது.

இக்காளிப் பொம்மையின் முன்பு நூற்றுக்கணக்கான எருமைகள் வரிசை வரிசையாக வெட்டுண்டன. வட நாட்டெருமைகள் இந் நாட்டெருமைகளினும் மிகப்பெரிய வடிவமுள்ளன. எங்கே பார்த்தாலும் இரத்த மயமாய் இருந்தது. நாம் கண்டு கண்ணை மூடிக் கொண்டு திரும்பி விட்டோம்...¹⁴

இந்தக் கட்டுரை 1906-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு மாத “சக்ரவர்த்தினி” இதழில் வெளியானது. தன் கவிதைகளிலெல்லாம் தன்னைக் காளியின் பக்தனாகவே காட்டிக் கொள்ளும் பாரதி, மேற்சொன்ன கட்டுரையில் காளியின் வடிவம் அவனுக்குள் வெறுப்பு ஏற்படுத்தியதாகக் கூறுவது என்ன முரண்பாடு?

“முரண்தொடர் முன்னேற்றம்” என்பதாக ஹெகல் என்ற அறிஞர் வெளியிட்ட கொள்கையை இந்த முரண்பாட்டுக்குப் பொருத்திப் பார்ப்போம். பாரதியின் காசி நகர் வாசம், 1898 முதல் 1902 வரையில் ஆன இடைப்பட்ட காலம். பாரதியின் காளிப் பாடல்கள் எல்லாம் பிறகு எழுதப்பட்டவை. 1910இல் வெளியான “மாதா வாசகம்” என்ற நூலில்தான் முதன்முதலாகக் காளி பற்றி எழுதிய பாடலொன்று அச்சேறியிருந்தது. அதன் தலைப்பு: “காளிக்கு ஸமர்ப்பணம்”. அது அப்பொழுதுதான் எழுதப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அப்பாட்டின் முதல் வரியிலேயே அகச்சான்று உள்ளது. பாடலை முழுதாக நோக்குவோம்:

இந்த மெய்யும் கரணமும் பொறியும்
 இருபத் தேழு வருடங்கள் காத்தனன்
 வந்த னம்மடி பேரருள் அன்னாய்
 வைரவீ திரல் சாமுண்டி காள்
 சிந்த னைடுதளிந் தேனிதை உந்தன்
 திருவ ருட்கென அர்ப்பணம் ிசய்தேன்
 வந்தி ருந்து பலபய னாகும்

வகைடுத ரீந்துகொள் வாழி யடி¹⁵

1909-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 11-ஆம் தேதியன்றுதான் பாரதி பிறந்து 27 ஆண்டுகள் ஆகியிருந்தபடியால், இப்பாடல் அந்தக் காலக் கட்டத்தில்தான் எழுதப் பட்டிருக்க வேண்டும். சுமார் 6 முதல் 9 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காசியில் பார்த்த கருங்காளி வடிவம் அவன் சிந்தனையில் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சி ஒரு முதற்கருத்து. அதையடுத்து, நாட்டு விடுதலை

இயக்கத்தில் தன்னை அவன் இணைத்துக் கொண்டதிலிருந்து, வீரதீரம் இன்றி இந்நாட்டு மக்கள், “அச்சமும், பேடிமையும், அடிமைச் சிறுமதியும் உச்சத்தில்” கொண்டு, ஊமைச் சனங்களாக வாழ்தலை எண்ணி நெஞ்சு பொறுக்காமல் புலம்பிய பாரதி, வீரத்தை ஊட்டி, அடிமைத்தனத்தை நீக்கக் கூடிய உணர்வுகளை வளர்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மேலோங்கப் பெற்றான். அந்த ஆர்வமே எதிர்க்கருத்தாக அமைந்தது. இந்த முதற்கருத்தும், எதிர்க்கருத்தும் சங்கமித்து ஏற்படுத்திய புதுக்கருத்தாகவே பாரதியின் காளி வழிபாடு அமைந்தது எனத் துணியலாம். இதற்கான அகச் சான்றுகள் ஏராளம்.

“கூத்தில் அபிநயமே பிரதானம்” என்ற தலைப்பிட்டு பாரதி ஒரு கட்டுரை வடித்திருந்தான்¹⁶. ஒரு பாகவதர் நந்தனார் சரித்திரம் நடத்தியதையும், நைச்சயம் (அடிமைத்தனம்), ஊடல், சோகம், பயம் ஆகிய ரசங்களை அதில் அவர் நேர்த்தியாகப் புலப்படுத்தியிருந்ததையும் குறிப்பிட்டுவிட்டு, வீரம், ரௌத்ரம் போன்ற உணர்வுகளை அவர் வெளிப்படுத்தாதது பற்றித் தான் வினவியதைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு அவர் தந்த விடையையும் அந்தக் கட்டுரையில் பாரதி தருகிறான். நாட்டிலே அடிமைத்தனம் உள்ளதால் நைச்சய பாவம் எளிதில் பார்த்தறிந்து கொள்ள முடிந்ததாகவும், தான் இதுவரை வீரன் ஒருவனைக்கூடப் பார்த்ததில்லையாதலால் வீர ரசம் பயிலவில்லை என்பதாகவும் பாகவதர் சொன்னதாக அவன் குறிப்பிடுகிறான். “ரஸ பண்டாரம்” என்ற வடமொழி நூலிலிருந்து மேற்கோள் காட்டி, அச்சம், சோகம் போன்ற ரசங்களைக் கூத்தர்கள் அதிகம் வெளிப்படுத்தும் நாட்டில் பயமும், துயரமும் அதிகப்படும் என்று பாரதி விளக்குகிறான். இந்த இடத்தில் இன்றைய தொலைக்காட்சித் தொடர்களின் அழகுரல், கூக்குரல் ஓசைகள் நமக்குக் கவலையளிப்பதைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

1907-ஆம் ஆண்டு “செந்தமிழ்” என்ற பத்திரிகையில் திரு.மு.இராசவையங்கார் எழுதியிருந்த “வீரத் தாய்மார்கள்” என்ற கட்டுரையைப் பாராட்டி மடல் வரைந்த பாரதி, கீழ்வருமாறு எழுதியிருப்பது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது:

தங்கள் பாண்டித்தியத்தை நான் புகழ வரவில்லை. அதனை உலகமறியும். தங்களுடைய பரிசுத்த நெஞ்சிலே எழுந்திருக்கும் ‘ஸ்வதேச பக்தி’ என்ற புது நெருப்பிற்குத்தான் நான் வணக்கம் செய்கிறேன்.

‘தாழ் நிலை’ என்ற இருளிலே மூழ்கிக் கிடக்கும் பாரதவாசிகளுக்கு மஹாபாரதம் காட்டத் தோன்றியிருக்கும் சோதிகளிலே தமது நெஞ் சிறு பிறந்திருக்கும் நெருப்பு ஒன்றாகும். அதற்கு வணக்கம் செய்கிறேன். அது வளர்க. ஓம்!¹⁷

இதைப் படித்த பிறகுதான் பாரதியின் கவிதை வரி ஒன்று நம் மனத்தில் மேலும் விரிவு பெறுகிறது.

**மனத்திலே சக்தி யாக
வளர்வது நெருப்புத் தெய்வம்¹⁸**

1906-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், “சக்ரவர்த்தினி” இதழில் பாரதி எழுதிய “பாரத குமாரிகள்” என்ற கட்டுரையில் துயரம் மிகுந்து பாரத அன்னையே புலம்புவதாக வரும் பகுதியில் காணப்படும் வரிகள் இங்கே நினைவு கூறத் தக்கவை:

மைத்ரேயியும் ஸீதையும் இருந்த நாட்டிலே சூரிய கிரணம் பார்த்தறியாத புழுக்களைப் போன்று கல்வி, அறிவு முதலிய யாதும் இல்லாத பெண்கள் உலவுகிறார்கள். தலைமுறை தலைமுறையாக இப்போதைப் பெண்கள் தோள்வலியும், ஆண்மையும், பெருந்தகைமையும் இல்லாத அடிமைப் பிள்ளைகளைப் பெற்று என்னைப் பங்கப் படுத்துகிறார்கள்!¹⁹

எல்லா வகையிலும் இந்திய மக்களுக்கு வீர உணர்வை ஊட்டியே தீர வேண்டிய அவசியத்தை பாரதி உணர்ந்து கொண்டாள். தெய்வ வழிபாடு கூட வீர உணர்வைக் குன்றச் செய்வதாக அமைந்துவிடக் கூடாது என்று நினைத்தாள். வீரசக்தி வழிபாடே காலத்தின் தேவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். “விண்ணும் மண்ணும் தனியாளும் வீரசக்தி” யிடம் “அரிவாளைக் கொண்டு பிளந்தாலும் கட்டு மாறா உடலுறுதி” கேட்டாள். வீரசக்தியே பாரத சக்தி என முழங்கித் தெய்வத்தையும் தேசத்தையும் ஒன்றாகவே காணும் வழிபாட்டு முறைக்கு வழியமைத்தாள். “பேயவள் காண் எங்கள் அன்னை” என்று கூத்தாடினாள்.

**நல்லறம் நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரிவாள் எங்கள் தாய் - அவர்
அல்லவர் ஆயின் அவரை விழுங்கிப்பின்
ஆனந்தக் கூத்திடுவாள்²⁰**

சென்ற நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலேயே ‘பாரத சக்தி’ வழிபாட்டுக்கு, “வந்தே மாதரம்” என்ற தாரக மந்திரம் நாடு முழுவதும் எதிரொலிக்கச் செய்தவர்களில் பாரதி முன்னணியில் இருந்தாள்.

மேற்சொன்னவாறு காளி வடிவத்தில் வெறுப்பாகத் தொடங்கிய முதற்கருத்தும், வீரத்தைத் தூண்டும் வழிபாடே காலத்தின் தேவை என்ற எதிர்க்கருத்தும் மோதிக் கலந்ததில் பிறந்ததே, 'காளியே பாரத அன்னை, பாரத சக்தியே காளித்தாய்' என்ற புதுக்கருத்து. வீரத்தைத் தூண்டும் அதே நேரத்தில் விரசத்தை நீக்கும் கருத்தாக அப்புதுக்கருத்து அமைந்தது. 'சாக்தம்' பற்றிய ஒரு கட்டுரையில் பாரதி சொல்லியுள்ளதை இங்கே எடுத்தாளலாம்:

இப்போது சாக்த மதம் வங்காளத்தில் உயிர்கொண்டு வலிமை பெற்று நிற்கிறது. மற்ற இடங்களில் பொதுஜனங்கள் எங்கும் சக்தியை மிகுந்த கொண்டாட்டத்துடன் வணங்கி வருகிறார்களாயினும், தனியாகச் சாக்தம் என்ற கொள்கையில்லை... ..

(தென்னாட்டிலே இப்போதும் சிலர் சக்தியுபாஸனை என்று தனிமையாகச் செய்து வருகிறார்கள். இவர்கள் புராதன கூத்திய வழக்கத்திலிருந்து மது மாமிசங்களை அந்தத் தெய்வத்துக்கு அவசியமான நைவேத்தியம் என்ற தப்பெண்ணத்தால் தாமும் வழக்கப் படுத்திக் கொண்டு, ஜாதியாரின் பழிப்புக்கு அஞ்சி ரகசியமாகப் பூஜை செய்து வருகிறார்கள். எனவே, சில இடங்களில் "சாக்தன்" என்றால் "ரகசியமாகக் குடிப்பவன்" என்ற அர்த்தம் உண்டாய்விட்டது காலத்தின் விந்தை!)²¹

மேலே, அடைப்புக் குறிகளுக்குள் பாரதி எழுதியிருந்த வரிகள் அவன் மனநிலையைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன. வீரத்தைத் தூண்டும் வழிபாட்டுச் சின்னமாகக் காளியிடம் பக்தி செலுத்தத் தொடங்கிய பாரதி, அவளை அன்னை வடிவமான பராசக்தியாகக் காணும் வழியையே பின்பற்றுகிறான். "மூன்று காதல்" என்ற கவிதையில், பிள்ளைப் பிராயத்தில் கல்வியிலும், பிறகு பொருள் தேடலிலும், இறுதியாகப் பராசக்தியிடமும் தான் ஈடுபட்டதைச் சொல்கிறான். முதலில் "ஸரஸ்வதி காதல்" என்றும், அடுத்து "லக்ஷ்மி காதல்" என்றும், பிறகு "காளி காதல்" என்றும் அவனே துணைத் தலைப்புகளும் தந்திருக்கிறான். "காளி காதல்" என்ற தலைப்பில் அவன் எழுதியுள்ள வரிகள் நம்மை மெய்சிலிக்கச் செய்கின்றன.

பின்னோர் இரவினிலே - கரும்
 6பண்மை அழகொன்று வந்தது கண்முன்பு
 கண்ணி வடிவென்றே - களி
 கண்டுசுற் றேயரு கில்சென்று பரக்கையில்
 அன்னை வடிவமடா - இவள்
 ஆதிபராசக்தி தேவியடா - இவள்
 இன்னருள் வேண்டுமடா - பின்னர்
 யாவும் உலகில் வசப்பட்டுப் போமடா.²²

முதல் நோக்கில் கன்னியாகத் தெரிந்தவன், (சுருங்காளிப் பொம்மையாகவும் அதிர்ச்சி தந்தவன்), அருகில் சென்று பார்த்ததும் ‘அன்னை வடிவமாய்’, ஆதிபராசக்தி தேவியாய்த் தரிசனம் தந்ததைச் சொல்லி வியக்கிறான் பாரதி. அவளே அண்டக் கோலமாய் விரிவடைந்து காணப்படுவதைக் “காலமாம் வனத்தில்” என்று தொடங்கும் பாடலிலும், “விண்டுரைக்க அறிய அரியதாய் விரியும் வானவெளியென நின்றனை”²³ என்று தொடங்கும் பாடலிலும், பாரதி படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான். மாறிக் கொண்டே இருக்கும் இயற்கையில் மாறாத் தன்மையுடைய உறுதிப் பொருள்தான் எது?

கணத்தோறும் வியப்புகள் புதிய தோன்றும்
கணத்தோறும் லவல்வேறு கனவு தோன்றும்
கணத்தோறும் நவநவமாம் களிப்புத் தோன்றும்
கருதிடவும் ிசால்லிடவும் எளிதோ ஆங்கே
கணத்தோறும் ஒருபுதிய வண்ணம் காட்டிக்
காளிபரா சக்தியவள் களிக்கும் கோலம்
கணத்தோறும் அவள்பிறப்பாள் என்று மேலோர்
கருதுவதன் விளக்கத்தை இங்குக் காண்பாய்²⁴

என்று இயற்கைப் பெருவிரிவாகவே காளிசக்தியை அவன் அடையாளம் காட்டுகிறான். கவிஞனின் சிந்தையில் தோன்றும் ஒரு முரண்பாடு மிகப் பெரிய தத்துவ தரிசனமாக நிறைவு பெறுவதற்கு மகாகவி பாரதியே சான்றாகிறான்.

3. நாட்டுப்பற்றா, நாகரிகமா?

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி வந்ததைக் கடுமையாக எதிர்த்த பாரதி, வேல்ஸ் இளவரசரின் இந்திய வருகையின்போது அவரை வரவேற்றுப் பாடல் புனைந்தது ஒரு முரண்பாடன்றோ? முதல் நோக்கில் இப்படித் தோன்றினாலும், முழுநோக்கில் இது ஒரு முரண்பாடே இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. இது பற்றித் திரு.சீனி.விசுவநாதன், “மகாகவி பாரதி வரலாறு”²⁵ என்ற தம்முடைய நூலின் 18ஆவது அத்தியாயத்தில் விவரமாக எழுதியுள்ளார்.

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நடப்பதை எதிர்த்த போதும், பாரதிக்கு ஆங்கிலேயரிடம் பகையுணர்ச்சி என்பது இம்மியளவும் இல்லை. யாரிடமும் பகைமை கொள்ளாதவன் அவன். எல்லாமே பராசக்தி என்று பார்க்கும் மாண்புடையவனுக்குப் பகையுணர்ச்சி இருக்க

முடியுமா? எவ்வளவு அழகாக இக்கருத்து அவன் கவிதை வரிகளில் வெளிப்பட்டுள்ளது:

பகைவனுக் கருள்வாய் - நன்னைஞ்சே
 பகைவனுக் கருள்வாய்
 புகைநடுவினில் தீயிருப்பதைப் பூயியில் கண்டோமே -
 நன்னைஞ்சே
 புகைநடுவினில் அன்புருவான நம் பரமன் வாழ்கிறான் -
 நன்னைஞ்சே²⁶

பகையுணர்ச்சியே இல்லாத நெஞ்சம் கொண்ட பாரதி “பகைவனுக்கு அருள்வாய்” என்று பாடியதே ஒரு முரண்பாடோ? இல்லை. நமக்குப் பகையுணர்ச்சி இல்லாவிட்டாலும் நம் மீது பகையுணர்ச்சி கொண்டு தாக்குவோர் இருக்கலாமே. அவர்களே பகைவர்கள்; அவர்களே நம்மைத் “தின்ன வரும் புலிகள்”. “நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்க மாட்டோமா”²⁷ என்பது போல “நம்மைப் பகைத்தாரை நாம் பகைக்க மாட்டோம்” என்பதே பாரதியின் நோக்கு.

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி கூடாது. இங்கே கொடுஞ்செயல் புரிந்த ஆங்கிலேயர்கள் கண்டனத்துக்கு உரியவர்கள். ஆனால், அதற்காக ஆங்கிலேயர் அனைவருமே நமக்குப் பகைவர்களா? ஷேக்ஸ்பியரும், ஷெல்லியும், வேட்ஸ்வொர்த்தும், ஜே.ஜே.தாம்ஸனும் நமக்கு வேண்டாதவர்களா? பாரதியின் கடும் கண்டனத்துக்கு உள்ளான லார்ட் கர்ஸனிடம் கூட அவன் மனத்தில் வெறுப்போ, பகையோ இல்லை. “களக்கமுறும் மார்லிநடம்” எனத் தொடங்கும் கவிதையில், “கர்சான் என்ற குரங்கு” என்றே பாரதி குறிப்பிடுகிறான். மேலும் பல கட்டுரைகளில் கர்சன் மீது பாரதி கண்டனக் கணைகள் வீசியிருக்கிறான். “லார்ட் கர்ஸனும் ஹிந்துக்களின் ஒழுக்கமும்” என்ற கட்டுரையில் அவன் எழுதிய வரிகளை இங்கே நோக்குவோம்:

இப்படி ராக்ஷத்தனமான கொள்கை வைத்திருந்த இந்த மனிதன் இஷ்டப்படி ஆளும்படியாய் முப்பது கோடி ஜனங்கள் இவருக்குக் கீழ் வைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நினைக்கும் பொழுதே மனம் பதறுகின்றது.²⁸

பாரதியின் கண்டனத்துக்கு உள்ளான கர்ஸனின் வாழ்க்கைத் துணைவியார் மரணமடைந்த போது பாரதி எழுதிய வரிகள் குறிப்பிடத் தக்கவை:

லார்டு கர்ஸனது மனைவி இறந்து போய்விட்ட சமாசாரம்

கேள்வியுற்றவுடனே இத்தேசத்தில் அனேகர் மிகுந்த பரிதாபம் அடைந்திருப்பார்கள்.

டில்லி தர்பார் சமயத்தில் இவள் எய்தி நின்ற சிறப்பை நோக்கியபோது, இந்திராணியின் சிறப்பென்று சொல்லும் படியாக இருந்தது. இது மட்டுமின்றி லேடி கர்ஸன் உண்மையாகவே எல்லோர் மீதும் மிகுந்த அன்பும் அனுதாபமும் உடையவள்.

இந்தச் சமயத்தில் லார்டு கர்ஸனும், அவரது மூன்று குழந்தைகளும் அடையக்கூடிய துக்கத்தை நினைக்கும்போது எவரும் பரிதாபம் அடையக் கூடும்.²⁹

ஆனால், 'அமிருத பஜார்' என்ற பத்திரிகையோ லேடி கர்சனுடைய மனைவியின் மரணத்தைக் கர்ஸனுக்குத் தெய்வம் தந்த தண்டனை என்பதாகச் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. அதைக் கண்டித்து 'இந்தியா' பத்திரிகையில் பாரதி எழுதியிருந்த கட்டுரை பண்பாட்டுக்கே இலக்கணம் வகுக்கக் கூடியது. அந்தக் கட்டுரையை இங்கே நோக்குவோம்:

தேசாபிமானத்திற்கும், நல்லறிவுக்கும் பெயர் படைத்ததாகிய கல்கத்தா அமிருத பஜார் பத்திரிகையைப் பற்றிக் கண்டன வார்த்தை எழுதும்படி நேர்ந்து விட்டதே என்று வருத்தமடைகிறோம்.

லேடி கர்ஸன் சென்ற வாரம் இறந்த போய் விட்டதைப் பற்றி இப்பத்திரிகை எழுதி வரும்போது இந்தியர்களை லார்டு கர்ஸன் கஷ்டப்படுத்தியதன் பொருட்டாக அவருக்கு இவ்வளவு பாலியத்தில் இவ்வளவு சிறந்த மனைவி இறந்து போய்விட்டது சரியான தெய்வத் தண்டனை என்று கூறுகிறது.

இது சிறிதேனும், கவரவமற்ற மனிதர்கள் பேசும் மாதிரியாக இருக்கின்றதல்லவா? நமது பரம சத்துருவாக இருந்த போதிலும், அவனுக்கு மனைவி இறத்தல் போன்ற கஷ்டம் நேரிடும்போது, நாம் அவன் செய்த தீமைகளை எடுத்துக் காட்டிச் சந்தோஷமடைவது பேடித்தனமான செய்கை.³⁰

அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுதலை வேண்டி, அன்னியர் ஆட்சியை எதிர்த்த ஆவேசம் பாரதியின் முதற்கருத்து. அந்த ஆவேசம், பண்பாட்டையே தகர்த்துவிடும் பேராபத்தாக மாறிவிடாமல் பாதுகாக்கும் எச்சரிக்கை உணர்வே பயங்கரவாத எதிர்ப்பாக அவனுக்குள் மலர்ந்த எதிர்க்கருத்து. இன்று பயங்கரவாதம் பற்றி உலகமே கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், சென்ற நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலேயே பாரதி இதுகுறித்து ஆழமாகச் சிந்தித்து வெளியிட்ட கருத்து நம்மை மலைக்க வைக்கிறது. "ஸ்பெயின் ராஜாவின் விவாக

சமயத்திலே வெடிகுண்டு விபத்து” என்ற தலைப்பில், 1906-ஆம் ஆண்டு அவன் எழுதிய கட்டுரையில், ஸ்பெயின் அரசு விவாகத்தின் போது ஓர் ‘அனார்கிஸ்ட்’ வெடிகுண்டு வீசிய கொடுஞ்செயல் பற்றிக் குறிப்பிட்டு விட்டு, மேலும் எழுதுகிறான்:

... ‘அனார்கிஸ்ட்’ என்றால் ‘ஸர்வாதிகார விரோதி’ என்பது பொருள். உலகத்திலே ராஜாக்கள், பிரபுக்கள், அதிகாரிகள் முதலிய யாருமே இருக்கக்கூடாது; சர்வ ஜனங்களும் சமமாக இருந்து தேசங்கள் அனைத்திலும் ஜனங்கள் தம்மைத் தாமேயே ஆண்டு கொள்ள வேண்டும் என்னும் கொள்கையை இந்தக் கூட்டத்தார் வைத்திருக்கிறார்கள்... ..

இந்த விவாகத்தின் போது வெடிகுண்டு எறிந்த மாத்யு மாரல் என்பவன் தன்னைப் பிடிக்க வந்த போலீஸ் சேவகனைக் கொன்ற பிறகு தன்னைத்தானே சுட்டுக் கொண்டு இறந்து போய்விட்டான். உயிரை வெறுத்து இந்தக் கூட்டத்தார் இப்படி ஓயாமல் பெரும் பாதகங்கள் செய்வதன் காரணம் என்ன என்பது யோசனை புரியத் தகுந்த விஷயம். இந்தக் கூட்டத்தாரில் அனேகர் நல்ல புத்திக் கூர்மையும், கல்வியறிவும் உடையவர்கள். இவர்கள் கருணையற்ற காட்டு மிருகங்களைப் போன்ற செய்கைகள் செய்வதற்கு முக்கியமான முகாந்திரங்கள் இருக்குமென்பதில் ஆக்சுபமில்லை.

ஒரு மனிதன் அனாவசியமான செல்வத்திலே முங்கிப் போய் அக்கிரமங்களையே நாடி எத்தனையோ பேருக்குத் துன்பம் விளைவித்துக் கொண்டிருக்க, மற்றொரு மனிதன் நல்ல புத்திசாலியாக இருந்த போதிலும், தனது ஆசை மனைவிக்கும், மக்களுக்கும் சோறு கொண்டு தரக்கூட வழியற்றவனாய், எல்லோராலும் இகழப்பட்டு வருவதை நாம் அடிக்கடி காண்கிறோம். இது நமது மனதிலெல்லாம் மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆனால், இதே விஷயத்தால் ஐரோப்பாவில் பல மனிதர்களின் நெஞ்சிலே பொறாமையும், ஆத்திரமும் உண்டாய், அனாவசியமான செல்வம் பெற்று, அக்கிரம போகங்கள் அனுபவிக்கும் கூட்டத்தாரையே வேறுத்துவிட வேண்டுமென்று அவர்கள் நிச்சயித்து ‘அனார்கிஸ்ட்’ கூட்டத்தைச் சேர்ந்து விடுகிறார்கள். இவர்களுடைய நினைப்பு ஒருவேளை நியாயமாய் இருந்த போதிலும், இவர்களது செய்கை மிகவும் மிருகத்தனமானதென்பதில் தடையில்லை. இவர்களுடைய மனக்குறையை நீக்கிக் கொள்ளத் தகுதியான மார்க்கம் யாதென்பதைப் பற்றி இன்னொரு முறை எழுதுகிறேன்.³¹

பயங்கரவாதம் தலைவிரித்தாடும் இன்றைய சூழ்நிலைக்கு மேற்சொன்ன கட்டுரை எவ்வளவு பொருத்தமாக உள்ளது!

இந்தியரை அடிமைப்படுத்தி ஆளும் ஆங்கில அரசை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்பது பாரதியின் முதற்கருத்து. எந்தப் போராட்டமும் பயங்கரவாதத்துக்கு வழிவகுத்துவிடக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கை, அவன் சிந்தையில் உதித்த எதிர்க்கருத்து. இரண்டுக்கும் மோதலேற்பட்டு இரண்டும் ஒன்றிய புதுக்கருத்தே 'பகைவனுக்கு அருள்வாய்' என்ற பாடலாக மலர்ந்தது.

வேகமும், விவேகமும் மோதிக் கலந்து வேதாந்தமாகப் பரிணமிக்கும் விஞ்ஞான விந்தை இதுதான். முரண்பாடுகள் கூடப் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி என்ற இலக்கைச் சென்றடைய உதவலாம் என்பதற்கு பாரதியே எடுத்துக்காட்டு.

எல்லாம் சரி, வேல்ஸ் இளவரசருக்கு பாரத மாதா நல்வரவு கூறிய முரண்பாட்டை நாம் விட்டுவிட்டோமே! மீண்டும் அதைச் சிந்திப்போம்.

வேல்ஸ் இளவரசருக்கும், அவருடைய 'காதலங்கிளி'யான துணைவியாருக்கும் வரவேற்புக் கூறிய பிறகு பாரத அன்னை மேலும் சொல்கிறாள்:

செல்வ கேள் என்னரும் சேய்களை நின்னுடைய
முன்னோர் ஆட்சி தொடங்குற உ முன்னர்
நெஞ்செலாம் புண்ணாய் நின்றான் யாஅன்
ஆயிர வருடம் அன்பிலா அந்நியர்
ஆட்சியின் விளைந்த அல்லல்கள் எண்ணில

... ..

மற்றுன் நாட்டினோர் வந்ததன் பின்னர்
அகத்தினில் சிலபுண் ஆறுதல் எய்தின

... ..

கொடுமதப் பாலிகள் குறும்பெலாம் அகன்றன
யாற்றினில் பெண்களை எறிவதூஉம் இரதத்து)
உருளையில் பாலரை உயிருடன் மாய்த்தலும்
பெண்டிரைக் கணவர்தம் பிணத்துடன் எரித்தலும்
எனப்பல தீமைகள் இறந்துபட் டனவால்³²

ஆங்கிலேயரிடம் இந்தியா அடிமைப்பட்ட பிறகே அதில் அல்லல் பெருகியது என்ற கருத்தில் பாரதிக்கு ஒப்புதல் இல்லை. அவனைப் பொறுத்தவரை அவன் வாழ்ந்த காலத்துக்கு ஓராயிரம் ஆண்டுகள் முன்பாகவே, இந்தியா சிர்குலைந்து, களையிழந்து போனது. ஆயிரம் ஆண்டுகளாகவே இந்திய மக்கள் மதங்களின் பெயரால்

வெறிச் செயல்களில் ஈடுபட்டு மூடப் பழக்க வழக்கங்களுக்கும், வெறுப்புணர்ச்சிக்கும் அடிமைகளாயினர். பாரதி பாடிய காலம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம். எனவே, கிட்டத்தட்ட ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே இந்தியாவின் சரிவு தொடங்கி விட்டதாக பாரதி கருதினாள். இந்திய மக்கள் ஒருமைப்பாட்டையும், ஒற்றுமையையும் இழந்து சமயச் சண்டைகளாலும், சாதிச் சண்டைகளாலும் போர், பூசல் ஏற்படுத்திப் பிரிந்து சிதறினர். இதைத்தான் வேறொரு பாடலிலும் பாரதி குறிப்பிடுகிறாள்:

**ஓராயிரம் வருடம் ஓய்ந்த கிடந்தபினர்
வாராது போலவந்த மாயணியைத் தோற்போமர்³³**

மேற்சொன்னவாறு சாதி, சமயச் சண்டைகளால் ஓராயிரம் ஆண்டுகளாகப் பிளவுபட்டுச் சிதறிக் கிடந்த இந்தியருக்கு ஒற்றுமை உணர்ச்சியும், சுதந்திர வேட்கையும் ஏற்பட ஆங்கிலேயர் ஆட்சியே காரணமாய் அமைந்தது என்பது பாரதியின் கருத்து. லார்ட் கர்சனைக் கண்டனமே செய்து வந்த பாரதி, கர்ஸன் வியாதி வந்து கிடப்பதை எழுதியபோது, “நமது சற்குருவின் சரீர நிலை” என்று தலைப்பிட்டுப் பின்வருமாறு எழுதினாள்:

பாரத வாஸிகளின் நெஞ்சிலே, ஸ்வதந்திராபிமானத்தின் விதைகளை நன்கு ஊன்றிச் சென்றவராகிய லார்ட் கர்ஸன்³⁴

‘ஓராயிரம் வருடம்’ என்ற குறிப்புப் பற்றி வரலாற்றாய்வாளர்கள் சிந்திக்க வேண்டும். வடஇந்தியாவை கஜனி முகமது தாக்குவதற்கு முன்பே அந்த ஓராயிரம் ஆண்டுக் காலம் தொடங்கிவிட்டது என்பது வரலாற்று உண்மை. அன்னியர் இந்தியா மீது படையெடுக்கத் துணிந்ததே, இந்திய மக்கள் ஒற்றுமை குலைந்து, சிதறிக் கிடந்ததால்தான். பண்பாட்டுச் சீர்குலைவுதான் காரணம், அன்னியர்க்கு அடிமைப்பட்டதோ விளைவு. இதைத்தான் பாரதியின் ‘ஓராயிரம் வருடம்’ என்ற புலம்பல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இஸ்லாமியர்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தாத பக்குவத்தோடு சில வரலாற்று உண்மைகளையும் திறம்பட எழுத வேண்டிய கட்டாயத்தை பாரதி நன்கு உணர்ந்திருந்தான். “சிவாஜி தனது சைநியத்தாருக்குக் கூறியது” என்று தலைப்பிட்டு, மராட்டிய மன்னன் சத்ரபதி சிவாஜியின் வீர உரையாக அவன் ஒரு கவிதை வடித்தான். அதில் மேற்சொன்ன வரலாற்றுக் கட்டாயத்துக்கும், உண்மையை மறைக்கலாகாது என்ற அறத்துக்கும் உட்பட்டு அவன் எழுதிய சில வரிகள் இங்கே நோக்கத் தக்கவை:

... ..

மாற்றலர் தம்புலை நாற்றமே அறியா
ஆற்றல்கொண் டிருந்ததில் அரும்புகழ் நாடு
வேதநூல் பழிக்கும் வெளித்திசை மிலேச்சர்
பாதமும் பொறுப்பனோ பாரத தேவி?

... ..

தாய்த்திரு நாட்டைத் தறுகண் மிலேச்சர்
பேய்த்தகை கொண்டோர் பெருமையும் வண்மையும்
ஞானமும் அறியா நவைபடு துருக்கர்
வானகம் அடக்க வந்தீடும் அரக்கர்போல்
இந்நாள் படைகொணர்ந் தின்னல்செய் கின்றார்
ஆலயம் அழித்தலும் அருமறை பழித்தலும்
பாலரை விருத்தரைப் பசுக்களை ஒழித்தலும்
மாதர்கற் பழித்தலும் மறையவர் வேள்விக்(கு)
ஏதமே சூழ்வதும் இயற்றிநீற் கின்றார்³⁵

வரலாற்று உண்மையை ஒரு வரலாற்று நாயகன் கூற்றாக
வீராவேசத்துடன் வெளிப்படுத்திய பாரதி, அக்கவிதை
வெளியான இதழிலேயே அதுபற்றி ஓர் அறிமுக உரை
எழுதியிருந்தான்:

மற்றொரு பக்கத்தில் சிவாஜி மகாராஜா தமது படைகளை
நோக்கிக் கூறியதாகக் கற்பனை புரிந்து ஒரு செய்யுள் பிரசுரம்
அடைந்திருக்கிறது.

சரித்திர சம்பந்தமான செய்யுட்கள் புனைவதில் இக்காலத்துத்
தமிழர்கள் சாதாரணமாகப் பிரவேசிப்பதில்லை. எனினும், சுதேசப்
பற்று மிகுதிப் படுவதற்கு மேற்கூறிய விதமான செய்யுட்கள் மிகவும்
அவசியமானவை.

இந்தச் செய்யுளிலே நமது மகமதிய சகோதரர்களுக்கு
விரோதமாகச் சில வசனங்கள் பிரயோகிக்க நேர்ந்திருப்பது பற்றி
விசனம் அடைகிறோம். இக்காலத்து மகமதியர்கள் பாரத பூமியின்
சொந்தப் புத்திரர்கள் என்பதையும், ஹிந்துக்களும் மகமதியர்களும்
ஒருதாய் வயிற்றுக் குழந்தைகள் போல நடந்துகொள்ள
வேண்டுமென்பதையும் பலமுறை வற்புறுத்தியிருக்கிறோம்
என்ற போதிலும், சிவாஜி மகாராஜா காலத்தில், ஹிந்துக்களுக்கும்
மகமதியர்களுக்கும் விரோதமிருந்தபடியால் அவர்களைப் பற்றி
மகாராஜா சிவாஜி சில கோபமான வார்த்தைகள்
சொல்லியிருப்பது வியப்பாக மாட்டாது.

மேற்படி செய்யுளிலே மகமதியர்களைப் பற்றி வந்திருக்கும்
பிரஸ்தாபங்களில் வீர ரசத்தை மட்டுமே கவனிக்க வேண்டுமே
அல்லாமல், மகமதிய நண்பர்கள் தமது விஷயத்தில் உதாசீனம்
இருப்பதாக நினைக்கக் கூடாதென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.³⁶

‘நீரோ சக்கரவர்த்தியின் கல்லறை மீது ஒரு புஷ்பம்’ என்ற தலைப்பில் 1906-ஆம் ஆண்டு பாரதி ஒரு கட்டுரை எழுதினான். இந்தியர்களுக்குத் தீங்கே விளைவித்து வந்த ஸர்.பி.புல்லர் ராஜினாமா செய்ததில் மகிழ்ச்சியடையாமல், சில மகமதியர்கள் அதற்குவருத்தத்தீர்மானம் நிறைவேற்றியதைக் குறிப்பிட்டுவிட்டுப் பின்வருமாறு அக்கட்டுரையில் எழுதுகிறான்:

... .. மகமதியர்களிலே சிலர் தமது நன்மை, தீமைகள் ஹிந்துக்களுடைய நன்மை, தீமைகளினின்றும் மாறுபட்டன என்று நினைப்பார்களானால், அதைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கு அதிகமான கெடுதியில்லை. ஸர்.பி.புல்லர் ஏதோ ஓரிரண்டு மகமதியர்களுக்கு ஏதோ சொற்ப உத்தியோகங்கள் தந்ததை மட்டிலும் அவர்கள் பெரிதாக எண்ணிவிட்டார்களே அல்லாமல் இன்றைக்கு ஹிந்துக்களைச் செய்தபடி நாளை மகமதியர்களையும் செய்யக் கூடுமென்ற விஷயத்தை முற்றிலும் மறந்து விட்டார்கள்... ..

இந்தியா தேசத்தின் ஜனத்தொகையிலே மகமதிகள் குறைந்த தொகையாக இருந்தும், இவர்கள் பெரும்பான்மையோரின் எண்ணத்துக்கு விரோதமாக நடந்து கொள்வது அவர்களது சொந்த நன்மைக்கே விரோதமல்லவா?... ..

‘இந்தியா’ ஹிந்துவுக்கு மட்டும் சொந்தமில்லை. மகமதியனுக்கும் சொந்தமே. அநாகரீக இடைக்காலங்களில் நமது மூதாதையர்கள் சண்டையிட்டுக் கொண்டதாக அன்னிய தேசத்துப் பொய்ச் சரித்திரக்காரர் கூறும் கதைகளை நாம் கருதவே வேண்டியதில்லை. பொது மாதாவாகிய பாரத தேவியின் நன்மையையே கவனிக்க வேண்டுமே அல்லாமல், ஜாதி, மத, குல பேதங்களைப் பாராட்டித் தேசநலத்தை மறக்கும் மனிதரைப் பாரத தேவி சர்வ சண்டாளராகவே கருதுவாள்.³⁷

எனவே, வேல்ஸ் இளவரசரை வரவேற்ற பாடலில் இஸ்லாமியர்க்கு எதிர்ப்பாக எதுவும் இருப்பதாக எண்ணவே தேவையில்லை. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி அமைவதற்குமுன் இருந்த அவலங்களை அந்தப் பாடலில் குறிப்பிடும்போது, “பெண்டிரைக் கணவர்தம் பிணத்துடன் எரித்தலும்” என்று பாரதி கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. உடன்கட்டை ஏற்றுதல் என்பது ஹிந்துக்களிடம் இருந்த ஒரு மூடப் பழக்கமே. இஸ்லாம் சமயத்தினர் அவ்வழக்கத்தில் ஈடுபட்டதில்லை. எனவே, பாரத நாட்டின் அவலங்களைப் பொதுப்படையாகவே, சமயச் சார்பின்றி பாரதி குறிப்பிட்டிருக்கிறான் எனக் கொள்வதே சரி.

இப்படி ஓராயிரம் ஆண்டுகள் அவலப்பட்டிருந்த பாரத நாடு,

ஆங்கிலேயர் வரவால் அவலங்கள் நீங்கப் பெற்றுப் புதுப்பொலிவோடு திகழத் தொடங்கியதோ? அதுவும் இல்லை என்கிறான் பாரதி. இதையும் வேல்ஸ் இளவரசரை வரவேற்கும் பாரதி அன்னையின் கூற்றிலேயே குறிப்பிடுகிறான்:

**ஆயினும் என்ன? ஆயிரம் கோடி
தொல்லைகள் இன்னும் தொலைந்தன இல்லை
நல்குர வாதி நலமாம் தொல்லைகள்
ஆயிரம் எனைவந்த தடைந்துள நுமரால்³⁸**

சாதிச் சமய அவலங்கள் நீங்கி, மீண்டும் இந்தியர்கள் ஒன்றுபட ஆங்கிலேயர் வருகை ஓரளவு உதவிய உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளும் அதே நேரத்தில், அந்தக் காரணத்தால் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நீடிக்க வேண்டும் என்ற இழிவான வாதத்தை பாரதி கடுமையாக மறுத்தான்.

**ஆயிரம் உண்டிங்கு ஐரதி - எனில்
அன்னியர் வந்து புகல்என்ன நீதி³⁹**
என்று முழங்கினான்.

இன்று சமுதாயச் சீர்திருத்தம் எனப்படுவது, பாரதியின் காலத்தில் 'ஆசாரத் திருத்தம்' என்றே குறிப்பிடப்பட்டது. ஆசாரத் திருத்தத்தில் ஈடுபட்டோரில் சிலர், (சிலர் மட்டும்), சாதி வேற்றுமைகளை நீக்குதல் போன்ற சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் முழுமையாக நிறைவேறிய பிறகே இந்தியர்கள் அரசியல் விடுதலை பற்றிப் பேசவேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி வந்தார்கள். நாட்டு விடுதலையில் நாட்டமுடன் இருந்த பாரதிக்கு இக்கருத்தில் உடன்பாடில்லை. இதுகுறித்து 'சில ஆசாரத் திருத்தக்காரர்கள் தப்பெண்ணம்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தான். அதில் சில பகுதிகளை இங்கே பார்க்கலாம்:

காங்கிரஸ்காரர்கள், கான்பரன்ஸ்கள், வேறுவிதமான பொதுக் கூட்டங்கள், பத்திரிகைகள் என்பனவற்றின் மூலமாக இத்தேசத்தார், ராஜாங்கச் சீர்திருத்தங்களின் பொருட்டுப் பாடுபடுவதெல்லாம் இப்போது வெறும் வீண் முயற்சியென்றும், ஆசாரத் திருத்தக் கூட்டத்தாரின் முயற்சிகள் நிறைவேறியதற்கப்பாலேதான் ராஜாங்கச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி மூச்சுவிட வழியுண்டென்றும் இவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

பிராமண கன்னிகைகளையெல்லாம் 10 வயதில் விவாகஞ் செய்து கொடுப்பதற்குப் பதிலாக 16 வயதில் விவாகஞ் செய்து

கொடுக்கும் வரை உப்பு வரியைக் குறைப்பது நியாயமாக மாட்டாதென்றால், இதைக் காட்டிலும் மூடத்தனமான கொள்கை வேறு யாதிருக்கின்றது?

நாம் சினேகிதர்களைப் பார்க்கப் போகும் இடத்திற்கெல்லாம் மனைவிமாரையும், பெண்களையும் அழைத்துக் கொண்டு போகவில்லை என்பதற்காகவும், கல்விப் பயிற்சியின் பொருட்டு நமது ஸ்திரீகளை லண்டனுக்கு அனுப்பவில்லை என்பதற்காகவும், வரித்திட்டத்தை ஸ்திரமாமக்காமல் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று நினைப்போர்களின் மூளை எவ்விதமான மண்ணால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அறியோம்.

.... .. ஆசாரத் திருத்தங்கள் நிறைவேறும் வரை ராஜாங்கத் தந்திரங்களுக்கு இத்தேசத்தார் தகுதியுடையவர்களில்லை என்று சொல்வோர் அயோக்யர்களாகவேனும் அல்லது மூடர்களாகவேனும் இருக்க வேண்டுமென்பதில் ஆகேஷமே கிடையாது.⁴⁰

முரண்பட்ட கருத்துகள் மோதிக் கலந்து புதுக்கருத்தாக உருவாகும் விந்தையை, பாரதியின் படைப்பில் முழுமையாகக் காண முடிகிறது. வேல்ஸ் இளவரசரை பாரத மாதாவே வரவேற்பதாக பாரதி எழுதிய பாடல் அவனுடைய விடுதலை வேட்கைக்கு முரண்பட்டதில்லை. சிதறிக் கிடந்த இந்தியா ஆங்கிலேயர் வரவால் ஒன்றுபட்டதற்கு நன்றி சொல்வது முரண்பாடில்லை. ஒரு நல்லது செய்ததற்காக ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நீடிக்க வேண்டும் என்று கூறாமல், அன்னியர் ஆட்சியால் ஏற்பட்ட தீமைகளையும், அவ்வரவேற்புப் பாடலில் நாகரிக நெறிபிறழாமல் குறிப்பிட்ட நேர்மை நினைந்து போற்றுதற்குரியது.

நலிந்து விட்ட நம் நாகரிகத்தை நாம் திருத்திக் கொள்ளலாம்; அதற்காக அன்னியர் ஆட்சி நீடிப்பதை அனுமதிக்கலாகாது. இவ்வாறு நாட்டு விடுதலைக்கு முன்னுரிமை தந்த அறிவு முதிர்ச்சி பாராட்டத்தக்கது.

4. ஆரியமா, திராவிடமா

இனி, சற்றே நெருடலான, யாரும் ஆராயத் தயங்கும் ஒரு செய்தியை நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். சென்ற நூற்றாண்டில், தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு சமூக மாற்றமும், அதைத் தொடர்ந்தும், அதைச் சார்ந்தும் எழுந்த அரசியல் மாற்றமும் குறிப்பிடத்தக்கவை. அந்த மாற்றங்களுக்கு வித்தூன்றியது திராவிட இயக்கம்.

பாரதி காலத்தில் ஆசாரத் திருத்த இயக்கங்களாகத் தோன்றிப் பிறகு “நீதிக் கட்சி” என்ற அரசியல் இயக்கமாக உருமாறித் தந்தை பெரியார் என்று பலராலும் போற்றப்படும் திரு.ஈ.வே.ரா. அவர்கள் தலைமையிலும், தொடர்ந்து அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் வழிகாட்டுதலிலும் திராவிட இயக்கமாக ஒரு சமூக சீர்திருத்தக் கொள்கை வளர்ந்தது. அதுவே இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழக வரலாற்றின் பெரும்பகுதியாகத் திகழ்கிறது. இந்த வரலாற்றில் பாரதியின் இடமென்ன?

திராவிட இயக்கத்துக்கு இலக்கியத் தகுதி ஏற்படுத்திக் கொடுத்த பெருந்தகை பாவேந்தர் பாரதிதாசனே என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. பாரதிக்குத் தம்மையே தாசன் என்று அறிவித்துத் தம் பெயரையே பாரதிதாசன் என்று வைத்துக் கொண்ட இவர் அணிதிரட்டி நடத்திச் சென்ற இயக்கத்தில் பாரதிக்கு இடமின்றிப் போகுமா? போகலாமா? தேசியம், திராவிடம் என்ற முரண்பாட்டில் பாரதி சிக்குண்டானா? அல்லது, ஆரியம், திராவிடம் என்ற முரண்பாட்டில் அவன் அல்லற்பட்டானா?

கடவுள் மறுப்பு என்பது திராவிட இயக்கத்தின் கொள்கையாக இருக்க முடியாது. கடவுள் நம்பிக்கை மிகுந்த பலர் அவ்வியக்கத்தின் தொடக்கக் காலத்திலும், பிறகும் அதில் முக்கியமான பங்காற்றியுள்ளனர். அறிஞர் அண்ணாவே, கடவுள் மறுப்பு நிலையிலிருந்து மாறி, “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்ற திருமந்திரத்தைத் தம் கொள்கையாக அறிவித்தார். அப்படியானால், திராவிட இயக்கத்தின் இன்றியமையாத கொள்கைதான் என்ன? சுற்றி வளைக்காமல் சொன்னால், பார்ப்பனிய எதிர்ப்பே அவ்வியக்கத்தின் வேர்க்கொள்கை எனலாம்.

பார்ப்பனியம் என்றால் என்ன? நால்வருண பேதம் பிறப்பால் ஏற்படுவது என்ற கருத்தும், பார்ப்பன குலமே மற்ற மூன்றிலும் சிறந்த குலம் என்ற கருத்தும், பார்ப்பனர் அல்லதார்க்கு வேதஞானம் பெறும் தகுதி கிடையாது என்ற கருத்தும், பார்ப்பனர் மற்ற வருணத்தாரோடு நெருங்கிய உறவு வைத்துக் கொள்ளாதல், சேர்ந்து உணவருந்துதல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபடலாகாது என்ற கருத்தும், இவற்றுடன் தொடர்புடைய சில கருத்துகளும் இணைந்த கருத்தோட்டமே பார்ப்பனியம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இதுதான் பார்ப்பனியம் என்றால், அதன் தலையாய எதிர்ப்பாளன் பாரதியே.

அசுரத்தன்மைகளை எதிர்த்து, அறவழியை ஆதரித்து அரசவையிலிருந்து வெளியேறிய விபீஷணன், தான் அசுரகுலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று சிந்திக்காததுபோல், பணத்தை வைத்தே பணம் ஈட்டுவதைக் கண்டித்துச் சமதர்ம சமுதாயம் அமையக் குரல் கொடுத்தபோது, கார்ல் மார்க்ஸ், தான் வட்டி வாங்கிப் பிழைக்கும் யூத தொழிற்குலத்தைச் சார்ந்தவன் என்றே சிந்திக்காததுபோல், பார்ப்பனியத்தைத் தான் எதிர்த்தபோது, தான் பார்ப்பன குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற உணர்வு சற்றேனும் பாரதியிடம் இருந்ததில்லை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

பார்ப்பானை ஐயறன்ற காலமும் போச்சே - ஏவள்ளைப் பரங்கியைத் துரையன்ற நேரமும் போச்சே⁴¹

என்று அவன் ஒப்புக்கா பாடினான்?

ஆங்கிலேயருக்கு நம் நாடு அடிமைப்பட்டிருந்தது. அதிலிருந்து நாம் விடுதலை பெற ஆங்கிலேயர் நமக்களித்த அரசியல் அறிவே உதவும் என்ற மிகநுட்பமான உண்மையைத் தாகூர் கட்டுரையொன்றை மொழிபெயர்க்கும் போது, பாரதி வெளிப்படுத்திய கருத்துகள் இங்கே நோக்கத் தக்கவை:

... பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தின் வேர்க்கொள்கை யாதெனில், ஜனங்கள் ஆட்சியில் கலக்க வேண்டும் என்பதேயாம். அன்னியர் யாரும் பொறுப்பின்றி அரசு செய்யும் முறைமையை அக்கொள்கை கண்டிக்கிறது. நம்மிடம் இந்த விஷயத்தை அவர்கள் மறைக்கவில்லை. சர்க்கார் பள்ளிக்கூடங்களில் இதை நமக்கு பஹிரங்கமாகக் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். இதைப் பரீக்ஷைக்கு உருப்போடுகிறோம். இந்த அறிவை இனி நம்மிடமிருந்து பறிக்க இடமில்லை... .. ஐரோப்பிய ஸயின்ஸ் தன் இயற்கையாலேயே எல்லாருக்கும் கிடைக்கத் தக்கதாக இருப்பதுபோல், மேற்படி பிரிட்டிஷ் ராஜ்யக் கொள்கையும் தன் இயற்கையாலேயே பாரத தேசத்து ஜனங்களின் அங்கீகாரத்தை வேண்டுகிறது. ஹிந்து தேசத்துப் பிள்ளைகளுக்கு ஐரோப்பிய ஸயின்ஸ் கற்றுக் கொடுக்கக் கூடாதென்று சொல்லும் ஆங்கிலேயர், ஒன்று, அல்லது பத்து, அல்லது ஐந்நூறு பேர் இருக்கக் கூடும். ஆனால், அந்த ஸயின்ஸ் (சாஸ்திரமோ) பிறப்பிடத்தையும் நிறத்தையும் பொருட்டாக்காமல் எல்லோரும் வந்து தன்னைப் படித்துப் பயன் பெறும்படிக் கூவியழைத்து, அவ்வாங்கிலேயரை அவமானப் படுத்தும். அதுபோல், ஐந்நூறு அல்லது ஐயாயிரம் ஆங்கிலேயர் பிரசங்கங்களிலும், பத்திரிகைகளிலும் ஹிந்து தேசத்தார் ஸ்வராஜ்யம் பெறுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று உபன்னியசித்தாலும், பிரிட்டிஷ் ராஜ்யக் கொள்கையானது பிறப்பிடத்தையும், நிறத்தையும் பொருட்டாக்காமல் எல்லோரும் தன்

பக்கம் சேரும்படி கூவி இவ்வாயிரக் கணக்கான ஆங்கிலேயர் சொல்லும் வார்த்தையை இகழ்ச்சிக்கு இடமாக்குகிறது. பிரிட்டிஷ் கொள்கைகள் நம் போல்வார்க்குத் தகுதியில்லை என்ற அநாகரீகமான மறுமொழி சொல்லக்கூடும். பிரம்ம ஞானமும், விரிந்த வாழ்வும் சூத்திரனுக்குக் கிடையாதென்று முன்பு பிராமணர் விதி போட்டது போலேதான்.

ஆனால், பிராமணன் தனது ஸ்தானத்தை முன்ஜாக்கிரதையாலே கெட்டிப் படுத்திக் கொண்டான். புறத்தை ஒடுக்குமுன்பு ஜனங்களின் அறிவை ஒடுக்கி விட்டான். அறிவின் வேர்களைச் சூத்திரனிடமிருந்து பறித்துவிட்டபடியால், இவன் ஸ்வதந்திர கார்யம் செய்ய சாத்தியப்படவில்லை. பிறகு சூத்திரனுடைய தலை பிராமணனுடைய பாத துளியிலே ஈடுபட்டிருந்ததை ஸாவதானமாகக் காக்க வேறு சிரமம் வேண்டியதில்லை ஆயிற்று.⁴²

இதைவிடக் கடுமையாகப் பார்ப்பனியத்தை வேறு யாரும் எதிர்த்திருக்க முடியுமா? பார்ப்பனியத்தின் மூலவேர் எதுவென்பதை இதைவிடத் தெளிவாக வேறு யாரும் சொன்னதுண்டா?

திராவிட இயக்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை பார்ப்பனிய எதிர்ப்பேயன்றி, பார்ப்பன எதிர்ப்பன்று. 1967-ஆம் ஆண்டு முதல் இந்த இயக்கங்கள் எடுத்துவந்த நிலைப்பாடுகளே இதை உறுதி செய்கின்றன. ராஜாஜியின் சுதந்திராக் கட்சியுடன் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கூட்டணி வைத்த நாள் முதலாகப் பார்ப்பன எதிர்ப்பு என்பது கைவிடப்பட்டு, பார்ப்பனிய எதிர்ப்பே அவ்வியக்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையானது.

பார்ப்பனியத்தின் ஆணிவேராக இருந்து அதன் அதிகார வேட்கைக்கு மத அங்கீகாரம் வழங்கியது, இந்து மதத்தின் பேரால் சொல்லப்பட்டு வந்த சில புராணங்கள், சாத்திரங்கள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பே. இவற்றில் சேர்க்கப்பட்ட கட்டுக் கதைகளால், வேதமே ஒளிகுன்றிப் போனதாக பாரதி எழுதுகிறாள்:

வேதக் கொள்கைகள் எல்லா ஜனங்களுக்கும் தெளிவாக உணர்த்தும் பொருட்டு முன்னோர்களால் புராணங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ... ..

ஆயினும், காலநடையிலே இப்புராணங்களை மாத்திரமே ஆதாரமாகக் கொண்ட மதபேதங்கள் நம்முடைய தேசத்தில் ஏற்பட்டுவிட்டன. வேதக் கல்வியும், வேதஞானமும் குன்றிப் போயின. வேத ஆராய்ச்சி ஒரு வகுப்பினருக்கே விசேஷ உரிமையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இதனால் பொது

ஜனங்களுக்குள்ளே வேத ஆராய்ச்சி சூன்யமாய் விட்டது. புராணங்களில் வேறு வேறு மூர்த்திகளுக்கு ஆதிக்கியம் சொல்லப்பட்டிருப்பதை ஒட்டி, மதபேதங்கள் கட்சி பேதங்களாகி முடிந்தன. ... .. இந்திரன், அக்கினி, வாயு, வருணன் என்ற மூர்த்திகளே வேதத்தில் முக்கியமானவை. பின்னிட்டு இந்த மூர்த்திகளைத் தாழ்ந்த தேவதைகளாக மதிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். காலக் கிரமத்தில் வைஷ்ணவம், சைவம், சாக்தம் முதலிய சில மதங்களே நாட்டில் மிஞ்சி நின்றன. எனவே, வேதத்தில் முக்கிய மூர்த்திகளாகிய வாயு, வருணன், சூரியன், இந்திரன் முதலியவர்களைப் பிற்காலத்துப் புராணங்கள் தூஷணை செய்யத் தொடங்கி விட்டன. முற்பகல் செய்தது பிற்பகல் விளையும். பின்னிட்டு சைவ வைஷ்ணவப் புராணங்களில் அவ்வக்காலத்து ராஜாக்கள் ஜனங்களின் கோட்பாடுகளை உயர்த்தும் பொருட்டாக மேற்படி கட்சி பேதங்கள் பஹிரங்க விரோதங்களாக முடிந்து, சைவ புராணங்களில் விஷ்ணு தூஷணைகளும், வைஷ்ணவ புராணங்களில் சிவ தூஷணைகளும் ஏராளமாகச் சேர்க்கப்பட்டன. அதற்கிசையவே புதிய கதைகளும் கற்பிக்கப்பட்டன.⁴³

இந்தக் குறைபாட்டைக் களைய ஒரேவழி மக்கள் பகுத்தறிவை இழக்காமல் இருப்பதே என்பது பாரதியின் கருத்து. சென்ற நூற்றாண்டில் பகுத்தறிவின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்தி எழுந்த முதல் தமிழ்க்குரல் பாரதியின் குரலே என்பது மறுக்கப்பட முடியாத உண்மை.

ஒரு கொள்கையாவது பகுத்தறிவின் துணையால் செய்யத்தக்கது இது, செய்யத்தகாதது இது என்று ஒருவன் அறிந்து முன்பின் யோசித்து தன் வாழ்நாளில் நீடித்துச் செய்ய மனத்தால் ஒப்புக்கொள்ளும் கருமத் தொடரின் அஸ்திவாரமாகிய ஒரு கருத்தாம்... ..⁴⁴

பகுத்தறிவு என்பது என்ன என்பதற்கு நல்ல வரையறை தந்த பாரதி, அதைப் பயன்படுத்தாமல் மடமையில் சிக்குண்டு திணறும் மக்களைப் பார்த்து இப்படிச் கேட்கிறான்:

ஆயிரம் றெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி
அலையும் அறிவினிகள் - பல
ஆயிரம் வேதம் அறிவொன்றே றெய்வமுண்
டாம்எனல் கேளீரோ

... ..

சுத்த அறிவே சிவமென்று கூறும்
சுருதிகள் கேளீரோ - பல
சித்த மதங்களீ வேதடு மாறிப்
பெருமை அழிவீரோ⁴⁵

மேலும் அவன் சொல்வதை நோக்குவோம்:

வேதங்களை நம்பு. அவற்றின் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு பின் நம்பு. புராணங்களைக் கேட்டுப் பயனடைந்து கொள். புராணங்களை வேதங்களாக நினைத்து மடமைகள் பேசி விலங்குகள் போல் நடந்து கொள்ளாதே.

தமிழா, உன் வேலைகள் அனைத்திலுமே பொய்க் கதைகள் மிதமிஞ்சி விட்டன. உனது மதக் கொள்கைகள், லௌகீகக் கொள்கைகள், வைதிக நடை எல்லாவற்றிலுமே பொய்கள் புகுந்து தலைதூக்கி ஆட இடங்கொடுத்து விட்டாய். ... ..

... முந்திய சாஸ்திரம்தான் மெய், பிந்திய சாஸ்திரம் பொய் என்று தீர்மானம் செய்து கொள்ளாதே.⁴⁶

பாரதி பார்ப்பனியத்தை மட்டும் எதிர்க்கவில்லை. ஜாதியின் பெயரால் மனிதர்கள் பிரிந்து சண்டையிடுவதைப் பொதுவாகவே கண்டிக்க அவன் தவறவில்லை. “சாதிகள் இல்லையடி பார்ப்பா” என்று குழந்தைகளுக்குக் கற்றுத் தந்தவன் பாரதி. மாவுத்தன் ஒருவன் யானைகளுக்குள்ளே நாலு வருணப் பிரிவு உண்டென்று சொன்னதைக் குறிப்பிட்டுக் கீழ்வருமாறு பாரதி எழுதுகிறான்:

... .. யானையை எடுத்தால், அதில் ப்ரம்ம, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்! குதிரையிலும் அப்படியே! வானத்திலுள்ள கிரகங்களிலும் அதே மாதிரி பிரம்ம, கூத்திரிய முதலிய ஜாதி பேதங்கள். இரத்தினங்களிலும் அப்படியே!

... .. கொஞ்ச ஜாதியா? அவற்றில் உட்பிரிவுகள் கொஞ்சமா? பறை பதினெட்டாம்! நுளை நூற்றெட்டாம்! அதாவது பறையர்களுக்குள்ளே 18 பகுதிகளும், நுளையர்களில் 108 பகுதிகளும் இருக்கின்றனவாம். மேலும், பறையன், பள்ளன், சக்கிலியன் எல்லோரும் வெவ்வேறு ஜாதிகள், ஒன்றுக்கொன்று பந்தி போஜனம் கிடையாது. பெண் கொடுக்கல், வாங்கல் கிடையாது. கேலி, கேலி பெருங்கேலி. ... .. சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கம் உடையவர்களிலே சிலர் செய்கை நெறியுணராமல் புதிய வகுப்புகள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். கடையத்து வேளாளரில் இங்கிலீஷ் படித்த சிலர் தாங்கள் திராவிடப் பிராமணர் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு பரம்பரையாக வந்த பிள்ளைப் பட்டத்தை நீக்கி ராயர் பட்டம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.⁴⁷

“ஆர்ய” என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு மதிக்கத்தக்கவன் என்று பொருள்⁴⁸. இப்பொழுதெல்லாம் பழைய சொற்களுக்கு அகராதிப் பொருள் சொல்வதுகூட விபரீதம்

ஆகி விடுகிறது. ஆனால், காலச் செலவில் சில சொற்கள் பொருள் திரிந்து போவதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆரியம் என்ற சொல்லை மேற்படிப் பொருளில் தான் பாரதி பயன்படுத்தினான் என்பதற்கு அகச்சான்றுகள் அவன் படைப்புகளில் ஏராளம் உண்டு.

நமது வேதம், நமது சாஸ்திரம், நமது ஜனக்கட்டு, நமது பாஷைகள், நமது கவிதை, நமது சிற்பம், நமது சங்கீதம், நமது நாட்டியம், நமது தொழில் முறைகள், நமது கோபுரங்கள், நமது மண்டபங்கள், நமது குடிசைகள் - இவையனைத்துக்கும் பொதுப் பெயர் ஆர்ய ஸம்பத்து, காளிதாசன் செய்த சாகுந்தல நாடகம், ஹிந்தி பாஷையிலே துளசிதாசர் செய்திருக்கும் ராமாயணம், கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், ஆண்டாள் திருமொழி - இவை அனைத்துக்கும் பொதுப் பெயராவது ஆர்ய ஸம்பத்து. தஞ்சாவூர் கோயில், திருமலை நாயக்கர் மகால், தியாகையர் கீர்த்தனங்கள் எல்லோராவிலுள்ள குகைக்கோவில், ஆக்ராவிலுள்ள தாஜ்மகால், சரப சாஸ்திரியின் புல்லாங்குழல் - இவை அனைத்துக்கும் பொதுப் பெயராவது ஆர்ய ஸம்பத்து. எனவே ஆர்ய ஸம்பத்தாவது ஹிந்துஸ்தானத்தின் நாகரிகம்.⁴⁹

ஆர்ய ஸம்பத்தில் “நமது பாஷைகள்” என்று பன்மையில் சொல்லப்பட்டுள்ள பொருத்தத்தைக் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். சம்ஸ்கிருதம் மட்டுமின்றி மற்ற இந்திய மொழிகள் அனைத்தையும் ஆர்ய ஸம்பத்தில் சேர்த்ததும், அதில் கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் ஆகிய நூல்களைச் சேர்த்ததும், மொகலாய மன்னன் கட்டிய தாஜ்மகாலையும் ஆர்ய ஸம்பத்து என்று குறிப்பிட்டதும் பாரதியின் மனவிரிவுக்குச் சான்றாகின்றன.

வரலாற்று நோக்கில், ஆசியாவின் மையப் பகுதியிலிருந்த ஆரியர் என்ற இன மக்கள், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பல பிரிவுகளாக உலகின் பல இடங்களுக்கு வந்து குடியேறிவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து குடியேறும் முன்பே இங்கே மக்கள் நாகரிக மேம்பாட்டுடன் விளங்கிய வரலாற்று உண்மையை பாரதி அறிந்திருந்தான். இதற்கும் அகச்சான்று உள்ளது. “தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு” என்ற தலைப்பில் அவன் எழுதிய கட்டுரையில் உள்ள சில வரிகள் இங்கே நோக்கத்தக்கவை:

... ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் கலப்புக்கு முன்னதாகவே, தமிழ் நாட்டில் மிகவும் உயர்ந்த நாகரீகமொன்று நின்று நிலவி வந்ததென்பதற்கு அடையாளமாகத் தமிழில் மிக உயர்ந்த தரமுடைய

பல பழைய இலக்கிய நூல்கள் காணப்படுகின்றன.

... ஆரியரும் தமிழருமே உலகத்தில் முதல் முதலாக உயர்ந்த நாகரிகப் பதவி பெற்ற ஜாதியார். இங்ஙனம் முதல் முறையாக நாகரிகம் பெற்ற இவ்விரண்டு வகுப்பினரும் மிகப் பழைய நாட்களிலேயே ஹிந்து மதம் என்ற கயிற்றால் கட்டுண்டு ஒரே கூட்டத்தாராகிய செய்தி பூ மண்டலத்தின் சரித்திரத்திலேயே மிக விசேஷமும் நலமும் பொருந்திய செய்திகளில் ஒன்றாகக் கணித்தற்குரியது.

தமிழ்நாட்டு மாதராகிய என் அன்பு ஸகோதரிகளே! இத்தனை பழமையும், மேன்மையும் சான்ற இரண்டு பகுதிகளின் கலப்பாகும் தன்மையால் பாரத தேசத்திலேயே மற்ற பிரதேசங்களில் உள்ள நாகரீகத்தைக் காட்டிலும் கூட ஒருவாறு சிறப்புடையதாகக் கருதுவதற்குரிய ஆர்ய திராவிட நாகரீகம் உங்களுடைய பாதுகாப்பிலிருக்கிறது.⁵⁰

வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறியவர்கள் என்ற காரணத்தாலும், மாறுபட்ட கருத்தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்தாலும் இந்நாட்டையே அடைக்கலம் கொண்டு தம் நாடாக ஏற்றுக் கொண்டுவிட்ட இஸ்லாமியச் சகோதரர்களை அன்னியர்களாகக் கருதுவது தவறு என்று சுட்டிக் காட்டியவன் பாரதி. ஆசியாவின் மையப் பகுதியிலிருந்து பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வந்து இந்தியாவில் குடியேறிவிட்டதாகச் சொல்லப்படும் ஆரியரை அன்னியராகக் கருதி ஆரிய திராவிட பேதங்களுக்கு வழிவகுக்கும் கருத்தை அவன் ஆதரித்திருக்கவே முடியாது. ஆரியம், திராவிடம் என்ற வேற்றுமைக்கு பாரதியில் இடமில்லை.

ஆரியன் யார் என்று அவனே தெளிவாகச் சொல்லி யுள்ளான்:

... .. உண்மையான ஆரியன் தனது விரோதிகளுக்குக் கூட துக்கம் ஏற்பட்ட சமயத்தில் இரக்கமடைவானே அன்றிச் சந்தோஷமடைய மாட்டான்.⁵¹

பாரதி சொல்கிறான்:

... பொய்யும் புலையுமாக, திராவிடர்கள் என்றும், ஆரியர்கள் என்றும் உள்ள பழைய சொற்களுக்குப் புதிய அபாண்டமான அர்த்தங்கள் கற்பித்துக் கொண்டு வீண் சண்டைகள் வளர்ப்பதனால் ஹிந்து சமூகத்துக்கே கெடுதி விளையக் கூடும்.⁵²

எவ்வளவு முன்னெச்சரிக்கையோடும், தொலை

நோக்குடனும் பாரதி எழுதியுள்ளாள்!

ஆனால் திராவிட இயக்கம் மிகுந்த தயக்கத்திற்குப் பிறகே பாரதியை ஏற்றுக் கொண்ட வரலாற்று உண்மையை தமக்கே உரிய பாணியில் கலைஞர் மு. கருணாநிதி ஓர் ஒப்புதல் வாக்குமூலம் போல் எழுதியுள்ள சில வரிகளை இங்கே நோக்கலாம்:

திராவிடர் இயக்கம் ஒரு காலத்தில் பாரதியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லைதான். ஆனால், திராவிட இயக்கம் இன்றைக்குப் பாரதியை ஏற்றுக் கொள்கின்ற அளவிற்கு உங்கள்முன் வந்து நிற்கிறதென்றால், அது பாரதி பெற்ற பெருமை - பாரதியின் சிறப்பு. பாரதியின் பாட்டுக்குள்ள வலிமை. அவருடைய கருத்துக்கு உள்ள பலம் என்பதை நாம் ஒத்துக் கொண்டுதான் தீர் வேண்டும்.⁵³

5. கணினியா, கடவுளா?

பாரதி, முரண்பாடுகளில் சிக்கிக் கொண்டு திணறவில்லை. முரண்பாடுகளை சமன்செய்த பேரறிவாளன் அவன். சிக்கல்களைச் சீர்செய்த சிந்தனைச் சிற்பி அவன். ஆனால்...! ஆனால் என்ன? ஒரே ஒரு குறிப்பு.

பாரம் சுமக்கம் தொழிலாளிகள் தலையில் சும்மாடு வைத்துக் கொள்வார்கள். உடலுழைப்பில் ஈடுபடும் பாட்டாளிகள் தலைவியர்வை அழியாத படிக்கு முண்டாசு கட்டிக் கொள்வார்கள். மேட்டுக் குடியினர் தங்கள் குடுமியை மறைக்கத் தலைப்பாகை அணிவார்கள். நாகரிகம் என்பது உடையலங்காரத்தில் இல்லை என்று திட்டவாட்டமாக அறிவித்த பாரதி, ஏன் முண்டாசு கட்டிக் கொண்டான்? அவன் உடலுழைப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டதில்லையே! அவன் குடுமியைக் காசியிலேயே எடுத்துவிட்டானே! பிறகு ஏன் முண்டாசு? இந்த முரண்பாட்டுக்கு என்ன விடை? தான் எந்த ஜாதியையும் சேர்ந்தவன் இல்லை என்பதைத் தெளிவாக்க வேண்டும் என்ற முதற்கருத்து குடுமியை எடுக்க அவனைத் தூண்டியது. குடுமியை எடுத்துவிட்டு ஆங்கிலேயரைப் போல் க்ராப் வைத்துக் கொண்டது ஆங்கிலப் புறநாகரிக மோகத்தாலோ, அலங்கார மோகத்தாலோ இல்லை என்பதைத் தெளிவாக்க வேண்டும் என்ற எதிர்க்கருத்து முண்டாசு கட்டிக் கொள்ளும் புதுக்கருத்தாக அவனுக்குத் தோன்றியதோ? ஆளை விடுங்கள். எல்லாவற்றிற்கும் விடை சொல்ல நான் என்ன கணினியா, கடவுளா? இக்கட்டுரைக்குத் தரப்பட்ட தலைப்பு

மோனையலங்காரத்தில் உள்ள மோகத்தினாலா,
முரண்பாடுகளைக் கடந்தவன் பாரதி என்பதை நிறுவும்
தாகத்தினாலா என்று நீங்கள் ஒரு பட்டிமன்றம் நடத்தலாமே!

குறிப்புகள்

1. Hegel's Science of Logic, Trans. A.V.Miller, Allen & Unwin, London, 1969.
2. A. Spirkin, Progress Publishers, Moscow, 1983.
3. காரொளி: தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம், ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம் வெளியீடு, ஆகஸ்ட் 2002; பாடல் எண்.900; பக்கம் 276.
4. John Pfeiffer, The Cell, Time-Life Books Hongkong, 2nd Edition, 1988, P.16
5. G.S.Kirk, J.E.Raven, M. Schofield, "The Presocratic Philosophers", A Critical History with a selection of texts, Second Edition, Cambridge University Press (1995).
6. Keats, John: Poetical Works, London: Macmillan, 1884; Bartleby.com, 1999.
7. பக்கம் 593, பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989. இனி இந்நூல் ஆ.ப.என்றே குறிக்கப்படும்.
8. பக்கம் 326, ஆ.ப.
9. பக்கம் 699, ஆ.ப.
10. பக்கம் 323, ஆ.ப.
11. பக்கம் 322, ஆ.ப.
12. பக்கம் 490, ஆ.ப.
13. பக்கம் 669, ஆ.ப.
14. பக்கம் 360-361, காலவரிசைப் படுத்தப்பட்ட பாரதி படைப்புகள், பதிப்பு: சீனி, விசுவநாதன், முதல் தொகுதி, சென்னை 1998. இனி இந்நூல் "சீனி" என்றே குறிக்கப்படும். தொகுதி எண் அடைப்புக் குறிகளுக்குள்

தரப்படும்.

15. பக்கம் 768, ஆ.ப.
16. பக்கம் 221, பாரதியார் கட்டுரைகள், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு. 1997. இனி இந்நூல் “பூம்.” என்றே குறிக்கப்படும்.
17. பக்கம் 1117, சீனி (2).
18. பக்கம் 410, ஆ.ப.
19. பக்கம் 144, சீனி (1)
20. பக்கம் 101, ஆ.ப.
21. பக்கம் 18, பூம்.
22. பக்கம் 601, ஆ.ப.
23. இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் ‘மின்னற்சுவை’ நூலில் ‘காலமாம் வனத்தில்’ என்ற கட்டுரையில் இக்கருத்து மேலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மின்னற்சுவை, கே.ரவி, வானவில் பண்பாட்டு மையம், சென்னை, 2000, பக்கம் 51-53.
24. பக்கம் 244, ஆ.ப.
25. பக்கம் 161, மகாகவி பாரதி வரலாறு, சீனி.விசுவநாதன், பதிப்பு சீனி விசுவநாதன் மறுஅச்சு, 1998.
26. பக்கம் 571, ஆ.ப.
27. பூம்புகார்க் காண்டம், கானல் வரி, பாடல் எண்.32, பக்கம் 136, சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும், ஜெ.ஸ்ரீசந்திரன் வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
28. பக்கம் 250, சீனி (1)
29. பக்கம் 301, சீனி (1)
30. பக்கம் 342, சீனி (1)
31. பக்கம் 206, 207, சீனி (1).
32. பக்கம் 21, ஆ.ப.
33. பக்கம் 106, ஆ.ப.
34. பக்கம் 668 சீனி (2).

35. பக்கம் 36, 38, ஆ.ப.
36. பக்கம் 812, சீனி (1)
37. பக்கம் 426, 427. சீனி (1).
38. பக்கம் 22, ஆ.ப.
39. பக்கம் 51, ஆ.ப.
40. பக்கம் 344, 346, 347, சீனி (1).
41. பக்கம் 158, ஆ.ப.
42. பக்கம் 77, பூம்.
43. பக்கம் 87, 89, 90, பூம்.
44. பக்கம் 93, பூம்.
45. பக்கம் 347, ஆ.ப.
46. பக்கம் 155, பூம்.
47. பக்கம் 261 - 262, பூம்.
48. Page 152, A Sanskrit - English Dictionary, Sir Monier Monier Williams, Mothilal Banarsidas Publishers Private Limited, Delhi, Corrected Edition 2002.
49. பக்கம் 44, பூம்.
50. பக்கம் 117, பூம்.
51. பக்கம் 343, சீனி (1).
52. பக்கம் 264, பூம்.
53. சென்னையில் 11.9.1997 அன்று பாரதியார் சங்கம் சார்பில் நடைபெற்ற பாரதியார் விழாவில் அன்றைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் பேசியது என்ற குறிப்புடன் திருவல்லிக்கேணியில் உள்ள பாரதி நினைவு இல்லத்தில் காணப்படும் அறிக்கை.

புதிதிலும் புதிது கேள்

(ஒரு கூட்டத்தில் பேசுவதற்காக மே, 2009-ல் தயாரிக்கப்பட்ட உரை; ஆனால், அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது)

பாரதி பிறந்த டிஸம்பர் மாதம் 11ஆம் தேதியைக் கவிஞர் திருநாள் எனக் கொண்டாடுவது என்று வானவில் பண்பாட்டு மையம் சுமார் 9 ஆண்டுகளுக்கு முன் முடிவுசெய்தது. அத்திருநாளில் காலையிலிருந்து மாலைவரை திருவல்லிக்கேணி பாரதி இல்லத்தில் இடைவிடாத கவிதை முழக்கம் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்றும் முடிவானது. ஓய்.எம்.சி.ஏ. பட்டிமண்டபச் செயலாளர் திரு.கெ.பக்தவத்சலமும், கவிமாமணி குமரிச் செழியனும், நானும் பல முன்னணிக் கவிஞர்களைக் கவிப்பொழிவு நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள வருமாறு நேரில் அழைக்க அவரவர் வீடுகளுக்குச் சென்றோம். அப்பொழுது ஒரு முன்னணிக் கவிஞர், அதுவும் பொதுவுடைமைக் கருத்தை வலியுறுத்திப் பல கவிதைகள் எழுதிப் புகழ்பெற்ற கவிஞர் எங்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்: 'நூறு கவிஞர்களோடு ஒருவனாக

என்னையும் பாடச் சொல்கிறீர்களா? என் தகுதிக்குத் தக்கவாறு எனக்கு இடம்தர வேண்டாமா?’ திகைத்து விட்டேன். கவிஞர்களுக்குள் பொதுமை உணர்வு வராத போது, அதுவும் பொதுவுடைமைக் கருத்தோட்டத்தைச் சேர்ந்த கவிஞர்களுக்கே வராத போது, பொதுவுடைமைச் சமுதாயம் எப்படி அமையும்? நான் சொன்ன ஏதோ ஒரு விளக்கத்தின் காரணமாகவோ, அல்லது பாரதியிடம் அவருக்கிருந்த ஈர்ப்பின் காரணமாகவோ, அவர் முதல் முழுநாள் கவிப்பொழிவில் கலந்து கொண்டார் என்பது வேறு கதை. ஆனால் அவர் கேட்ட கேள்வியின் தாக்கம் என்னுள் இன்னும் இருக்கிறது.

தான் ஒரு சிறந்த கவிஞன் என்று அங்கீகாரம் பெறுவதற்காகவே கவிஞர் பலர் கவிதை எழுதுகிறார்களோ? கவிஞன் என்பவன் அங்கீகரிக்கப் படாமலேயே உலகுக்கான சட்டங்கள் இயற்றுவான் என்று ஆங்கிலக் கவிஞன் ஷெல்லி சொன்னானே! அப்படியானால், சமூக அங்கீகாரத்துக்காகக் கவிதை எழுதும் கவிஞர்களை என்ன சொல்வது? மற்றவர்களை விட்டுவிட்டு என்னை முதலில் பரிசோதித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் ஏன் கவிதை எழுதுகிறேன்? இந்தக் கேள்விக்கு இன்னும் எனக்குச் சரியான விடை கிடைக்கவில்லை.

பாராட்டுக்காகப் பாடவில்லை நான்

பாதை தவறிய குழந்தை போலப்

பரிவு தேடி அழுகிறேன் பல

பள்ளங்களில் நான் விழுக்கிறேன்

எப்பொழுதோ பாடிய வரிகளை நினைத்துக் கொள்கிறேன். எனக்குள் ஓர் அனுபவச் சிலிர்ப்பையோ, அனுபவத் தவிப்பையோ ஏற்படுத்தி, என் சிந்தையை முற்றுகை இட்டு, வேறு எதிலும் என் மனத்தை ஓட்ட விடாமல் செய்து, என்னை உலுக்கி, உலுக்கி ஆட்டிப் படைத்து, எப்படியும் தான் பிறந்தே தீர வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கும் சொல் அணிவகுப்புகளை வெளிப்படுத்திய பிறகுதான் நான் சற்றே ஓய்வு கொள்ள முடிகிறது; வேறு பணிகளில் ஈடுபட முடிகிறது. இதைத் தவிர நான் கவிதை எழுதப் பெரிய காரணம் எதுவும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. நான் ஒரு கவிஞன் என்று எல்லாரும் என்னைப் பாராட்ட வேண்டும் என்பதற்காக நான் எழுதுவது இல்லை. கவிஞனைப் பாராட்டுபவர்களை விட அவனுக்காகப் பரிதாபப் படுபவர்களே அதிகம். மற்றவர்கள்

பாராட்ட வேண்டும் என்பதற்காக நான் எழுதாவிட்டாலும், என் கவிதைகளை மற்றவர்கள் ரசிக்கும் போது நானும் சேர்ந்து ரசிக்கத்தான் செய்கிறேன்; சற்றே பெருமிதமும் அடைகிறேன். அந்தப் பெருமிதமே என் கவிதைகள் தோன்றக் காரணம் என்று சொல்வதற்கில்லை. அது விளைவே தவிர்க் காரணம் இல்லை. தான் பெற்ற குழந்தையை மற்றவர்கள் பாராட்டும் போது தாய் மகிழ்வது இயற்கைதான். ஆனால் மற்றவர்கள் பாராட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவே அவள் குழந்தை பெற்றுக் கொண்டாள் என்று சொல்ல முடியுமா? என் கவிதைகள் என் குழந்தைகள்.

கவிதை எழுதுகிறேன் என்று சொன்னதும் மரபுக் கவிதையா, புதுக்கவிதையா? என்று கேட்கும் வழக்கம் எப்படியோ ஏற்பட்டுவிட்டது. நான் எழுதுவது புதுசா, பழசா என்று நானே சொல்லிக் கொள்வதா? அதை மற்றவர்கள் சொல்வதுதானே சரி. எது புதுசு, எது பழசு என்று எப்படித் தீர்மானிப்பது? நேற்றைய புதுசு இன்றைய பழசு என்று சொன்னால் தப்பில்லையே!

பாரதிக்கு முன் எந்தத் தமிழ்க் கவிஞரின் கவிதைகளையாவது பக்திப் பாடல்கள், தேசபக்திப் பாடல்கள், மற்ற தேசங்களைப் பற்றிய பாடல்கள், இயற்கையைப் பற்றிய பாடல்கள், உலக நடப்பைக் கண்டு மனம் குமுறி எழுதிய பாடல்கள் என்றெல்லாம் வகைதொகை செய்து பிரித்துத் தொகுக்க முடியுமா? அப்படிச் செய்ய இயலுமாறு முதன்முதலில் தமிழில் பாடிய கவிஞன் பாரதிதான். அது புதுமை இல்லையா?

பாரதி செய்தவாறே பல தலைப்புகளில் எழுத வேண்டும் என்ற முனைப்பு, அவனுக்குப் பிறகு வந்த கவிஞர்களுக்கு ஏற்பட்டதில் வியப்பெதுவுமில்லை. ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு என்று சொன்னால் இப்படிப்பட்ட பிரிவுகள் இருந்தே ஆக வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பை பாரதிக்குப் பிறகு வந்த கவிஞர்கள் ஏற்படுத்தி விட்டதாலேயே, பாரதி செய்த அந்தப் புதுமை, அலுப்புத் தட்டும் அளவுக்குப் பழைமையாகி விட்டதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

புதுமை என்பது உணர்வுத் தொடர்புடையது. வெறும் வடிவ மாற்றங்களால் மட்டும் ஏற்படும் புதுமைகள் நிலைப்பதில்லை.

கவிதையில் புதுமை எது என்று ஆராய்வதற்கு முன்பாக, எது கவிதை என்று கொஞ்சம் சிந்திப்போம்.

உரைநடை, செய்யுள், இசைப்பாடல், நாடக வசனம் எனப்படும் உரையாடல், இப்படிப் பல விதமான வடிவங்களில் மொழிவெளிப்பாடுகள் அமைகின்றன. அப்படி ஒரு வெளிப்பாட்டு வடிவம்தான் கவிதையா? இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. கவிதை என்பதுதான் என்ன?

உரைநடை, செய்யுள், இசைப்பாடல், உரையாடல் போன்ற எந்த நடையில் வேண்டுமானாலும் கவிதை அமையலாம். எனவே, கவிதை ஒரு குறிப்பிட்ட நடைவடிவை மட்டும் சார்ந்ததில்லை. அப்படியானால், அது சொல்லும் கருத்தால் மற்ற வெளிப்பாடுகளில் இருந்து வேறுபட்டது எனச் சொல்ல முடியுமா? முடியாது. ஏன்? உரைநடையில் எதையெல்லாம் சொல்கிறோமோ அவற்றையெல்லாம் சொல்லும் பல செய்யுள் வடிவ வெளிப்பாடுகளை நாம் கவிதையென்றே அழைக்கிறோம். பிறகு கவிதை என்பதுதான் என்ன?

உரைநடையில் பெரும்பாலும் செய்தி சொல்கிறோம்; அல்லது, ஒரு கருத்தை நிறுவ முயல்கிறோம். அல்லது, கவிதை என்றால் என்ன என்று இப்பொழுது நாம் சிந்திப்பது போன்ற ஆய்வுகளில் ஈடுபடுகிறோம். அது பெரும்பாலும் சிந்தனை முயற்சியாகவே அமைகிறது. சில வேளைகளில், நாம் பெற்ற அனுபவங்களைச் சுவைபடச் சொல்லவும் உரைநடையைப் பயன்படுத்துகிறோம். கவிதையை எதற்குப் பயன்படுத்துகிறோம்?

இந்தக் கேள்விக்குப் பொதுப்படையான விடை தேடுவது எளிதில்லை. நான் கவிதையை எதற்குப் பயன்படுத்துகிறேன் என்ற கேள்வியை முதலில் கேட்டுப் பார்க்கிறேன். நான் கவிதையைப் பயன்படுத்துவதாகவே எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படிப் பயன்படுத்த நினைத்து நான் முயன்ற போதெல்லாம் கவிதை வராமல் தோற்றுப் போயிருக்கிறேன் என்ற உண்மையை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். இந்த உண்மை கூடக் கவிதையிலேயே வெளிப்பட்டுள்ளதை இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

கரவொலிகள் ஓய்ந்துவிடும் ராக்கா வத்தில்
காதருகே வந்துசில கவிதை சொல்லிப்
பறந்துவிடும் தென்றலைநீ பார்த்த துண்டா
பாவனையாய் அதுசொன்ன மந்தி ரத்தை
மறந்துவிட முடியாது என்றைக் கேணும்

மனத்துக்குள் இடிமுழக்கம் செய்யும் அன்று
 கரவிலாலிகள் ஓய்ந்துவிடும் தனிமை சூழும்
 கடலுக்கு நடுவிலொரு தீயுண் டாகும் கண்ணீர்க்
 கடலுக்கு நடுவிலொரு தீயுண் டாகும்.

கவிதையொரு மனோதர்மம் கலைந்த கூந்தல்
 கற்பனைகள் சிறகடித்துப் பறக்கக் கண்டும்
 புலியெல்லாம் புதுமருகு தோன்றக் கண்டும்
 புலப்படாது தீவிரன்று நடுங்கும் நெஞ்சில்
 தவிக்கின்ற உணர்வுகளில் தனிமை யூற்றில்
 தாகத்தால் மனம்வரண்டு தளரும் போதில்
 சுருக்கென்று முன்குத்திச் சிரித்துக் கொள்ளும்
 சுவடுகளே தெரியாமல் விரைந்து செல்லும் - வந்த
 சுவடுகளே தெரியாமல் விரைந்து செல்லும். ²

நான் கவிதையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை.
 கவிதைதான் என்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது.

கவிதை என்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது என்று நான்
 சொன்னால் அது ஏதோ மாயாஜாலக் கூற்று என்று சிலர்
 நினைக்கலாம். ஆனால், உண்மை அதுதான். அப்படித்தான்
 நான் உணர்கிறேன். கவிதை என்பது உயிருள்ள ஒரு மனிதனா,
 இல்லை, மிருகமா? அது எப்படி என்னைப் பயன்படுத்திக்
 கொள்ளும்? பகுத்தறிவு கேட்கத்தான் செய்கிறது. கவிதை ஒரு
 கனவு போன்றது. இப்பொழுது நான் இப்படியொரு கனவு
 காணப்போகிறேன் என்று அறிவித்து விட்டு யாரும் கனவு
 காண்பதில்லை. தான் என்ன கனவு காண வேண்டும் என்பதை
 முன்நிர்ணயம் செய்யும் ஆற்றல் சராசரி மனிதனுக்கு இல்லை.
 அதைப் போலத்தான் கவிதை. ஒரு விதத்தில் கனவுகளுக்கு நம்
 ஆழ் மனமே பொறுப்பு என்று உளவியலார் சொல்வது போல,
 நான் எழுதும் கவிதைகளுக்கு என் ஆழ் மனமே பொறுப்பு
 என்று யாராவது சொன்னால், ஆழ் மனத்தை நம் அறிவாகிய
 அங்குசத்தால் நாம் அடக்கி, நெறிப்படுத்த முடியவில்லை
 என்றுதானே சொல்லத் தோன்றுகிறது. ஆழ் மனத்தின்
 செயற்பாடுகளுக்கு எப்படி என் அறிவு பொறுப்பில்லையோ,
 அதுபோல் என் கவிதைகளுக்கும் என் அறிவைப் பொறுப்பாக்க
 முடியாது. கவிதைகளின் வெளிப்பாட்டிற்கு ஓரளவு அறிவுத்
 துணை தேவைப்படுவதை நான் முற்றிலும் மறுக்கவில்லை.

ஆனால், எப்படி ஆழ்மனம் கனவில் தன் காட்சிகளைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்கிறதோ அப்படியே கவிதை என் அறிவை ஆட்கொண்டு, பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. அறிவு ஒரு பணியாளனைப் போல் கவிதைக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தன் பணியை ஆற்றுகிறது. சில சமயம் அது வேலைநிறுத்தம் போன்ற போராட்டங்களில் ஈடுபடத்தான் செய்கிறது. அதைப் பிறகு பார்ப்போம்.

அறிவியக்கத்தால் மட்டுமே கனவு விளைவதில்லை. கவிதையும் அப்படித்தான். என்மனத்தின் ஒரு மூலையில், சன்னமான குரலில், யாரோ, ஏதோ சொல்லும் அரவம் கேட்கிறதே! அட, என் குரல்தான்!

**கனவுபோலக் கனவுபோலக் கவிதையொன்று சொல்வேன்
மனத்திறந்து வைத்திருந்தால் மலர்பொழிந்து சொல்வேன்³**

என் குரல்தான். ஆனால், நானில்லை. எப்படியோ என்குரலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு எனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டே என்னைப் படாதபாடு படுத்தும் அவன், அவள், இல்லை அது! எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் எழுதிய ஒரு கவிதைதான். இதுவரை நான் புரிந்து கொள்ள முயன்று, முயன்று தோற்றுப் போன வரிகள். கனவுபோலக் கவிதையா? இது என்ன உவமை? இப்போது கொஞ்சம் புரிந்து விட்டதுபோல் ஒரு மனநிறைவு! கனவுபோ..ல கனவுபோ..ல என்பதில் உள்ள போ என்ற நெடிலின் நீட்டம், அப்பப்பா, மலைக்க வைக்கிறது! நீ போகும் இடமெல்லாம் நானும் வருவேன் போ போ போ என்று எப்படியெல்லாம், எங்கெல்லாம் அது என்னைத் துரத்தியுள்ளது! பாரதியும் தான் பட்ட பாட்டைப் பாட்டிலேயே சொல்லியிருக்கிறானே:

சொல்லினுக் கெளிதாகவும் நீன்றிடாள்

சொல்லை வேறிடம் சொல்ல வழிவிடாள்

கவிதையும் பராசக்தியும் வேறுவேறில்லையோ? 'பாட்டினிலே சொல்லுவதும் அவள்சொல் லாகும்' என்றுதானே பாரதி சொல்கிறான்!

கவிதை வெறும் கனவு இல்லை. கனவு வேறு. தரிசனம் வேறு. கவிதை தரிசனமா? மனத்தைத் திறந்து வைத்திருந்தால் யாரோ வந்து மலர் தூவிச் செல்வார்களாமே; அந்த மலர்கள் மனத்தின் அடித்தளத்தில் வந்து விழும்போது எழும் ஓசைகளே சொற்களாக

எதிரொலிக்குமாமே; அப்படித்தான் கவிதை பிறக்குமாமே! போதும். அறிவே, சற்று அடங்கியிரு. உன் மேதாவித் தனத்தைக் கொஞ்சம் மூட்டை கட்டிவை.

கனவுக்கும், கவிதைக்கும் உள்ள ஒற்றுமை என்ன? இரண்டுமே பகுத்தறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு இயங்குகின்றன. கனவுகளுக்குச் சோதிடர்களும், உளவியல் வல்லுநர்களும் அர்த்தம் சொல்ல முனையும் போது அந்த விளக்கங்கள் ஏதோ மாயாஜால வாதங்கள் போல் பகுத்தறிவுக்கு எப்படித் தோன்றுகின்றனவோ, அப்படித்தான் கவிதைகளுக்கு இலக்கிய விமர்சகர்கள் தரும் விளக்கங்களும் தோன்றும். கனவுக்கும், கவிதைக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன? யார் கனவு காண்கிறானோ, அவனுக்கு மட்டுமே கனவு அனுபவமாகிறது; கவிதையோ, அனுபவத்தை எல்லாருக்கும், எல்லாக் காலத்துக்கும் பொதுவாக ஆக்குகிறது. வேதாந்த பாஷையில் சொன்னால், கனவு ஜீவாத்மா என்றால், கவிதை பரமாத்மா. ஆளை விடப்பா என்று யாரோ அலறும் சத்தம் கேட்கிறது. விட்டு விடலாமே!

எப்படியோ, தப்பித்துக் கொண்டேன்! என் கருத்து ஏதோ மாயாஜாலம் என்று ஏளனம் செய்த பகுத்தறிவின் குரலைச் சற்றேனும் அடக்கி விட்டது போன்ற ஒரு பெருமதித்துடன், அல்லது, ப்ரமையுடன், மேலும் கவிதை பற்றிய சிந்தனையைத் தொடர்கிறேன்.

அப்படியானால், உரைநடைக் கவிதை, வசன கவிதை, இசைக்கவிதை, செய்யுட் கவிதை என்று கவிதை எந்த வடிவமும் எடுக்கலாமோ? இதில் ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது. எப்படிச் செய்யுட் கவிதை அல்லது மரபுக் கவிதை யாப்பிலக்கண வடிவம் சார்ந்து, வடிவம் சார்ந்து, தன் கவிதைத் தன்மையை இழக்க நேரிட்டதோ, அதே போல், வடிவத்தை உதறிவிட்ட சுதந்திர உணர்வில், புதுக்கவிதை என்று பரவலாக அழைக்கப்படும் உரைநடைக் கவிதை, கருத்துச் சார்ந்து, கருத்துச் சார்ந்து, தன் கவிதைத் தன்மையை மெல்ல இழக்க நேரிட்டது.

கவிதைக்குக் கருத்து முக்கியம் இல்லை என்பது என் கருத்து. ஓர் அனுபவத்தைப் பதிவு செய்யும் கவிதையில் கருத்து இருந்தால் என்ன, இல்லாவிட்டால் என்ன? அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் முயற்சியில் கருத்து விவாதங்களுக்கு இடமில்லை. அது சிந்தனை முயற்சியில்லை. கவிதைக்கு வடிவம் முக்கியம்தான். ஆனால், யாப்பு வடிவம் என்பது ஒரு யுக்தி மட்டுமே. கவிதை, தன்னுடைய அனுபவக் கடத்தல் முயற்சியில்

யாப்பு வடிவம் என்ற யுக்தியைப் பயன்படுத்தி அங்கங்கே வெற்றியும் கண்டுள்ளதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் யாப்பு வடிவம், கருத்து ஆகியவற்றைக் கடந்த ஓர் உணர்வுந்துதலாக, அதாவது, தான் எந்த அனுபவக் களத்தில் உதித்ததோ அந்தக் களத்துக்குப் படிப்பவனைக் கடத்திச் செல்லத் தக்க உந்துதலாகக் கவிதை அமையும் போதுதான் அது உரைநடை, வசனம் போன்ற சாதனங்களிலிருந்து வேறுபட்டுத் திகழ்கிறது. இதைச் செய்வதே கவிதையின் குறிக்கோளோ என்ற கூட வியப்பு ஏற்படுகிறது. கவிதைக்கு அடங்கிப் பணி செய்யும் அறிவு எப்படிக் கவிதையின் குறிக்கோள் இதுதான் என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல முடியும்? ஒரு முயற்சிதான்!

உணர்வுந்துதல் அல்லது அனுபவக் கடத்தல்⁴ என்று மேலே குறிப்பிட்ட பணியைச் செய்யும் ஆற்றல் அல்லது வசதி உரைநடையைக் காட்டிலும் செய்யுள் நடையில் அதிகம் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. இது மறுக்கப்படக் கூடிய கருத்தே. எந்தக் கருத்துக்கும் மாற்றுக் கருத்து உண்டே! ஒருவருக்கு இந்த ஆற்றல், அதாவது, அனுபவக் கடத்தல் செய்யும் ஆற்றல் அல்லது வசதி செய்யுளில் அதிகம் கிட்டலாம். இன்னொருவருக்கு அது உரைநடையில் அதிகம் கிட்டலாம். இதில் கருத்துப்போர் செய்யத் தேவையில்லை. ஆனால், அப்படிப்பட்ட அனுபவக் கடத்தலைச் செய்து காட்டும் உரைநடைப் பகுதி ஏதேனும் மேற்கோள் காட்டப்பட்டால் அதில் கருத்துகளைத் தவிர, வேறு எது அந்த உந்துதலுக்குக் காரணமாகிறது என்பது ஆராயப் படலாம். செய்யுள் நடையில் பெரும்பாலும் கையாளப்படும் எதுகை, மோனை, அணி போன்ற உத்திகள் உரைநடையில் தலைக்காட்டும் போது, அந்த உரைநடைப் படைப்பே கவித்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

கவிதையின் பணி அனுபவக் கடத்தல் என்பதையே சிலர் மறுக்கக் கூடும். கவிதையின் பணி என்று வேறு எதை அவர்கள் சுட்டிக்காட்ட முடியும்? கருத்தைச் சொல்வதே கவிதையின் பணி என்று கொண்டால், உரைநடைக்கும் கவிதைக்கும் வேறுபாடே இல்லாமல் போய்விடும். நல்ல கருத்தைச் சொல்வதே கவிதை என்றால் உரைநடையைக் குறைத்து மதிப்பதாக ஆகிவிடும்; அல்லது நீதிசொல்லும் வெளிப்பாடுகளே கவிதைகள் என்று மலிந்துவிடும்; எந்தக் கருத்து நல்ல

கருத்து என்ற முடியாத வாதத்துக்கும் வழியமைக்கக் கூடும். உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதே கவிதையின் பணி என்று வேறு சிலர் சொல்லலாம். அவர்கள் உணர்வுந்துதல் என்று மேற்சொன்ன நிலைப்பாட்டுக்கு நெருக்கமாக வருபவர்கள். அறிவுக் களத்தைக் கடந்து உணர்வுக் களத்தை ஊடுருவும் ஆற்றலைக் கவிதைக்குத் தருவது எது என்று அப்பொழுது ஆராயத்தானே வேண்டும்? பொதுவாக உரைநடைக்கு இல்லாத அந்த ஆற்றல் கவிதைக்கு எப்படிக் கைகூடுகிறது? அதற்குக் கவிதை என்ன உத்திகளைக் கையாள்கிறது? சில நேரங்களில் உரைநடையிலும் அது நிகழக் காரணமாவது எது? உணர்வுக் களத்தில் சலனம் ஏற்படுத்தக் கவிதையும், உரைநடையும் வேறு வேறு உத்திகளைக் கையாள்கின்றனவா? இல்லை, அவை கையாளும் உத்திகள் பொதுவானவையா? சரமாரியாகத் தாக்கும் கேள்விகளைச் சந்தித்துத்தானே ஆக வேண்டும்!

கவிதைகளில் உத்திகள் கையாளப்படுவதாக வைத்துக் கொண்டால், கவிதை அறிவியக்கம் சார்ந்த ஒரு வெளிப்பாடு என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமே! அறிவின் துணை சிறிதுமின்றிக் கவிதையுதிப்பதாக நான் சொல்லவில்லை. கட்டுரை எழுதும் போது முழுக்க, முழுக்க அறிவு அல்லது சிந்தனையை ஓர் எழுத்தாளன் சார்ந்திருப்பதைப் போலக் கவிதை எழுதும் போது இருப்பதில்லை என்பதே என் கட்சி. 'எழுதுங்கால் கோல்காணாக் கண்' என்ற வள்ளுவ உவமை மனத்தில் நிழலாடுகிறது. அறிவுச் சார்புக் குறைவாகவும், உள்ளுக்கம் அதிகமாகவும் உள்ள நிலையிலேயே கவிதையுதிக்கிறது. ஆனால் அறிவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டுதான் உள்ளுக்கம் கவிதையாக வெளிப்படுகிறது. அந்த உள்ளுக்கத்தை உண்டாக்குவதும், அதற்கு வேகம் தந்து வெளிப்படச் செய்வதும் அந்த கவிதா சக்தியே. இதைத்தான் வேறு விதமாக மேலே சொன்னேன். கவிதை என் அறிவை ஆட்கொண்டு, பயன்படுத்திக் கொள்கிறது என்றும், அறிவு ஒரு பணியாளனைப் போல் கவிதைக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தன் பணியை ஆற்றுகிறது என்றும் சொன்னதெல்லாம் வெறும் மாயாஜாலம் இல்லை. நான் எழுதிய ஒரு கவிதையின் நடுவில் திடீரென்று குறள் வெண்பா நடையில் வந்த இரண்டு வரிகளை இங்கே நினைத்துக் கொள்கிறேன்:

நான்பாடும் போதீங்கு நானில்லை ஆனாலும்

நானேயென் பாட்டின் நடை.⁵

ஒரு கவிதையைப் படித்துப் பார்த்தாலே அதில் அறிவுப் பணி

எந்த அளவு என்பது தெரிந்துவிடும். என் கவிதை ஒன்றையே எடுத்துக் கொள்வோம்:

ஒளித்துகள் ஒன்று போதும்
 உயிர்த் துடிப் புடன்
 உலக மெல்லாம் நடனம் ஆடும்
 வெளிப்புற அழகை மெல்லாம்
 வேட்டை யாடும் வேட்கை யோடு
 உள்மனம் பறந்து செல்ல
 ஒருசிறு பாதை தோன்றும்
 ஒளித்துகள் ஒன்று போதும்

கற்பனைக் கரக மாடும்
 கனவுகள் நெஞ்சக் குள்ளே
 சிற்பங்க ளாகி விட்ட
 நினைவுகள் சிதறி விட்ட
 புஷ்பங்க ளாக எங்கும்
 புதுமணம் வீச கின்ற
 கவிதைகள் அட்டா
 உற்சவக் கோலத் தோடு நான் உதிப்பதும்
 அலைகள் எல்லாம் ஆரவாரமாய்க் குதிப்பதும்
 பரவசத் தோடு பார்த்து ரசிக்கும்
 பசுமையான வடிவே உன்
 கிளைக் கரங் களின்
 விளிம்பிலே ஒளிய ரும்பு

வேரிலேன் இருட்கு ழம்பு
 களிப்பிலே கவலை வந்து
 கலப்பதைப் போல நெஞ்சு
 விளிம்பிலே ஒளிய ரும்பு
 வேரிலேன் இருட்கு ழம்பு

தொடக்க வரியில் இருந்து பசுமையான வடிவே என்ற சொற்றொடர் வரை அறிவுக்குக் கட்டுப்படாமல் தன்னிச்சையாகப் போக்குக் காட்டி வந்த கவிதை

சட்டென்று ஓர் அறிவுக் கேள்வியுடன் நிறைவு பெறுகிறது. ஒரு மின்மினிப் பூச்சியின் சின்ன ஒளித்துகள் தந்த அனுபவச் சுழலில் சிக்கித் தடுமாறி, அந்த அனுபவத்தையும், அது அறிவில் ஏற்படுத்திய சலனத்தையும் மனம் பதிவு செய்து கொள்ளும் முயற்சியே இந்தக் கவிதை. அனுபவமாக உணர்வுக் களத்தை ஊடுருவிச் செல்லும் கவிதை அங்கே ஓர் அறிவுத் தடத்தையும் பதிவு செய்கிறது. கடைசி வரிகளில் அறிவின் துணையோடு தன் அனுபவத்துக்கு மெருகேற்றுகிறது கவிதை. அறிவு அடங்கியிருந்து, கடைசியில் மட்டும் கவிதைக்குக் கருவியாகிறது. அறிவின் ஆதிக்கம் மேலோங்காமல், அதே சமயம் கவிதைக்கு அடங்கி அறிவு இயங்கியதற்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

இந்தக் கவிதையின் வடிவத்தைக் கொஞ்சம் ஆராய்வோம். ததீம் ததீம் என்ற திஸ்ர நடையில் ஒரு த்வனி பிறக்கிறது. ஒளித்துகள் என்ற மந்திரச் சொல்லாக உருவெடுத்து அது நடைபோடுகிறது. எப்படி ஓர் இசைப் பாடல் முழுவதும் அதன் ஆதார ஸ்ருதி மீட்டப்படுகிறதோ, அப்படியே, இந்தப் பாடலைப் படிக்கும் போது, பின்னணியில், ஒளித்துகள், ஒளித்துகள், ஒளித்துகள் என்ற உச்சாடனம் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும், ஆனால், மௌனமாக.

‘ஒளித்துகள் ஒன்று போதும்’ என்ற முதல் வரி, ‘தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கம் தாங்க’ என்ற கம்பனின் வரிபோல் ‘விளம் மா தேமா’ என்ற வாய்ப்பாட்டில் அமையும் அறுசீர் விருத்தமாய் ஒலிக்கிறது. இதுவரை மரபு. ஆனால், தான் தொடங்கிய ததீம் ததீம் என்ற திஸ்ர நடையைக் கவிதை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறது. ‘உயிர்த் துடிப் புடன்’ என மூன்று ததீம்களை அடுக்கி, அழுத்தம் திருத்தமாகத் தன் நடையைத் தெளிவு செய்து கொள்கிறது. தன்னை விளம் மா தேமாவில் அடக்கிவிட வேண்டாம் என்ற கோரிக்கையை மேலும் வலுப்படுத்தத் தன் நடையை மாற்றிக் கொண்டு, தகிட தீம் தீம் தகிட தீம் தீம் என்று நடை போடுகிறது: ‘உலக மெல்லாம் நடன மாடும்.’ தன் நடன ஜதியைப் பதிய வைத்துவிட்ட மனநிறைவோடு மீண்டும் அறுசீர் விருத்தத்தின் மரபு வழி வாய்ப்பாடான விளம் மா தேமாவும், தன் நடன ஜதியான தகிட தீம்தீம் தகிட தீம்தீம் என்பதும் மாறி மாறி வர அது தன் போக்கில் செல்கிறது. ‘வெளிப்புற அழகை யெல்லாம்’ என்பதில் உள்ள ‘எல்லாம்’ நீண்டு ஒலிப்பதன் மூலம், தொடர்ந்து வரும் வேட்கை எவ்வளவு பெரியது என்பதை உணர்த்துகிறது. உனக்குச் சாக்லேட் வேண்டுமா, பலூன் வேண்டுமா, பொம்மை

வேண்டுமா? என்று அம்மா கேட்டதும், 'எல்லாம்' வேண்டும் என்று குழந்தை சொல்லும் பதிலில் உள்ள 'எல்லாம்' போன்றது அது. 'வேட்டை யாடும் வேட்கை யோடு' என்ற வரியின் நடன ஜதியில் உள்ள நாலு சீர்களின் நெடில் தொடக்கங்களும் வேட்டையாடும் வேட்கை மிகப்பெரிய வேட்கை என்பதை மேலும் விரிவு செய்கின்றன. அதற்கு அடுத்த பாடலிலும் அறுசீர் விருத்த நடை அப்படியே தொடர்ந்து கொண்டிருக்கக் கடைசி வரியின் முதற் சீரில் 'கவிதைகள்' என்று வந்ததும், வியப்பு மேலிடத் தன் மரபு வாய்ப்பாட்டை மீறி, 'அட்டா' என்று பாடல் கூவுகிறது. பிறகு மீண்டும் அறுசீர் வாய்ப்பாட்டின் படி 'உற்சவக் கோலத் தோடு' எனத் தொடங்கினாலும், அதை அப்படியே தொடராமல், தாம் தகிட தீம் என்பதாக 'நாள் உதிப்பதும்' என்று குதிக்கிறது. அந்தக் குதியாட்டத்தின் காரணம் அடுத்த வரியில் வெளிப்படுகிறது: 'அலைகள் எல்லாம் ஆரவாரமாய்க் குதிப்பதும்.' குதித்து முடித்ததும் சற்று நிதானித்து 'உன்' என்ற தனிச் சொல்லில் கொஞ்சம் நிற்கிறது. தன் ஆதார த்வனியை மீண்டும் நினைவு கொள்கிறது: 'கிளைக் கரங் களின்': ததீம் ததீம் ததீம்! பிறகு அறிவுக் கேள்வியை மரபு வழியிலேயே, அறுசீர் விருத்த நடையில் கேட்டுத் தன்னை நிறைவு செய்து கொள்கிறது.

இது என்ன குழப்பம்! இப்படியெல்லாம் எந்த இலக்கண நூலிலும் சொல்லப்படவில்லையே! புலவர்கள் அங்கலாய்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், இதன் நுட்பத்தை புறக்கணிக்க முடியாது. இலக்கணம் புதிய பாதைகளில் நடை பயில வேண்டும். இது என்ன மரபா, புதுமையா? அட, அதுதான்யா புதிதிலும் புதிது!

இன்னொரு கவிதை:

இரைதேடும் பறவைகள் இரைந்து கொண்டே
அலைபாயும் ஜனக்கூட்டம் மனம் மட்டும்
தீரைபோட முடியாத திசைப்ப ரப்பில்
தீச்சுடரைப் போல்நடனம் செய்வ தேனோ
கண்குழலும் பக்கத்தில் கவன யின்றி
விண்பரப்பில் விளையாடும் வெறியெ தற்கு
இமைகூட முடியாமல் லயித்துப் போகும்
இதிகாசக் கனவுகளை ஏன்ப டைத்தேன்
உருவாக முடியாமல் உயிர்த்துக் கொள்ளும்

ஒருகோடி எண்ணங்கள் வதைப்ப தேனோ
விடைகூடத் தேவையில்லை வியந்து கொள்ள
ஒருநெஞ்சம் இருந்தாலும் போதும்
அடையாள மாயிரண்டு கண்வி ளிம்பில்
அமர்கின்ற நீர்த்துளிகள் போதும் போதும்
உடலென்ன உலகம்தான் என்ன
ஒருநொடியில் விவடிக்கின்ற உற்சா கத்தில்
தவிடுபொடி ஆகட்டும் தனிமை
தரைமட்டம் ஆகட்டும் தடைகள் எல்லாம்⁷

கவியரங்கங்களில் பெரும்பாலும் ஓதப்படும் வாய்ப்பாடான 'காய் காய் மா தேமா' என்ற எண்சீர் விருத்தத்தில் சில மாற்றங்களோடு அமைந்தது இந்தக் கவிதை. விருத்தமெனும் ஒண்பாவிற்கு) உயர்கம்பன் என்று புகழப்படும் கவிச்சக்கரவர்த்தி தம் காவியத்தில் எத்தனையோ விருத்தங்களைக் கையாண்டிருந்தும், காய் காய் மா தேமா என்ற வாய்ப்பாட்டில் அமைந்த எண்சீர் விருத்த வடிவைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஆனால், இந்த வடிவே இருபதாம் நூற்றாண்டில், தமிழில் பெரும்பாலும் கையாளப்பட்டது. 'ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்' என்று ஔவையார் பாடியிருந்தும், குற்றாலக் குறவஞ்சியில் இந்த வடிவம் கையாளப்பட்டிருந்தும், வள்ளல் ராமலிங்க அடிகளார், 'பொங்குபல சமயமெனும் நதிக ளெல்லாம்' போன்ற பல பாடல்களை இந்த வடிவில் செய்திருந்தும், 'கட்டுண்டோம் பொறுத்திருந்தோம் காலம் மாறும்' போன்ற பல எண்சீர் விருத்தங்களை பாரதி எழுதியிருந்தாலும், இந்த விருத்த வடிவை இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதையின் அடிப்படை வடிவாக ஆக்கிக் காட்டியவர்கள் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும், அவருடைய தாசனாகிய கவிஞர் சுரதாவுமே என்பதை இங்கே குறிப்பிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்.

மீண்டும் இராதேடும் பாடலுக்கு வருவோம். இரண்டாவது அடியில், 'அலைபாயும் ஜனக்கூட்டம் மனம் மட்டும்' என்று ஓசை சற்றுக் குறைந்து வருவதுபோல் தோன்றுகிறது. மனது மட்டும் என்று எழுதியிருந்தால் இக்குறை தோன்றாது. ஆனால், அந்தக் கவிதையின் த்வனி எப்படிச் சிதைந்து போயிருக்கும்! 'மனம்' என்பதைக் கொஞ்சம் அழுத்தமாகவும், நீட்டமாகவும் சொன்னால் தான் இக்கவிதையின் த்வனி புலனாகும். அதுவும் மனம் மட்டும் என்று அந்த ம் அழுந்தி ஒலிக்கும் போதுதான்

அனுபவச் சுமையை உணர முடிகிறது. இதுதான் அளபடையின் அடிப்படை. மனம் என்ற சீர் 'தக' என்ற தாளத்தில் அமையாமல், 'தகிட' என்ற தாளத்தில் அமைந்தால்தான் இந்த வரி ஓசையமைதிபெறும். மா மா காய் என்ற வாய்ப்பாட்டில் அமைந்த இன்னோர் அறுசீர் விருத்தப் பாடலில் வரும் இரண்டு வரிகள் இந்த அளபடையின் இயல்பைத் தெளிவு செய்கிறது:

**தூண் போன்ற ஆணவத்தைத் தூள் தூள் ளாக்க எட்டியுதை
உள்ளே இருந்து வலையில்வா உறும் சத்தம் கேட்கிறதே**

முதற் சீர், தூண்போன்ற என்று நீட்டி ஒலித்தால்தானே ஓசை சிறக்கும்? அப்பொழுதுதான் 'தித்தை தித்தை தித்தித்தை' என்ற தாளக்கட்டுக்குப் பாடல் ஒலிக்கும். எழுதிக் காட்டப் படாமலேயே அளபடை புரிய வேண்டும். அளபடையின் பணி என்ன என்பதை அற்புதமாக விளக்கும் திருக்குறட் பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்:

**தூஉய்மை என்பது) அவாஇன்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்**

இந்தக்குறளில் தூய்மையும், வாய்மையும் எப்படி அளபடையால் அடிக்கோடிடப்பட்டு வலியுறுத்தப்படுகின்றன!

மீண்டும் 'இரைதேடும் பறவைகள்' பாட்டுக்கு வருவோம். எதுகை, மோனைகளின் ஒழுங்குச் சிதைவும், நாலு கழிநெடிலடி என்ற மரபை மீறும் சுதந்திரமும் இரைதேடும் பறவைகளின் பரபரப்பையும், ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மக்கட் கூட்டத்தின் இரைச்சலையும் அனுபவமாக்க உதவும் உத்திகள். இரண்டாவது பாடலில், சில வரிகள் ஏழுசீர்களுடன் குறைபட்டு நின்றுவிடுவது கூட அங்கங்கே சற்று நிதானித்து, மூச்சு விட்டுக் கொள்ள உதவுகிறதோ?

அறிவின் குரல் சற்று ஓங்கியிருந்தால் மரபின் கை ஓங்கியிருந்திருக்கும். அப்பொழுது அந்த இரண்டாவது பாடல் இலக்கணச் சத்தமாகக் கீழ்வருமாறு அமைந்திருக்கக் கூடும்:

**விடைகூடத் தேவையில்லை வியந்து கொள்ள
ஒருநெஞ்சம் இருந்தாலும் போதும் (சின்ன)
அடையாள மாயிரண்டு கண்வி ளிம்பில்
அமர்கின்ற நீர்த்துளிகள் போதும் போதும்
உடலென்ன உலகம்தான் என்ன (இந்த)**

**ஒருநொடியில் ஏவடிக்கின்ற உற்சா கத்தில்
தவிடுபொடி ஆகட்டும் தனிமை (இங்கே)
தரைமட்டம் ஆகட்டும் தடைகள் எல்லாம்**

மேற்சொன்னவாறு பாடல் அமைந்திருந்தால், அதன் அனுபவக் களம் ஆயிரம் ஆயிரம் ஒளியாண்டுகள் தொலைவுக்கு நம்மை விட்டு விலகிச் சென்றிருக்கும். மரபின் பசிக்கு அனுபவத்தை இரையாக்கலாமா? இப்படியெல்லாம் அறிவு ரீதியாகச் சிந்தித்துக் கவிதையின் வடிவை முன்நிர்ணயம் செய்து கொண்டு எழுதினால் அது கவிதையாக இருக்குமா? கவிதை தன் வடிவைத் தானே நிர்ணயம் செய்து கொள்கிறது என்பதைத் தெளிவு படுத்தவே மேற்சொன்ன பாடல்கள் சுட்டிக் காட்டப் பட்டன.

இலக்கியத்திலிருந்துதான் இலக்கணம் பெறப்பட வேண்டும். இலக்கணம் என்ற அளவுகோலைப் பயன்படுத்தி ஒரு படைப்பின் இலக்கியத் தன்மை நிர்ணயிக்கப் படுவதில்லை. ஒரு கவிதை இலக்கியத் தகுதி பெற்ற பிறகே அதன் இலக்கண ஒழுங்கு ஆராயப்பட வேண்டும்.

ஆனால், பாடலில் எந்த ஓசை ஒழுங்கும் இருக்கவே கூடாது என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு எழுதும் முன்முடிவும் அறிவை அசுர வேகத்தில் இயங்கச் செய்து கவிதையின் அனுபவ உள்ளீட்டை வெகுவாகக் குறைத்துவிடும். பழத்தின் தோலை உரித்துச் சுளையை எடுத்துச் சுவைக்க வேண்டும்; ஆனால், சுளையை எடுக்கும் முயற்சியில் சாறு வடிந்து வீணாகி வெறும் சக்கை மட்டும் மிஞ்சும் பரிதாப நிலைக்கு ஆளாகக் கூடாது.

இங்கே வெஷல்லி சொன்னதை நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்:

நான் கவிதையியற்றப் போகிறேன் என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. மிகச்சிறந்த கவிஞன் கூட அப்படிச் சொல்ல முடியாது; காரணம், படைப்பில் ஈடுபடும் மனம், தழலணைந்து கொண்டிருக்கும் கங்கு போன்றது. நிலையற்ற காற்று போல புலப்படாத ஏதோ ஓர் உந்துசக்தி அந்தத் தழலைச் சற்றே கடர்வீசச் செய்கிறது. ... கவிதை இயற்றத் தொடங்கியதுமே, உள்ளூக்கம் குறையத் தொடங்குகிறது. உலகுக்குச் சொல்லப்பட்ட மிகச்சிறந்த கவிதை, கவிஞனின் மூலக்கருவின் மங்கிய நிழலாகத்தான் இருக்கக் கூடும்.⁹

கவிதையை அதன் போக்கில் விட்டு விட்டு கவனிக்கும் நிதானத்தை மனம் அல்லது அறிவு பயில வேண்டும்; ஹெர்மன் ஹெஸ்ஸின் 'சித்தார்த்தா' வில் வரும் படகோட்டி நதியின்

போக்கில் தாளமும், வேதமும் பயில்வதுபோல்¹⁰! என் பழைய கவிதை ஒன்று எதிரில் வந்து நின்று கொண்டு, இங்கே என்னை நீ சொல்லியே ஆக வேண்டும் என்று முரண்டு பண்ணுகிறது. சரி, அதையும் கவனிப்போமே:

ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே
சூல்கொண்ட மேகங்கள் சூழட்டும் என்றே
ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே¹¹

முதலிரு வரிகளிலும் சின்ன சின்ன ஈரசைச் சீர்கள் மொத்தம் ஏழு வருகின்றன. இரண்டு வரிகளும் சேர்ந்து ஒரே அடிதான், எழுசீர் கழிநெடிடடி. பெரிய நதியின் நீர்த்துளி ஒவ்வொன்றையும் கவனிக்கும் நிதானத்தை அனுபவிக்க அவை உதவுகின்றன. மூன்றாவது வரி, அதாவது இரண்டாவது அடி, தன் வடிவை மாற்றிக் கொள்கிறது; சுற்றிலும் மேகங்கள் சூழ்ந்து கொள்ள வேண்டுமே என்பதற்காக, 'வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியோடு கொஞ்சம்' என்று சொல்வது போன்ற நடையில் பெரிய மூவசைச் சீர்கள், அதுவும் நெடிலெழுத்துகள் அதிகம் விரவி வரும் மூவசைச்சீர்கள் மூன்றும், 'என்றும்' என்ற ஈரசைச் சீர் ஒன்றும் ஆக நாலு சீர்கள் கொண்ட அளவடியாக அது திகழ்கிறது. அந்தப் பாடலை முழுமையாகப் படிப்போம்:

ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே
சூல்கொண்ட மேகங்கள் சூழட்டும் என்றே
ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே

வீதிப் புழுதி வீசிக் களைத்து
வேகம் குறைவாகித் - தன்னை
மோதிக் களிக்கும் காற்றுக் காக
மெளனம் கலைந்திங்கே
ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே

வான்வரைந்த வில்லுக் கிங்கே
 நாண்டொடுக்கும் அலைகள் - உலகைக்
 காண்பதற்குக் கூட அஞ்சிக்
 கலைந்து போகும் நுரைகள்
 ஓர மெங்கும் ஒசிந்து நாணல் ஓயில்பயிலும் அந்த
 நாட்டி யத்தில் நீனைவி ழந்து நதிதுயிலும்
 காலைக்குயில் குரல்கொடுக்கத் துயில்கலையும் ஒரு
 காற்ற் கனவுதந்த போதைப் பரவசத்தில் அலைபுரளும்
 ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
 பாடும் ராகம் ஒன்றே

வெய்யில் என்ற வேல்வி ழுந்து
 மெய்கு லைந்து போகும்
 நீர்த்துளிகளின் வாழ்த்தொலிகளில்
 மேகம் மலர்கள் தரவும்
 தானழிந்த பின்னழிந்த நதிநடக்க வேண்டுமென்றே
 ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
 பாடும் ராகம் ஒன்றே
 சூல்கொண்ட மேகங்கள் சூழட்டும் என்றே
 ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
 பாடும் ராகம் ஒன்றே

‘வீதிப் புழுதி’ என்று தொடங்கும் அடியும், ‘மோதிக் களிக்கும்’
 என்று தொடங்கும் அடியும், முதலடி போலவே ஈரசைச் சீர்கள்
 ஏழுடன் விரைந்து பல்லவியை மீண்டும் சரணடைகின்றன.
 ‘வீதிப் புழுதி வீசிக் களைத்து வேகம் குறைவாகித் தன்னை
 மோதிக் களிக்கும் காற்றுக் காக மௌனம் கலைந்திங்கே ஓடும்
 நதியின் ஒவ்வொரு துளியும் பாடும் ராகம் ஒன்றே’ என்ற
 வரிகளில் ‘வீதி’ என்பதிலும், ‘வீசி’ என்பதிலும் வரும் ‘வீ’ என்ற
 நெடிலெழுத்தின் பயன், காற்று வீசியடிக்கும் அனுபவத்தை
 ஏற்படுத்தவே. ‘மௌனம் கலைந்து’ என்ற சொற்றொடர்
 படிப்பவர் நெஞ்சில் ஒரு கனம் கொடுக்கிறது. கனம் எதற்கு?
 பாட்டின் முடிவில் பதில் வரலாம்!

அடுத்து வரும் இரண்டு அடிகளும் (வான்வரைந்த .. ..,
 காண்பதற்கு .. ..) அப்படியே. அதற்கும் அடுத்து வரும் அடி,

‘ஓர மெங்கும் ஓசிந்து நாணல் ஓயில்பயிலும்’. இது தகிட தகிட தகிட தகிட தகஜொனுதீம் என்ற நடையில் அமைகிறது. அந்தத் தகஜொனுதீம் என்ற தாளக்கட்டு ஒரு நாட்டியத்தை நிகழ்த்திக் காட்டுகிறது. அந்த நடையிலேயே மூன்றடிகள் செல்கின்றன. மூன்றாவது அடியில் ஒரு சின்ன மாற்றம். அதுதான் ‘காலைக்குயில்’ என்ற சீர். அது தகிடதகிட என்றில்லாமல், தைதைக என்றமைந்து நாட்டியத்தை ஒரு தீர்மானத்திற்குக் கொண்டு வருகிறது. ‘காலைக்குயில்’ என்பதில் உள்ள ‘க்’ என்ற வல்லின ஒற்று ஓரிரவு முழுவதும் அந்த நாட்டியம் நடந்தேறியது என்பதை அழுத்தமாக உணர்த்தும் காலக்குயிலாகவும் அமைகிறது. அடுத்த அடியில் பாடல் தன் நடையைப் பரபரப்பாக மாற்றிக் கொள்கிறது: ‘காதற் கனவுத்தந்த போதைப் பரவசத்தில் அலைபுரளும்.’ அலை எப்படிப் புரளும்? அனுபவம் கிடைக்க இந்தப் பரபரப்பு உதவுகிறதா? ‘வெய்யில் என்ற வேல்வி முந்து மெய்கு லைந்து போகும்’ என்ற வரியிலிருந்து அடுத்த வரி மாறுபடுகிறது: ‘நீர்த்துளிகளின் வாழ்த்தொலிகளில் மேகம் மலர்கள் தூவும்’. தகிட தகிட தகிட தகிட தகிட தகிட தகிட தகிட என்ற ஏழுசீர்கள் கொண்ட முதலடி போல் இல்லாமல், தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தகிட தகிட தகிட தகிட என்ற ஐந்து சீர்கள் கொண்ட அடியாக இரண்டாவது அடி அமைகிறது. தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட என்ற தாளக்கட்டு, மேகங்களில் இருந்து மழைத்துளிகள் மலர்கள்போல் பொழியும் அனுபவத்தை ஏற்படுத்துகிறதே!

நீர்த்துளிகளுக்குத் தெரியும், தங்கள் வாழ்வு கணநேரம் மட்டுமே என்று. தாங்கள் மறைந்த பிறகும் புதிய, கணம்தோறும் பிறக்கும் புதிய புதிய நீர்த்துளிகளின் அணிவகுப்பாக நதி தொடர்ந்து நடக்க வேண்டுமே! அப்படியானால் மேகம் பொழிய வேண்டுமே! சூல்கொண்ட மேகங்கள் சூழ வேண்டும் என்று காற்றுக்கு விண்ணப்பம் செய்யவே, நதியின் நீர்த்துளிகள்

மௌனம் கலைந்து பாடத் தொடங்குகின்றன என்ற கற்பனைப் பதிவில் மனத்தின் கனம் அதிகரிக்கத்தான் செய்கிறது. பாட்டில் கனம் எதற்கு என்ற கேள்விக்கு விடை கிடைத்து விட்டதா? இயற்கையின் எந்த நிலையிலும் புணர்ச்சி என்பது வெறும் இன்ப விளையாட்டு மட்டுமில்லை. எப்படியும் தன் இனத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு நிலைபெறத் துடிக்கும் ஆதங்கமே அதில் அதிகம். இந்த எண்ணம் மனத்தைக் கனக்கச் செய்வது இயல்புதானே!

புதுக்கவிதையின் முன்னோடி என்று வால்ட் விட்மன் என்ற அமெரிக்கக் கவிஞரைத்தான் உலக இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். தமிழிலக்கிய உலகம் புதுக்கவிதையின் பிதாமகர் என்று குறிப்பிடும் ந.பிச்சமூர்த்தியும், புதுக்கவிதை இயக்கத்துக்கு வித்திட்டவராக வால்ட் விட்மனையே குறிப்பிடுகிறார்:

சம்பிரதாயமான யாப்பு முறைகளுக்கு உட்படாமல் கவிதையைக் காணும் புதுக்கவிதை முயற்சிக்கு, யாப்பு மரபே கண்டிராத வகையில் அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் எழுதிய புல்லின் இதழ்கள் என்ற கவிதைத் தொகுப்புத்தான் வித்திட்டது.¹²

இங்கே நான் வால்ட் விட்மனைப் பற்றிப் பேச என்ன காரணம்? அவர் தம் கவிதைகளுக்குத் தாமே குறிப்புரைகள் எழுதினார் என்பதை இங்கே சுட்டிக் காட்டவே. பாரதியும் தான் எழுதிய 'பாஞ்சாலி சபதம்' குறுங்காவியத்துக்கும், 'நிற்பதுவே நடப்பதுவே' போன்ற வேறு சில பாடல்களுக்கும் குறிப்புரைகள் எழுதினான். எனவே என் பாடல்களுக்கு நான் எழுதும் குறிப்புரையை வைத்து இலக்கிய விமர்சகர்கள் தலைக்கனம் படைத்தவன் என்று என்னை மதிப்பிட்டு விட மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். வால்ட் விட்மனும், பாரதியும் இலக்கிய இமயத்தின் சிகரங்களை எட்டிப் பிடித்தவர்கள். நான் அடிவாரத்தில் இருந்து கொண்டு அந்தச் சிகரங்களை அண்ணாந்து பார்த்து மலைப்பெய்தும் சிறுவன். ஆனாலும் அந்தச் சிகரங்களில் ஏற அவர்கள் விட்டுச் சென்ற அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றுவதில் தவறில்லையே!

வால்ட் விட்மன் எழுதிய குறிப்புகளுக்கும் நான் எழுதும் குறிப்புகளுக்கும் ஓர் அடிப்படை வேறுபாடு உண்டு. அவர் தம்முடைய பாடல்களின் பொருண்மைகளையும், உட்பொருளையும் விளக்கவே குறிப்புரைகள் எழுதினார். நானோ என் பாடல்களின் த்வனி வேறுபாடுகள் எப்படி அப்பாடல்களின் அனுபவச் சூழல்களைப் படிப்பவர் மனத்தில் ஏற்படுத்த உதவக் கூடும் என்பதைப் புலப்படுத்தவே இந்தக் கட்டுரையில் முயல்கிறேன். பாடல்களுக்கு த்வனி முக்கியம் என்பதை வால்ட் விட்மன் புறக்கணித்ததாகக் கருதப்படுவதைப் போலவே, பாடல்களுக்குப் பொருள் அல்லது கருத்தின் அவசியத்தை நான் அதிகம் மதிக்கவில்லையோ என்ற ஐயமும் ஏற்படக்கூடும்.

த்வனி பற்றி பாரதியின் நிலைப்பாடு என்ன? அவனே வசன கவிதைகள் எழுதியுள்ளான். அவற்றுக்கு வசன கவிதை என்று

அவன் பெயர் சூட்டவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால், அவற்றின் கவித்துவச் செழிப்பைப் புறக்கணித்துவிட்டு, அவற்றைக் கட்டுரைகள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் பதிப்பித்து வெளியிட்ட 'பாரதி பாடல்கள் ஆய்வுப் பதிப்பு' என்ற நூலின் பதிப்பாசிரியர், பேராசிரியர் ம.ரா.போ.குருசாமி அவர்கள், பாரதியின் வசன கவிதைகளை 'இவையும்' என்ற தலைப்பிட்டு அந்தப் பதிப்பில் சேர்த்திருக்கிறார். அந்தப் பகுதிக்கு அவர் எழுதிய சிறிய முன்னுரையில் ஒரு பகுதி இங்கே நோக்கத் தக்கது:

காட்சி என்ற தலைப்பில் இங்கே வெளியாகும் பகுதி கவிதை அன்று. பின்வந்தோர் தாம் எழுதிய ஒரு புதுவகை எழுத்தோவியத்துக்கு வசன கவிதை என்று பெயரிட்டுக்கொண்டு, அந்த வகையான இலக்கிய வடிவத்துக்கு முன்னோடி பாரதியாரே என்று சாதிக்கலாயினர். கவிதை கவிதைதான்; வசனம் வசனம்தான். ஒட்டு வேலை செய்வது சரியெனக் கூற இயலவில்லை.¹³

சப்பாத்தி சப்பாத்திதான், ரொட்டி ரொட்டிதான் என்பதுபோல் சொல்லி விட்டாரே, கவிதை கவிதைதான்; வசனம் வசனம்தான் என்று! என்ன பதில் சொல்வது? பாரதியிலிருந்தே அகச்சான்றும் காட்டுகிறார்; அதுவும், வால்ட் விட்மன் பற்றி பாரதி எழுதிய பகுதிலிருந்தே சான்று காட்டுகிறார். பாரதியின் கூற்று:

வால்ட் வ்ஹிட்மான் என்பவர் சமீப காலத்தில் வாழ்ந்த அமெரிக்கா (யுனைட்டெட் ஸ்டேட்ஸ்) தேசத்துக் கவி. இவருடைய பாட்டில் ஒரு புதுமை என்னவென்றால், அது வசன நடை போலேதான் இருக்கும். எதுகை, மோனை, தளை ஒன்றுமே கிடையாது. எதுகை மோனையில்லாத கவிதைதான் உலகத்திலே பெரிய பாஷைகளில் பெரும்பகுதியாகும். ஆனால், தளையும் சந்தமும் இல்லாத கவிதை வழக்கமில்லை.¹⁴

இந்தக் கூற்றை மேற்கோள் காட்டிக் கவிதைக்குத் தளையும் சந்தமும் அவசியம் என்பது போல் குருசாமி தன் வாத்ததை முன்வைக்கிறார். தளையும், சந்தமும் இல்லாத கவிதை வழக்கமில்லை என்றுதான் பாரதி சொல்கிறான். தளையும், சந்தமும் இல்லாத கவிதை, கவிதையே இல்லை என்று அவன் சொல்லவில்லை. தளை என்பது என்ன? சந்தம் என்பது என்ன? தளை என்றால் பாட்டின் ஒரு சீருக்கும் அதன் அடுத்த சீருக்கும் உள்ள உறவு. சந்தம் என்பது பாட்டில் பயிலும் வரிகளின் தாளக்கட்டு. இந்த இரண்டுமே இல்லாமல் கவிதை அமைவது வழக்கத்தில்

இல்லை என்றுதான் பாரதி சொல்கிறாள். அந்த வழக்கம் ஓரளவு வால்ட் விட்மனால் மீறப்பட்டதாக அவன் குறிப்பிடுகிறான். வால்ட் விட்மனை மஹான் என்றே அவன் புகழ்கிறான். எனவே, வழக்கத்தை அல்லது மரபை வால்ட் விட்மன் மீறினார் என்பதை ஒரு குற்றச்சாட்டாக அவன் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளத் தேவையில்லை. அப்படி அவன் குற்றம் சாட்டியதாகக் கொண்டு, அதனால் அவனுடைய வசன கவிதைகள் கவிதைகளே அல்ல என்ற வாதத்தை ஏற்க முடியவில்லை.

கவிதையும், வசனமும் நடையில் மட்டுமே வேறுபடுகின்றன என்ற பொதுவான கருத்துச் சரியில்லையோ என்றே தோன்றுகிறது. அவை இரண்டும் நடையில் வேறுபட்டே ஆக வேண்டும் என்ற கருத்தும் கூடப் பரிசீலனைக்கு உரியதே. கவிதை, செய்யுள் நடையிலும் அமையலாம்; வசன நடையிலும் அமையலாம். வசனம் கூடச் சில நேரம் கவிதையாகலாம். இப்படி எண்ணிப் பார்த்தால் கவிதையும், வசனமும் அவற்றின் நோக்கங்களில் வேறுபடுகின்றன என்பது தெளிவாகக் கூடும்.

கவிதைக்கு ஓசை அல்லது த்வனி மிகவும் அவசியம் என்பதை பாரதி புறக்கணித்ததாகத் தெரியவில்லை. வால்ட் விட்மனைப் பற்றிய கட்டுரையில் கூட இதற்கான குறிப்பைக் காணலாம்:

வால்ட் வ்ஹிட்மான் கவிதையைப் பொருளிற் காட்ட வேண்டுமே யல்லாது சொல்லடுக்கில் காட்டுவது பிரயோஜனம் இல்லை யென்று கருதி ஆழ்ந்த ஓசை மாத்திரம் உடையதாய் மற்றபடி வசனமாகவே எழுதி விட்டார்.¹⁵

ஆழ்ந்த ஓசையை வால்ட் விட்மன் விட்டு விடவில்லை என்று பாரதி கருதினாள். ஆழ்ந்த ஓசை என்பது கவனிக்கத் தக்க சொற்றொடர். அனுபவத்தில் ஆழ்ந்த ஓசை என்று பொருள் கொள்ளலாமா, அல்லது, உள்ளத்தின் ஆழத்தை ஊடுருவிச் செல்லும் ஆற்றலுடைய ஓசை என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா? ‘அணிசெய் காவியம் ஆயிரம் கற்கினும் ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண்கிலார்’ என்று பாரதி பாடியதன் ஆழ்ந்த கருத்தை இங்கே நினைத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பெரிய கருத்து எதுவும் சட்டென்று புலப்படாத எளிய கிராமியப் பாடல்களை பாரதி மிகவும் ரசித்தாள் என்பதற்கு அவன் படைப்புகளிலேயே சான்றுகள் நிறைய உண்டு.

‘கொட்டைய சாமி’ என்ற குட்டிக் கதையில் சில டொம்பப் பாடல்களை வண்டிக்கார மெட்டில் கொட்டையன் பாடுவதாக பாரதி எழுதுகிறாள். அதில் ஒரு பாடலை மட்டும்

எடுத்துக்காட்டாக இங்கே பார்க்கலாம்:

கால் துட்டுக்குக் கடலை வாங்கிக்
காலை நீட்டித் தின்கையிலே
என்னையவன் கூப்பிட்டே
இழுத்தடித்தான் சந்தையிலே
தண்டை சிலம்பு சலசலன வாடி தங்கம்
தண்டை சிலம்பு சலசலன.¹⁶

நான் இங்கே என் பாடல்களின் த்வனியை விளக்க முற்படுவதற்கு பாரதியே வழிகாட்டி. அந்த முயற்சியில் படிப்பவர்களையெல்லாம் பெரும் சிரமத்திற்கு நான் ஆளாக்குவதற்கு அவன் பொறுப்பில்லை. பாஞ்சாலி சபதக் குறுங்காவியத்துக்கு அவன் எழுதிய குறிப்புரையில் ஒவ்வொரு பகுதியின் பாடல்களின் மெட்டுகளையும் வரைந்து காட்டுகிறான். எடுத்துக்காட்டாக, 183 முதல் 195 வரையுள்ள பாட்டுகளுக்கு அவன் எழுதும் குறிப்புரையை நோக்கலாம்:

லாலல லாலல லா லல
லாலல லாலல லா

என்ற மெட்டுள்ள சிந்துகள், தெருவில் ஊசிகளும், பாசி மணிகளும் விற்பதோடு பிச்சை யெடுக்கவும் செய்கிற பெண்கள் மாயக்காரனம்மா கிருஷ்ணன் மகிடிக்காரனம்மா என்று பாடும் நடை.

சூதாட்ட வர்ணனைக்கும், அதில் ஏற்படும் பரபரத்த வார்த்தைகளையும் செய்கைகளையும் விளக்குவதற்கும், இந்நடை மிகவும் பொருந்திய தென்பது எளிதிலே காணப்படும்.¹⁷

பாரதி தன் பாடல்களுக்கு எங்கிருந்து மெட்டுகளை எடுக்கிறான் பார்த்தீர்களா? தெருவில் நடமாடும் சாமான்ய மக்களிடமிருந்துதான் அவன் தன் பாடல்களுக்கான த்வனியைத் தேர்வு செய்கிறான். அதனால்தான் அவன் பாடல்கள் சாமான்ய மக்களைக் கவர்ந்து அவர்கள் சிந்தையைச் சென்றடைந்தன. நாட்டு விடுதலைக்கு அவன் பாடிய பல பாடல்களை நந்தன் சரித்திர மெட்டுகளில் அமைத்தது காரணமில்லாமலா? விஞ்ச் துரைக்கும், கப்ப லோட்டிய தமிழருக்கும் நடந்த உரையாடலை, வேதியருக்கும், நந்தனுக்கும் நடந்த வாக்குவாத மெட்டி லேயே அவன் அமைத்தது காரணமில்லாமலா? ஆழ்ந்த ஓசை என்பது கொஞ்சம் புரியத் தொடங்குகிறதோ?

‘பாம்புப் பிடாரன் குழலூதுகின்றான்’ என்ற கவிதையில் பாரதி சொல்வதை இங்கே நோக்குவோம்:

பொருந்தாத பொருள்களைப் பொருத்தி வைத்து அதிலே
இசையுண்டாக்குதல் சக்தி.

தொம்பப் பிள்ளைகள் பிச்சைக்குக் கத்துகின்றன.

பிடாரன் குழலையும் தொம்பக் குழந்தைகளின் குரலையும் யார்
சுருதி சேர்த்து விட்டது? சக்தி. ஜரீகை வேணும்; ஜரீகை!
என்றொருவன் கத்திக்கொண்டு போகிறான், அதே சுருதியில்.

ஆ! பொருள் கண்டு கொண்டேன்.

பிடாரன் உயிரிலும், தொம்பக் குழந்தைகளின் உயிரிலும்,
ஜரீகைக்காரன் உயிரிலும் ஒரே சக்தி விளையாடுகின்றது.

கருவி பல. பாணன் ஒருவன்.

தோற்றம் பல. சக்தி ஒன்று.

அது வாழ்க.¹⁸

ஐகத் சித்திரம் என்ற படைப்பில் பலவிதமான பறவைகளின் ஒலிக்குறிப்புகளையெல்லாம் பாரதி தருகிறான். அதைப் படித்துப் பார்த்தால் பாரதிக்கு த்வனியில் இருந்த பெரும் நாட்டம் தெளிவாகும். ‘மண்ணுலகத்து நல்லோசைகள் காற்றெனும் வானவன் கொண்டுவந்தான்’ என்று தொடங்கி நண்ணிவரும் மணியோசை, நாய்கள் குலைக்கும் ஓசை, அன்னக்காவடி பிச்சை என்ற ஏக்கக் குரலோசை, வீதிக் கதவையடைக்கும் ஓசை, கீழ்த்திசையில் சங்கு முழங்கும் ஓசை, மனிதர்கள் வாதம் செய்யும் இரைச்சல், குழந்தைகளின் அழுகுரலோசை என்று எல்லா ஓசைகளையும் நல்லோசைகள் என்று பாராட்டிய பாவலன் பாரதி.

‘பாட்டினைப்போல் ஆச்சரியம் பாரின்மிசை இல்லையடா’ என்றும், ‘ஓசைதரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ’ என்றும் பரவசப்பட்டவன் பாரதி. த்வனியை, நாடங்கள் சேரும் நயத்தைத் தொழுது வணங்கியவன் பாரதி.

குக்குக்கு என்று குயில்பாடும் பாட்டினிலே

தொக்க பொருளெல்லாம் தோன்றியதென் சிந்தைக்கே

அந்தப் பொருளை அவனிக் குரைத்திடுவேன்

விந்தைக் குரலுக்கு மேதினியீர் என்செய்கேன்

கேட்டீர்களா? குயிலின் பாடல் த்வனியை ஓர் அமர காவியமாகவே ஆக்கி வைத்தான் பாரதி!

வடமொழி இலக்கிய ஆய்வாளர்களும், கவிதையியல் வல்லுநர்களும் ரஸம், த்வனி என்ற இரண்டையே கவிதையின் இலக்கணமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். அனுபவம், ஓசைநலம் என்று தமிழில் இவற்றை ஓரளவு புரிந்து கொள்ளலாம். வடமொழியின் ரஸ-த்வனி கொள்கையின் நுட்பங்களை நாம் ஆராயத் தேவையில்லை. தக்க அனுபவச் சூழலை உருவாக்க வல்ல ஒலியதிர்வுகளே கவிதையின் அடிப்படைத் தேவை என்பதே நான் சொல்ல முயலும் கவிதைக் கொள்கை.

மீண்டும் என் கவிதையொன்று எட்டிப் பார்க்கிறது:

நான் எழுப்பும் ஓசைதான் இந்த
 மாநிலம் எங்கும் மோதிச் சிதறி
 வானம் பூமியை வையம் பிளந்து
 இடைப்பட்ட வெளியெங்கும் இடியின்னல் மழையாகிக்
 காற்றைச் சொடுக்கிக் காதல் உணர்வுகளை
 ஆற்றங் கரையில் அழகு மலர்களாய்
 அடுக்கி வைத்துப் பச்சைப் பச்செலன்ற
 புன்னகையின் ஊடே புகுந்து விளையாடி
 உங்களுக் கென்றோர் உலகம் படைத்துப்பின்
 உங்கள் மனத்துக்குள் ஊழிக் கனலெழுப்பி
 உங்கள் உணர்வுகளை ஊதிக் கலைத்தபடித்
 திங்கள் பகலென்று தேகம் எடுத்தபடி
 எங்கும் பரவி எக்காளம் இடுவதெல்லாம்
 நான் எழுப்பும் ஓசைதான்
 ஓசை எழுப்பும் உத்வேகம்தான் என்
 ஆசைக் கடையாளம் ஏக்கத்துக் காதாரம்
 அந்த
 ஆதார சக்திக்கே ஆளாகி விட்டவனை
 நாதப் பெருளுளையே நம்பிக் கிடப்பவனைக்
 காது குளிரக் கேளுங்கள்
 ஓசைப் பெருவெளியில் உட்கார்ந்த படியங்கே
 உதயக் கதிரழகை உற்றுக் கவனியுங்கள்
 இதயம் வெடித்துச் சிதறுண்டு போனாலும்
 உதயக் கதிரழகை உற்றுக் கவனியுங்கள்
 உலகப் பரப்பே உதிர்ந்து போனாலும்
 புலனழிய வாருங்கள் புலனழிந்து போனாலும்

புதிய வடிவங்கள் பூண்டு மகிழுங்கள்
 சிந்தை அழிந்தாலும் செவிமலர்ந்து நில்லுங்கள்
 வாழ்க்கைப்
 புயலென்ன செய்யுமப் போது!¹⁹

இந்தக் கவிதையில் த்வனியே அனுபவம் ஆகிறது; அனுபவமே த்வனியாகிறது. ஓசைப் பெருவெளிக்கு அழைத்துச் செல்லும் பாடலிது. அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு, உற்றுக் கவனியுங்கள் என்று தூண்டும் பாடலிது. ஓசையே ஆதார சக்தி என்ற உண்மையை அனுபவமாய் ஆக்கத் துணிந்த, அல்லது, ஆக்கத் துடிக்கும் பாடலிது.

சுவைநலமும், ஒலிநலமுமே கவிதையை உரைநடையிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன என்பதுதான் என் வாதம். எந்த உரைநடைப் பகுதியில் சுவைநலமும், ஒலிநலமும் அதிகமாக உள்ளனவோ அந்தப் பகுதி கவிதையே. எந்தச் செய்யுளில் இவை இரண்டும் இல்லையோ அந்தச் செய்யுள் கவிதையாகாது.

ஒருமுறை நண்பன் ரமணன் பாடத் தொடங்கினான்:

நீ வேண்டும் எனக்கு
 நீதான் வேண்டும்
 நீவேண்டும்

போதும் நிறுத்து: நான் கத்தி விட்டேன். இது போதும். இதற்கு மேல் என்ன கவிதை வேண்டியுள்ளது? நீ வேண்டும் என்ற முதல் வரியை அடுத்து, நீதான் வேண்டும் என்று நீட்டி முழக்கிய அந்தத் தான் இருக்கிறதே, அது என்னைப் பல இரவுகள் தூங்க விடாமல் துரத்தி மிரட்டியது. அடாடா! என்ன நெடில் அப்பா அது! ரமணன் பிறகு சொன்னான்: அது தாகூர் பாடலின் தமிழாக்கம். அதன் வங்காள வடிவம் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், ஆங்கிலத்தில் அது அவ்வளவு சுவைக்கவில்லை. "I want thee, only thee"²⁰. தமிழின் தான் போல் ஆங்கில ஒன்லி அனுபவ அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தவில்லை. தான் தான்தான்; ஒன்லி ஒன்லிதான். ம.ரா.பொ. அவர்களே, கவிதை கவிதைதான்; வசனம் வசனம்தான். மீண்டும், சப்பாத்தி சப்பாத்திதான், ரொட்டி ரொட்டிதானாகவே வந்து விட்டோம்! உலகம் உருண்டை தானே. கவிதை உலகமும் அப்படித்தான்!

தான், குழம்பு என்றெல்லாம் ஏன் குழம்ப வேண்டும் என்ற முணுமுணுப்பு என் செவியில் விழுகிறது. நான் பாரதியைத் துணைக்கழைக்கிறேன். தான் எழுதும் சொற்கள் எப்படிப்

படிக்கப்பட வேண்டும் என்று பாரதியும் கோடி காட்டியுள்ளான். 'கடற்கரையாண்டி' என்ற உரைச்சித்திரத்தில் அவன் எழுதுகிறான்:

நானும் பொழுது போகாமல், ஒரு தோணிப் புறத்திலே யிருந்து கடலையும், அலையையும் பற்றி யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன். அடா! ஓயாமல், ஓ..யா...மல் எப்போதும் இப்படி ஓலமிடுகிறதே! எத்தனை யுகங்களாயிற்றோ! ²¹

பார்த்தீர்களா, ஓயாமல் என்ற ஒலிக்குறிப்பை அவன் எப்படி எழுதிக்காட்டி உணர்த்துகிறான்! யுகங்கள் என்று பேசும் போது அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும் என்று உணர்த்தி விட்டானே!

ஒரு பாடலை எப்படிப் பாடுவது என்பதை அந்தப் பாடலே உணர்த்த வேண்டும். நண்பன் சு.ரவியின் பாடலொன்று நினைவில் நிழலாடுகிறது:

ஈரைந்து மாதங்கள் தாய்கொண்ட சூலனும் இருட்சிறை வாசத்திலும்

இளமைய் பிரயத்தில் எடுப்பார்கைப் பிள்ளையாய் இகவுலக நேசத்திலும்

ஓரைந்து புலன்வழியி லேரைந் துருக்குலைந் தேதளர்ந் தேன்அம்மணீ

ஓசை ளாய்க்கலியும் ஆசை அலைக்கடலில் உள்மறையின் ஒலிகேட்கிலேன்

சீரைந் றிதழுத்தோதிச் சீவன் கடைத்தேற சிறிதும் முயன்றதில்லை

சிவனிலொரு பாதியே அவனியிதன் ஆதியே சிங்கார அகராதியே

வார்குழலில் மலர்குடி மலரில்வண் டினம்பாடி வாழ்த்திசைக் கும்வண்ணமே

வடமுல்லை வாயிலில் படர்முல்லை யேடுயனை வாழ்த்திக் வருமன்னையே²²

மீண்டும் மீண்டும் படிக்கத்தூண்டும் மந்திரவனியுள்ள பாடலிது. நைந்து, நைந்து தளர்ந்த அனுபவத்தை ஏற்படுத்தும் அடி, 'ஓரைந்து புலன்வழியி லேரைந் துருக்குலைந் தேதளர்ந் தேன்அம்மணீ'. இந்த அடியின் ஓசை நயம் அல்லது த்வனி என்ன குறிக்கிறது தெரியுமா? இந்தப் பாடலை, ஹிந்திப் பாடகர் முகேஷ் அவர்களைப்போல்

கொஞ்சம் நாசிவழி ஓசைவரப் பாடினால், வண்டு ரீங்காரமிட்டு வாழ்த்துமொலி கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும் என்பதை அது குறிப்பால் உணர்த்துகிறது.

ஒரு படைப்பு நல்ல கவிதை என்ற தகுதியைப் பெற வேண்டுமானால், அனுபவச் சுமை தர வேண்டும்; அல்லது, அனுபவச் சுவை தர வேண்டும். நண்பன் வ.வே.சுவின் பாடல் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது:

**எனக்குள் தருளமுதம் தருவாயே
இடைக்குலத் தீடைவந் துதித்தவனே கண்ணா
எனக்குள் தருளமுதம் தருவாயே**

**மனக்கத வினைப்பழ வினைவந்து மூடவே
மருகிடும் எளியேனை உருகிநீ காக்கவே
எனக்குள் தருளமுதம் தருவாயே**

என்று கேட்டாலும் மனத்தை கனக்கச் செய்யும் பாடலிது. அதன் ஒலிச்சிறப்பு ஓர் அனுபவச் சுமையைத் தருகிறது. 'மனக்கத வினைப்பழ வினைவந்து மூடவே' என்ற வரியின் முதலிரண்டு சொற்களிலும் க், ப் என்று வல்லின ஒற்று மிகுவதால் தோன்றும் சுவையழுத்தமும், வினை என்ற சொல் இரண்டு முறைவருவதால் தோன்றும் வினையின் சுமையழுத்தமும் கதவு மூடப்படும் அனுபவத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அடுத்த அடி, 'மருகிடும் எளியேனை உருகிநீ காக்கவே' என்று அழுத்தம் இல்லாமல் ஓர் உருக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

அவனுடைய இன்னொரு பாடலைக் கேட்போம்:

**வற்றாத ஊற்றுக்கு நான்சொந்தக் காரன்
வாடாத மலிரான்றை நேசிப்பவன்
கற்றாழைப் புதருக்கும் நான்காவவன்
கனவுகளை வரவேற்கும் ஒருதூதுவன்²³**

இந்தப் பாடலைக் கேட்கும் போதெல்லாம் ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு, மனம் கனம் இழந்து, சிறகடித்துப் பறக்கத் தொடங்கிவிடும். அதன் ஒலிநயம் அப்படியோர் அனுபவச் சுவையைத் தருகிறது. அந்தப் பாடலில் தொடர்ந்துவரும் வரிகளும் அதே அனுபவக் கிளர்ச்சியை உறுதி செய்கின்றன:

தோளில்சிற குண்டென்ப தால்பறவை நான்
 தொடர்கின்ற கற்பனையில் மேய்கறவை நான்
 காலில் விரைவைக் கொண்டு திரீபுரவி நான்
 காலமெனும் வானத்தில் வெள்ளீரவி நான்

ஒரு கவிதை, அனுபவச் சமையில் மனத்தை அழுத்தி அதை மிக ஆழத்துக்குத் தள்ள வேண்டும்; அல்லது, அனுபவச் சுவையில் மனத்தைக் கனமிழக்கச் செய்து அதை மிக உயரத்துக்குப் பறக்க வைக்க வேண்டும். ஆழத்தின் அடித்தளமும், ஆகாயத்தின் சிகரமும் ஒரே புள்ளியில் சந்தித்துக் கொள்ளும் அதிசயத்தை எப்பொழுதாவது மனம் உணர்ந்து கொள்ளும். உலகம் உருண்டையாயிற்றே! ஆழமும், சிகரமும் சந்தித்துக் கொள்ளும் தொடுவானத்தில் தானே கவிதை தேவியின் சன்னிதி உள்ளது! அதனால்தான் நண்பன் வ.வே.சு. தன் கவிதைத் தொகுப்புக்கு நல்ல தலைப்பிட்டான்: 'தொட முயன்ற தொடுவானம்.' அந்த முயற்சியில் வெற்றியை நோக்கி எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் ஒரு புதுக்கவிதையே. புதிதினும் புதிது. அதையே நான் அவளிடம் யாசிக்கிறேன்.

குறிப்புகள்

1. அங்கீகரிக்கப்படாமலே உலகத்திற்காகச் சட்டங்கள் செய்பவர்கள் கவிஞர்கள்: ஷெல்லி, "In Defence Of Poetry", Gateway To The Great Books, Volume V, 'Critica Essays', Encyclopaedia Britannica, Inc., 1963, page 242
2. கரவொலிகள் ஓய்ந்துவிடும்: ரவி: உன்.நான், பக்கம் 64.
3. கனவுபோலக் கனவுபோல: ரவி: உன்.நான், பக்கம் 191.
4. அனுபவக் கடத்தல்: சுஜாதா, கணையாழி, ஏப்ரல், 1994, பக்கம் 112.
5. நான்பாடும் போதிங்கு நானில்லை: ரவி: உன். நான், பக்கம் 188.
6. ஒளித்துகள் ஒன்று போதும்: ரவி: உன். நான், பக்கம் 88-89.
7. இரைதேடும் பறவைகள்: ரவி: உன்.நான், பக்கம் 164.

8. தூண்போன்ற ஆணவத்தை: ரவி: உன்.நான், பக்கம் 31.
9. நான் கவிதை இயற்றப் போகிறேன்: ஷெல்லி, "In Defence Of Poetry", Gateway To The Great Books, Volume V, 'Critical Essays', Encyclopaedia Britannica, Inc., 1963, page 242.
10. Siddartha: Hermann Hesse, English Translation by Dick Rosner, Bantam Books, 1922, 1951 (U.S.)
11. ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்: ரவி: உன்.நான், பக்கம் 166-167.
12. புதுக்கவிதைக்கு வித்திட்டது புல்லின் இதழ்கள் நூலே: ந.பிச்சமூர்த்தி, புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், வல்லிக்கண்ணன், பாரிநிலையம், சென்னை, முதற் பதிப்பு, 2008, பக்கம் 12.
13. காட்சி முதலியன பற்றி: ம.ரா.போ.குருசாமி, பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு, பக்கம் 865-866.
14. வால்ட் விட்மன்: சீனி. காலவரிசை, 9 ஆம் தொகுதி, பக்கம் 408.
15. வால்ட் விட்மன்: சீனி. காலவரிசை, 9 ஆம் தொகுதி, பக்கம் 408.
16. கொட்டைய சாமி: மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் கட்டுரைகள் கதைகள் பகவத்கீதை, ஏ.கே.கோபாலன் பப்ளிஷர்ஸ், முதற் பதிப்பு, ஜனவரி, 2001, பக்கம் 338.
17. மாயக்காரனம்மா கிருஷ்ணன் மகிடிக்காரனம்மா என்ற நடை: பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு, பக்கம் 992-993.
18. பாம்புப் பிடாரன் குழலாதுகின்றான், பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப் பதிப்பு, பக்கம் 891-892.
19. நானெழுப்பும் ஓசைதான்: ரவி: உன்.நான், பக்கம் 176.
20. That I want thee, only thee: Rabindranath Tagore, 38th verse in Gitanjali, English Translation by Tagore.
21. கடற்கரையாண்டி: சீனி. காலவரிசை, 9 ஆம் தொகுதி, பக்கம் 52.
22. ஈரைந்து மாதங்கள்: சு.ரவி, 'சந்தன மணங்கமழ் ஐயப்பன்', திருச்சி எம்.எஸ்.ராமச்சந்திரன் வீரமணிகண்டன் பதிப்பகம், சென்னை, முதற் பதிப்பு, 2005, பக்கம் 38-39.
23. வற்றாத ஊற்றுக்கு நான் சொந்தக்காரன்: முனைவர் வ.வே.சு., தொடமுயன்ற தொடுவானம், காவ்யா வெளியீடு, 1987, பக்கம் 128.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. Justice Versus Natural Justice (Law) by Vanavil Cultural Centre
2. Law, Logic & Liberty (Law) by Vanavil Cultural Centre
3. நமக்குத் தொழில் கவிதை (அவரது துணைவியார் திருமதி ஷோபனா ரவியுடன் இணைந்து எழுதியது) பதிப்பகத்தார்: வானவில் பண்பாட்டு மையம்
4. இருபதாம் நூற்றாண்டு இயல்பியல் வரலாறு (அறிவியல்) பதிப்பகத்தார்: வானவில் பண்பாட்டு மையம்
5. Verses of Wisdom (Spiritualism) by Anand Joythi
6. மின்னற்சுவை (இலக்கியம்) பதிப்பகத்தார்: வானவில் பண்பாட்டு மையம்
7. உன்னோடு நான் (கவிதைகள்) திரிசக்தி பதிப்பகம்

சுகி.சிவம்

ரவி, அற்புதமான கவிஞர். இசையமைப்பாளர், எழுத்தாளர், சொற்பொழிவாளர், முன்னணி வழக்கறிஞர், மனித நேயம் மிக்க இனியவர். வானவில் பண்பாட்டு மையம் என்னும் அமைப்பை நிறுவி, ஒவ்வோர் ஆண்டும், பாரதியின் இல்லத்தில் மூன்று நாட்கள் பாரதி விழாவை மிகக் சிறப்பாக நடத்தி வருபவர். பாரதி கலைக்கழகம், இவருக்கு, “கவிமாமணி” என்னும் விருது வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளது. ரவியை நான் பாராட்டுவது என்னை நானே பாராட்டிக் கொள்வது போல. அதனால் ஒரு குறை சொல்லி முடித்துவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு வழக்கறிஞருக்குரிய எச்சரிக்கை உணர்வுடன் எந்தக் கருத்துக்கும் எந்தச் செய்திக்கும் மேற்கோள் அல்லது பிரமாணம் தந்தே அவர் எழுதி இருக்கிறார். உள்ளொளி இருந்து உள் நோக்கம் இல்லாதவர்கள் மேற்கோள் பிரமாணங்கள் ஏதுமின்றியே சொல்ல வந்ததைக் சொல்லிவிடலாம் என்பது என் கட்சி. ரவி எனக்கு எதிர்க்கட்சி என்றாலும் என் கட்சிக்காரராகிய ரவி என்கிற பிறவிக் கவிஞருக்காக இறைவனுடைய நீதி மன்றத்தில் எப்போதும் வாதாட நான் தயாராகவே இருக்கிறேன். அவர் உள்நோக்கம் இல்லாதவர். உள்ளொளி மிக்கவர். இந்தப் புத்தகம் அதற்கொரு சாட்சி. சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள் மூலம் நெஞ்சுக்குள் அல்லவா ஏறிக்கொண்டார்.

திரிசக்தி பதிப்பகம்

